

A Critical Survey
OF
Malayalam Language
AND
Literature

*A course of lectures delivered under
the auspices of the University of Madras, in
March 1927*

2

A. KRISHNA PILLAI

LECTURER TO THE INDIAN THE MUSEUM
OF TRAVANCORE

ശ്രദ്ധാർഹമായും സാഹസ്യമായും

(ഒരു നിരൂപണം)

എ. കൃഷ്ണപിള്ള

**A Critical Survey
OF
Malayalam Language
AND
Literature**

*A course of lectures delivered under
the auspices of the University of Madras, in
March 1927*

BY

A. Krishna Pisharoty

TUTOR TO HIS HIGHNESS THE MAHARAJA
OF TRAVANCORE.

മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും.

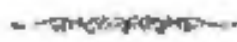
(ഒരു നിരൂപണം)

എ. കൃഷ്ണപിഷാരടി.

Price 8 Rs.

1 JUL 1933

മലയാളഭാഷയും സാഹിത്യവും.

പ്രൊഫ. രാജാസ്വാമി.

വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും മറ്റുള്ളവയെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു ഭാഷയാണല്ലോ. മറ്റൊരോ ജനസമുദായത്തിന്റെയും പ്രത്യേകതകളെയും പരിതസ്ഥിതികളും അവയനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതരീതികളും ധർമ്മവ്യവസ്ഥകളും ആസ്വദമായി ആ ജനസമുദായത്തിനു പൊതുവായി മിമിസ്യമാവേണ്ടതുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. അതിനനുസരണമായി അവരുടെ ഭാഷയും മിമിസ്യപ്രത്യേക സ്വഭാവങ്ങളുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു മലയാളിയാകട്ടെ ആ നാട്ടിൽ ധാരാളം പരിചയമുള്ള മറ്റൊരാളാകട്ടെ മലയാളഭാഷയിൽ നിന്ന് ഏതുതരം ദൂരത്തുള്ള വിദേശങ്ങളിൽ വെച്ചു പോലും മിമിസ്യ മലയാളികളെക്കണ്ടാമ്പോൾ അവരുമായിപ്പരിചയമില്ലെങ്കിൽക്കൊണ്ടും അവരുടെ മുഖത്തു സ്ഫുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകഭാഷാ സ്വഭാവം കൊണ്ടും സംധാരണ പ്രവൃത്തികളിൽ കാണാവുന്ന പ്രത്യേകചിന്തികൊണ്ടും അവർ മലയാളികളായിരിക്കണമെ

ന്ന സാമാന്യമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് നമുക്കനുഭവപ്പെട്ട
 സംഗതിയാണല്ലോ. അതുപോലെ ഒരു തമിരനാട്ടു
 കാമനെയും ആ നാട്ടിൽപ്പരിചയിച്ചവൻ വിശേഷജ്ഞ
 ഉൽവച്ചും വേർതിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇ
 പ്രകാരം ഭാരതാ നാട്ടുകാരെയും പ്രത്യേകപരിചയില്ലാ
 തെത്തന്ന മറ്റു നാട്ടുകാരിൽനിന്നു തിരിച്ചറിവാൻ
 ഇക്കാരണമാകട്ടെ, വിചാരഗതി, വികാരഗതി, ആ
 ചാരം, പെരുമാറ്റം മുതലായതിൽ അവർ മറ്റു നാട്ടു
 കാരിൽനിന്നു പരമ്പരയായിത്തന്നെ കടന്നുപോകയും വ്യ
 ത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഗതിയുമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെ
 ന്നാൽ, ആ വക ഇണവിശേഷങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി
 ട്ടാണല്ലോ ഭാരതാജ്ഞതയെയും സ്വഭാവവിശേഷവും
 വിചാരഗതിയുടെ സമ്പ്രദായവും മുഖസ്സ്മരണതിന്റെ
 സാമാന്യസ്ഥിതിയും എല്ലാം വ്യവസ്ഥിതമായിത്തീരുന്ന
 ത്. സംഗീതത്തിന്റെ സ്ഥിതി പരിശോധിച്ചു നോക്കി
 യാൽകാരോരോ നാട്ടുകാരെ മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രത്യേക
 സ്വഭാവങ്ങളനുസരിച്ച് ആന്തരമായ ചില വ്യത്യാസ
 ങ്ങൾ അതിലും വന്നുകൂടുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് കരേന്ദ്രസിന്ധു
 യുമാനിക്കാണാവുന്നതാണ്. സംഗീതവും മനോഗതിക
 ൗായ ഭാരതാമാതിരി വികാരങ്ങളെയും വിചാരങ്ങളെയും
 പറഞ്ഞാൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ വകമേമാണ
 ള്ലോ. എല്ലാ നാട്ടുകാരെ സംഗീതവും സ്പഷ്ടപരങ്ങളു
 ക മേൽനോക്കുന്നയാളാണെങ്കിലും മലയാളത്തിലെ പാട്ടും

അമിഴയുടെ പാട്ടും ഹിന്ദുസ്ഥാനിപ്പാട്ടും ഇംഗ്ലീഷ് പാട്ടും എല്ലാം അവയിലെ വാക്കിന്റെ അർത്ഥമോ വാക്കുപോലുമോ മനസ്സിലാവാതെതന്നെ എളുപ്പത്തിൽ തിരിച്ചറിവാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് മനസ്സു സമുദായത്തിന്റെ പരിതസ്ഥിതിക്കും ജീവിതക്രമത്തിനുമുള്ളവകഭേദം ആ സമുദായത്തെപ്പോലുമായിട്ടുള്ള സകല സംഗതികളിലും ചില സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളുണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നിശ്ചിതമാണ്. മലയാളികളുടെ ആചാര സ്വഭാവവിശേഷമനുസരിച്ചു മലയാളഭാഷയ്ക്കും ചില പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വളരെച്ചുരുക്കിയ രീതിയിലും എന്നാൽ നല്ല വൃത്തിയോടുകൂടിയും ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതാണ് അടുത്തകാലംവരെയും മലയാളികൾക്കു പൊതുവായുണ്ടായിരുന്ന സമ്പ്രദായം. ഒരു പരിശ്ലേഷിയും ഉച്ചിരിച്ചതും മെഴുക്കുപുരട്ടിയും വൃത്തിയുള്ള ചോറും മേങ്ങും ഉണ്ടായാൽ എത്രവലിയ മലയാളപ്രജവിന്റെയും മക്കളാണെന്നിന്റെ വട്ടം സൂചിക്കുമായി. നാലുമുഴം നീളവും രണ്ടുമുക്കാൽ വീതിയും ഉള്ള ഒരു മുണ്ടും മെറിയ ഒരു തോളും ഉണ്ടായാൽ ഉടുപ്പിന്റെ മോടിയും സമ്പൂർണ്ണമായി. മലയാളസ്ത്രീകളുടെ വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും മറുനാട്ടുകാരുടേതിനോടു തുല്യമെന്നോരോമ്പോൾ എത്രയോ വളരെച്ചുരുക്കിയതായിട്ടാണിരുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ കഴിയുന്നതെന്തൊരു ചുരുക്കി വൃത്തിയാക്കി കാഴ്ച നിർവ്വഹിക്കുക എന്ന സ്വഭാവം മലയാളഭാഷയിലും നല്ലവണ്ണം വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാക്കുകൾ, പ്രത്യയങ്ങൾ, സമാസങ്ങൾ മുതലായ ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങളിലെല്ലാം എ

ശ്രമത്താലും ഒഴിപ്പാൻ യുക്തിയും കഴിവുമുണ്ടോ അതും
 ഒഴിച്ചുംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോഗമാണ് മലയാളഭാഷയുടെ
 ശൈലിക്കും സ്വഭാവത്തിനും അധികം യോജിച്ചിരിക്കു
 ന്നത്. മാമൻ അപ്പന്റെ ഗ്രഹത്തിലേക്കുചെന്നു എ
 ന്നല്ലാതെ മാമൻ തന്റെ അപ്പന്റെ ഗ്രഹത്തിലേക്കു
 ചെന്നു എന്നോ, അവന്റെ അപ്പന്റെ ഗ്രഹത്തിലേക്കു
 ചെന്നു എന്നോ മലയാളശൈലിക്കു യോജിച്ചുതല്ല. ത
 ന്റെ അപ്പന്റെ എന്നോ അവന്റെ അപ്പന്റെ എ
 ന്നോ ചോദ്യങ്ങളാൽ ആരുടെ അപ്പന്റെ ഗ്രഹത്തിലേ
 കാണ് മാമൻ പോയതെന്ന് ഒരു മലയാളിക്ക് സംഗത
 വും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. മറ്റൊരാളുടെ അപ്പന്റെ ഗ്രഹ
 ത്തിലേക്കാണ് പോയതെങ്കിൽ അതു പ്രത്യേകിച്ചു കാ
 ണിക്കണമെന്നിരിക്കെ സ്വന്തം അപ്പന്റെതാണെങ്കിൽ
 അതിനു പ്രത്യേകം ഒരു പദവും പ്രയോഗിക്കേണ്ടതി
 ല്ലെന്നാണ് മലയാളത്തിലെ നിശ്ചയം. അതുപോലെ
 തന്നെ ക്രിയാപദങ്ങളിലും വചനപ്രത്യയം, പുരുഷപ്ര
 ത്യയം, ലിംഗപ്രത്യയം, മുതലായത് രാമോ ക്രിയാപദ
 രൂപങ്ങൾക്കും വെച്ചുവെച്ചെന്ന് അവൻ വന്താൻ, അ
 വൾ വന്താരം, അവർ വന്താൻ, നീ വന്തായ്, നീമൾ
 വന്തീർ, നാൻ വന്തേൻ, നാമൾ വന്താം, എന്ന മാതി
 രിയിലോ സ ഗച്ഛതി, തേ ഗച്ഛതി, തേ ഗച്ഛതി,
 താം ഗച്ഛസി, യുതം ഗച്ഛഥ, അഹം ഗച്ഛാമി, വയം ഗ
 ഛാമഃ എന്നമാതിരിയിലോ പലതരം ശബ്ദരൂപങ്ങളു
 ണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ആഹാരംബരവും മലയാളഭാഷ വേണെന്നാണ്
 വ്യക്തിപ്പെടുക. വന്നത് അവനോ അവരോ നീയോ ഞാ

നോ ഏതെങ്കിലും ആ ക്രിയയുടെ കർത്താവിനെക്കാണിക്കുന്ന അവൻ, അവർ, മുതലായ പദങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ അറിയാമെന്നിരിക്കെ, ക്രിയാപദത്തിൽ ആ സംഗതികാണിപ്പാൻ മറ്റൊരുതരമുള്ളവുണ്ടു കൂടി ചേർന്നതായ് അധികമല്ലവയായതിനാൽ ആവശ്യമില്ലെന്നും അവൻ വന്നു, അവർ വന്നു, അവർ വന്നു, നീ വന്നു, നിങ്ങൾ വന്നു, ഞാൻ വന്നു, ഞങ്ങൾ വന്നു എന്നിങ്ങനെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ രൂപത്തിൽത്തന്നെ മതിയാകുന്നതാണെന്നാണ് ആ ഭാഷയുടെ പക്ഷം. അപ്രകാരമെന്ന പ്രസംഗിച്ച ഞാൻ, വായിച്ചു പശ്ചാത്ത, അഭിച്ചു വഴി, ഞാൻ കടം കൊടുത്തു പള്ളി, ഇവ കൊഴിഞ്ഞു മോ, താമസിച്ച് സ്ഥലം എന്നിങ്ങനെ ക്രിയയുടെ കർത്താവ്, കർമ്മം, കരണം, സമ്പ്രദാനം, അപാരോഹം, അധികരണം ഈ ആറുകാരെക്കൂടിയും, പ്രസംഗിച്ചു, വായിച്ചു, അഭിച്ചു, കൊടുത്തു, കൊഴിഞ്ഞു, താമസിച്ച് എന്ന രണ്ടു ശാതിരി രൂപം മകാണ്ടുതന്നെ കാണിച്ചുകഴിച്ച് ഭൂതവാൻ മലയാളഭാഷയിൽ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, മുതലായ ഭാഷകളിലെക്ക് ഈ നാലു വാക്കുകൾക്കും മാറ്റമില്ലാത്ത രാമോക്താവുകളുമേയും കാണിപ്പാൻ മറ്റൊരൊ പ്രത്യേകരൂപങ്ങൾ വേണ്ടിവരുന്നതു നോക്കിയാൽത്തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളം നേടീട്ടുള്ള ലാഭം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണല്ലോ. രണ്ടോ പരമാവധി മൂന്നോ അല്ലാതെ അതിലധികം പദങ്ങൾ ചേർന്നു സമാസിക്കുന്നതും മലയാളത്തിന്റെ മറ്റൊരു സ്വഭാവത്തിൽ തലിക്കുന്നതല്ല. 'വൃക്ഷശാഖാഗ്രമേഘം' എന്നതുപോലെ 'മരക്കൊമ്പുതലയില'

എന്നോ 'ശിരകേതുപാണിപാഠം' എന്നതുപോലെ 'കല
 ക്ഷേത്രങ്ങളെകൊണ്ട്' എന്നോ പ്രയോഗിച്ചാൽ മലയാളം
 അഭേദിക്ക് തീർച്ചയായും മനം പൂർണ്ണമാണ്. ആകട്ടെ
 ഈ വലിയ ആധാരങ്ങളെല്ലാം കൂടാതെ അത്യാവശ്യ
 മായ മോശികകൾക്കുമാത്രം ഭംഗിയായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന നി
 ലയിലാണ് മലയാളഭാഷയുടെ സ്വഭാവം ഇരിക്കുന്ന
 കേന്ദ്ര മൃതകേന്ദ്രത്തിൽ പറയാം. ഇനി മലയാളത്തിന്റെ
 ഉച്ചാരണരീതി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അതും ഈ ഒരു
 ഹിയ സ്വഭാവത്തിന്നും വ്യതിരേകം അനുഗൃഹീതമായിത്തീ
 രുന്നയാണിരിക്കുന്നത്. എഴുതിക്കേയെന്നാൽ എല്ലാഭാഷ
 കളുടേയും ഉച്ചാരണത്തിന്റെ രീതി ഭരണവിധത്തിലാ
 യിരിക്കുകയില്ല. ഭാരോന്നിതം സ്വഭാവസിലുമായി ഭാ
 രോപ്രത്യേക രീതി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ രീതി ശരിയാ
 വാത്തതുകൊണ്ടാണ് മലയാളികളല്ലാത്തവർ മലയാള
 ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതുകേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ അയാൾ
 മലയാളിയല്ലെന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നതും അതിനെ
 കേറ്റിപ്പോകുന്നതും ഹാസ്യമോ ഭയവല്ലാത്തതോ ഭയം
 തോന്നിപ്പോകുന്നതും. ഇംഗ്ലീഷുകാരുള്ളവർ ആ ഭാഷ
 പഠിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ്
 കാൽ തോന്നുന്ന വല്ലാത്തതും കാരണം ആ ഭാഷയ്ക്കു
 സ്വഭാവസിലമായ ഉച്ചാരണരീതി വരാതിരിക്കുന്നതു
 തന്നെയാണ്. അതിൽ പ്രായേണ പരിശുദ്ധ കറഞ്ഞവ
 യും, പ്രയത്നം കറച്ചു നയാകകാണു കാർത്തുനേടാൻ നോ
 കുന്നവരും സഹനശീലന്മാരുമായ ജനങ്ങൾ അധികമാ
 യുള്ള ജനസമൂഹത്തിന്റെ ഭാഷ ഉച്ചാരണത്തിൽ വേ

ഗം കറഞ്ഞും അതുനിമിത്തം ആ ഭാഷയിൽ ഉൾപ്പെട്ട
 പൂരികേണ ശുഭകർമ്മങ്ങളും അതിവശേഷാൽക്കർമ്മ
 മൂലം വളരെക്കുറവായും താലവ്യാക്കർമ്മങ്ങൾ പ്രാ
 യാസ്യം കൂടിയും ആകട്ടാൽ ഒരു പതിഞ്ഞ മട്ടാണെന്ന
 പറയാവുന്ന തരത്തിലും ഉള്ള ജീതിയിലായിരിക്കും. ആ
 വലുതി പറഞ്ഞു കയ്യുന്നതിനും ശ്രംഗാരിക്കുന്നതിനും
 ഈ വക ഭാഷ വളരെയധികം യോജിച്ചതാണ്. ഉത്സാ
 ഹപ്രധാനന്മാരും സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ കാര്യം
 നേടാൻ ശീലിക്കുന്നവരും ആയ ജനസമുദായത്തിന്റെ
 ഭാഷയുടെ ഉച്ചാരണം പ്രായേണ അക്ഷരങ്ങൾക്കു വേ
 ഗം കൂടിയും, അതിനാൽ ശുഭകർമ്മങ്ങളും ശേഷാൽക്കർ
 മങ്ങളും ധാരാളം ആ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിത്തീർന്നും, എന്നാ
 ലും അക്ഷരങ്ങൾക്കു നല്ല വ്യക്തതയും കാര്യസ്സം തികഞ്ഞ
 വിധത്തിലും ഉള്ള ജീതിയിലായിരിക്കുന്നതാണ്. കോപം
 കൈയ്യും മുതലായ വികാരങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ
 ഈ വക ഭാഷയ്ക്കു പ്രത്യേകം ഒരു യോഗ്യതയുണ്ട്.
 സ്വാഭാപ്രധാനന്മാരും അതിനുവേണ്ടി ഏതുക്രമവും
 ചെയ്യാൻ തെളിയില്ലാത്തവിധം പ്രവൃത്തിച്ചുപരിചയിച്ച
 വരും ഉത്സാഹികളുമായ ജനങ്ങൾ അധികമുള്ള മാതൃ
 കാരുടെ ഭാഷ ഉച്ചാരണത്തിൽ വേഗം കൂടിയും അതു
 നിമിത്തം ശുഭകർമ്മങ്ങൾ ആ ഭാഷയിൽ അധികമുണ്ടായി
 തീർന്നതുകൊണ്ടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും അക്ഷരങ്ങളുടെ
 വ്യക്തത വളരെക്കുറഞ്ഞവിധത്തിലും ഉള്ള ജീതിയി
 ലായിരിക്കും. കാരോടോ ചായകളുടെ ഉച്ചാരണസമ്പ്ര
 ദായം സൃഷ്ടിച്ചു പരിശോധിച്ചാൽ ഇതെല്ലാം അറിയാ

വ്യന്നതാണ്. ഒരോ തിനസമുദായത്തിന്റെ ഈ വകുപ്പുമാവാമിഗോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു താരതമ്യമനുസരിച്ച് അവയുടെ ഭാഷകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഉച്ചാരണസ്വഭാവത്തിനും തരംപോലെ താരതമ്യമുണ്ടാകുന്നതുമാണ്. ഈ മാതിരിയിലും മറ്റുമുള്ള ചില ഭാഷാസ്വഭാവക്കേടുകളും ഉച്ചാരണരീതിക്കേടുകളുമാണ്. ഒരോ ഭാഷകളിലും ചില 'പ്രത്യേകഗൈരികൾ' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നവയും മറ്റൊരു ഭാഷയിലേക്കു പകർന്നുവോധം അത്ഥപുതി പലമാകരു വരുന്നവയുമായ ഒരേതരം ഈ വിശേഷങ്ങളുണ്ടായിത്തീരുന്നതും മലയാളഭാഷയുടെ ഉച്ചാരണരീതിയാകട്ടെ സംസ്കൃതഭാഷാപ്രകൃതികൾപലതും ചേർന്നതുകൊണ്ടു കൂട്ടക്കാരങ്ങൾ ആ ഭാഷയിൽ സാമാന്യം വൺകൂടീട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഉച്ചാരണത്തിൽ അധികം വേഗമോ ഇഴമോ കൂടാതെയും അക്കാരങ്ങൾക്കു വ്യക്തത വേണമെന്നതിലും വേലാചാക്കുമതരം ചുരുങ്ങിയും ഉള്ള കയ്യുണിപ്പയിലായിട്ടാണിരിക്കണമെന്നു് മറ്റു ചില ഭാഷകളുടെ ഉച്ചാരണസ്വഭാവങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ വ്യക്തമാകുന്നതുമാണ്.

௭. உற்பத்தியும் வட்டியும்.

ഭാരതപ്പുരിതിലെ ഭാഗങ്ങളെ ആവശ്യമായവിധം, ഭൂമിസ്വഭാവാനുസൃതം ഇങ്ങനെ പൊതുവായി രണ്ടു തരത്തിൽ തിരിച്ചു പറയുന്നതിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് ഉൽപ്പത്തി ഭൂമിസ്വഭാവത്തിലുള്ളതല്ലെന്ന് നിശ്ചയിക്കാമായിരുന്നു.

[illegible]

ലിംഗപ്രത്യയം, അതിനുമേൽ 'കർ' എന്നബഹുവചന
 പ്രത്യയം, പിന്നെ 'ഇത്' എന്ന .ന പൂർവ്വപ്രത്യയം ഇങ്ങ
 നെ ക്രമത്തിനാണ് ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. 'ചരിതമവഹവാ'
 എന്ന കൈവ്യവഹരിക്കും 'ചരിതംഗമോരം' എന്ന കർത്താ
 കൈവഹിവാ മേൽപ്രകാരം മ, ദി, മവാ എന്നും മറമു
 മൂല റിംഗം ചന്നറിദത്തി പ്രത്യയങ്ങൾ ക്രമത്തിൽ മന്നി
 നമേൽ മന്നായി ചേർത്തിരിക്കുന്നു ആദ്യം പത്തിൽ
 5 ചാപകൾക്കകളെ 'ചരിതം' എന്ന സംസ്കൃതത്തിൽ
 കാണുന്ന മാതിരിയിൽ റിംഗവാചനനിദത്തികൾക്കെ
 ല്ലാംകൂടി 'വി' എന്ന കൈ പ്രത്യയം മാത്രമുള്ളത്.
 ഇപ്രകാരമാണു ഉദിധാ: പത്തിൽചേർന്ന ചാപകളായ
 കൈവന്, കർത്താകം, അരിം എന്നീ വാചകളിലെ ചാ
 വാമുവാചിനം ചാപാമരണിയാകത്തായ പ്രത്യയ
 ങ്കൾ ചരിതം സ്വന്താമരണിയാകത്താകാം ചരിതം
 ഗ്രം പൂർത്താരികാണുന്നതെന്നതും സംഗതിയും മറയ്ക്ക
 തും ഉദാഹരണാദിപത്തിൽ ചേർന്നതാണെന്നു കരുതിയി
 രേഖണം. നോക്കുക - അൻ, യൻ, നാൻ, നേൻ
 എന്ന ഉത്തമപ്രയോഗനാമങ്ങൾക്കും അറാണ്, അവാ
 ന്നക്ക, അവിഹിഗ, ആയനക എന്ന പ്ര. വ്യവഹാരാ
 ന്നങ്ങൾക്കും അതിന്റെ വിദത്തിപ്രത്യയങ്ങൾക്കും അ
 വരൻ, അവൻ, അവമിഗ, അവമിഗ എന്നതിനെ
 വചനപ്രത്യയങ്ങൾക്കും അത്, അത്, അവി എന്ന
 നപ്രകൃതപ്രത്യയങ്ങൾക്കും മറ്റും പര്യവസാദിഗ്രം പൂ
 ര്ത്താണല്ലെ.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം ഓംശരേണിയാദികളോടുകൂടിയ പ്രത്യയങ്ങൾക്കും സർവ്വനാമപ്രകൃതികൾക്കും പല ഭാഷകളിലും പരസ്പരസാദൃശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെങ്കിൽനിന്നുമാണ് ആ ഭാഷകളെല്ലാം ഒരേ മുഖഛായയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടവയായിരിക്കണമെന്നും ഉദ്ദേശിക്കാവുന്നതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ—ഒരേ ഓംശരേണിയാദികൾക്കുണ്ടായ സമീപ്യ കാലക്രമത്തിൽ ഉല്പാദനമേതെന്നും വന്നശ്രമകനിമിത്തം അതിന്റെ പ്രത്യയംഗങ്ങളെപ്പറ്റിയോടേതായാലും ഓരോരോ ദേശങ്ങളിലെ ഉല്പാദനത്തിന് അപ്രാപ്തമായി മാറാം വന്നപോയതാകണമെന്നു കരുതുകയാൽ ആ വക പ്രത്യയങ്ങളിൽക്കുണ്ടാന്ന പരസ്പരസാദൃശ്യം ഉണ്ടാകാൻ ദൈവജാപപരമായിട്ടും ഇല്ലാത്തതും കേവല മേദഭുജാകണമെന്നു പ്രത്യയങ്ങളുടെ പ്രത്യയംഗങ്ങളാകാത്തതിനെ അനുസരിച്ചു പ്രത്യയങ്ങൾക്ക് ഒന്നിടവിടം ഭാഷകളിൽ പരസ്പരസാദൃശ്യം ഉണ്ടാകുന്നത് ആ വിധത്തിലേ സംഭവിക്കാത്തതു അതിനാൽ ഹിന്ദി, ബംഗാളി, ഗുജറാത്തി, മറാഠി, മലയാളം ആംഗലാസംസ്കൃതം തുടങ്ങിയ ഭാഷകളെല്ലാം സ്വയംഭൂതമെന്നു കരുതുന്ന ദേശഭേദമനുസരിച്ചു കാലക്രമത്തിൽ മാറിയ, ചേർന്നുവന്നിട്ടുള്ള പല പ്രാകൃതഭാഷകളായും എന്നെ ആ വക പ്രാകൃതഭാഷകളുടെ കാലക്രമത്തിലുള്ള ചരിത്രാഭ്യർത്ഥം ഇരിക്കുന്നതോ അതുപോലെ തന്നെ ഒരു ഹിന്ദി, കർണ്ണാടകം, മലയാളം എന്നീ വക ഭൂമിവാസികളും ഒരു ഭൂമിവാസികളാകണമെന്നു കാലക്രമത്തിൽ അത പരിണാമമേതെന്നായി വരുവാ

നേതാവല്ല. എന്തൊരുമല്ല അങ്ങനെ ഒരു ഭൂലാഭം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ആ ഭൂലാഭംകൊണ്ടായിരുന്നു പേരാണ് തമിരം എന്തൊരുമെന്നും, ഇക്കാര്യം ഉള്ള തമിരം എന്ത പരഞ്ഞുവരുന്ന മറ്റൊരു ഭൂലാഭം വരുമെ പക്ഷ ശാഖകളിൽ കണ്ടാത്രമാണെന്നും ആ ശാഖാഭം വരുമെ എല്ലാ പ്രമീയങ്ങളുമുണ്ടെന്നും സാമാന്യവാചകമായ 'തമിരം' എന്നപരക്കൊരു നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് സാമാന്യവാചകങ്ങൾക്കു വിശേഷത്തിൽ പ്രയോഗമുള്ളതനുസരിച്ചു മാത്രമാണെന്നും തെളിയിച്ചത് മിറാലക്ഷ്യങ്ങൾ തന്നെയാണ്. കന്നാടത്തിൽ വെച്ചുള്ളവയെ 'കന്നാട്ടതമിഴ്' എന്നും കർണാടകവാചക 'കരിനാട്ടതമിഴ്' എന്നും മലയാളവാചകങ്ങളിൽ 'മലയാളതമിഴ്' എന്നും 'പാലിനാട്ടതമിഴ്' എന്നും പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതായി പഴയ തമിര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മലയാള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ തമിരം എന്നത് പ്രമീയങ്ങളെക്കൊണ്ടല്ലാ പലതുവായ പേരുകളാണെന്നും വിശേഷത്തെ കാണിച്ചാണ് 'കന്നാട്ടതമിരം' 'കരിനാട്ടതമിരം' എന്നായി ഭാരത വിശേഷണം ചെയ്തു പറയുന്നതെന്നും ഉള്ളതു ചുരുങ്ങുന്ന പലവാചകങ്ങളും ചൊല്ലാമായി തമിരം എന്ത പറയുന്നതു ശരിയാകണമെന്നും ആ വാചകങ്ങളും ഒരു ചുരുക്കത്തോടെ പിരിവുകളാണെന്നും മറ്റൊരു വാചകമായിരുന്ന പേർകൾക്കുതന്നെ അതിന്റെ ശാഖാഭങ്ങളും ആട്ടത്തിൽ വ്യവസ്ഥിപ്പിച്ചിരുന്നതാണെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും വേണം. മറ്റൊരു പ്രമേയംകളെ എല്ലാം

യായി തിരിച്ചു പുതിയൊരു ചിത്രം നിർമ്മിക്കണമെന്നു
 കാലമുണ്ട്. 'തമിൾ' എന്ന സാമാന്യവാചകംകൊണ്ടും കൊ
 ഞ്ചാണ് എല്ലാ ദ്രവിഡവാസകളെയും നിർദ്ദേശിച്ചുവന്നി
 യെന്നതന്നെ പ്രമുഖമാകുന്നു. 'വീരാതിരംകം' എന്ന
 ദ്വാപീനഗ്രന്ഥകാണാകളെ മണി പ്രവാളമുൾക്കൊ
 ട്തവാനിൽ ശതമാളാണെന്നും സംസ്കൃതവും കൂടി
 മറ്റു മുണ്ടാക്കിയ കാര്യത്തിനാണ് 'ശനിപ്രവരം' കെ
 ണ പദത്തെ വ്യവസ്ഥിതമാക്കിയതിന്നു പ്രാണമായി. "ത
 മിൾ മണി, സംസ്കൃതം പാദം" എന്നുതന്നെയും ചാല
 പ്രതാപശാലും കാണിച്ചു. അതിന്റെ തമിൾ ഗദ്യത്തി
 ന് ചാലാളാണെന്നായിരിക്കുമെന്നും തമിൾ എന്നത്
 ദ്രവിഡവാസകൾക്കൊപ്പം പൊതുവാചകമാണെന്നും സു
 സ്ഥാപിതമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അപകാരം ചെയ്തവയെ പേർ
 കൊണ്ടുതന്നെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കൊല്ലാവാമെന്നു
 സഭയും നിർദ്ദേശിച്ചു. രാജാവിനെയും മറ്റും ആരോർത്തു
 കൊല്ലാമെന്നും അതിനുമുന്നായ ചാലാളരുടെ ഭാഗ്യ
 യെക്കൊണ്ടാണെന്നു നിർദ്ദേശമായതിന്നു ചൂണ്ടിക്കാണി
 യ്ക്കുകയാണ്. ആദികാലത്തു തമിൾ എന്നു വാങ്ങിയ ആ
 കാലത്തെ മാമ്പ എന്ന വാചികത്തെയും ചാലാളർ ദ്രവി
 ങ്ഗത്തെയും ഇടയിൽ, മേലത്തെയും താഴെത്തെയും ഗ്ര
 ഹിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പ്രാചീന കാലത്തു കൊണ്ടുവന്ന
 കുമ്പിയിൽ നെയ്യെന്നും സ്ഥിതിച്ചു. ജന്മമുണ്ടാക്കു
 ശ്ശൊ എന്നു മാത്രം അർത്ഥം ഉണ്ടെന്നും കരുതാവു
 ന്തതാണ്. എന്നാലാലായു നാലാലായി നാലാലായി
 എന്നു പറയുന്നതിന്നു പകരമായി ആ കാലത്തെ ദ്രവിഡ

അക്കല്ലാം പഠിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നവരാണ് 'തമിഴ്' എന്ന പദമുപേക്ഷിച്ച് ആ പദം കൊണ്ടാണ് അന്നത്തെ ക്രമീയ ഭിന്നഭാഗംപ്രദാനംകൂടിയുള്ള മറ്റൊരു കൃത്യമായിത്തന്നെ അറുപ്തി നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെന്നും കരുതുന്നവരും. എന്നു കരുതുന്നവർ, സൂക്ഷ്മ ഭേദമില്ലാത്ത ക്രമീയം എന്ന വാക്കുതന്നെ ആപ്രദായമാർ തമിഴ് എന്നതിന് പകരമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും തമിഴ് ശബ്ദത്തെത്തന്നെ അറുപ്തിയുടെ മൂന്നാലിലേക്കു തർജ്ജമിയിൽ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയെന്നതായ പക്ഷമെന്നും വിശദീകരിക്കുകയായിരുന്നതാണ്. എങ്ങനെ എന്നാൽ തമിഴ്, തമിള, മലള, ചാല, കൂടി പത്തു വിധത്തിലാണ് തമിഴ് ശബ്ദം കൂടി പശ്ചാത്യർക്കിടയിൽ വഴി എന്നു ഭേദപ്പെട്ടതായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. 'ശ'കാരമായ തമിഴ്ശബ്ദത്തെ ചാതുരവർണ്ണമായി 'ശ'കാരം ഉപേക്ഷിച്ച് ആപ്രദായം അതിനെ 'ശ'കാരത്തിന്റെ പകരമായി ആപ്രദായംകൂടിയുള്ള 'മ'കാരമായി മാറ്റി തമിള എന്ന 'മ'കാരമായതിനെ എഴുതുക എന്നതാണ് അത്യാവശ്യമാണ്. മാതൃകാശബ്ദത്തെയാണ് ക്രമീയ പദമായിട്ട് കോഴിപ്പുറത്തെ ആപ്രദായംകൂടിയുള്ള 'മലള' ശബ്ദമായി മാറ്റി എഴുതിയതും. മാതൃകാ പദമായതിൽ നിന്നു കോഴിപ്പുറത്തിൽ അറുപതു വേദനയെപ്പറ്റി നിന്നു കണ്ണുനീർ കണ്ണുനീർ എന്ന രീതിയും ആ രീതി അനുസരിച്ചതെന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ കോഴിപ്പുറമായ തമിഴ്ശബ്ദത്തെ മലളാശബ്ദമായി

യതുതകൊണ്ട് മാത്രവും ആദ്യഭാഗത്താണ് ആ ഗ്രന്ഥം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ തക്ക സ്ഥിതിയിലായിരിക്കണമിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് 'ഉ'കാരാക്ഷരമാക്കി എടുത്ത അതിൽ ഗ്രന്ഥകൃതരുടെ ഉദ്ദേശം ഒരു അക്ഷരവും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് 'അ'കൂട്ടി 'എന്നി'ക്കുറേ അക്ഷരമാക്കി പ്രയോഗമേ ഉണ്ടായതുപോലെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതും ആ ഭാഗത്താണ് അത്യാവശ്യം തന്നെയാണ്. ഈ യുക്തിപ്രകാരം തന്നെയാണ് ക, ങ, ഞ, പ, സ എന്നീ വക വർണ്ണങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥരൂപം ദ്രവിഡഭാഷാക്കാരാക്കിപ്പറയുന്നതിനാൽ ആ വർണ്ണങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്ന വാക്, ചി, ങ്, മഹത്, കകപ്, അപസ്, ഭൂതലായ ആദിഭാഷാ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം ഒരു സംസ്കൃതരൂപം ഉണ്ടായ ഉദ്ദേശം വാക്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ വേണ്ട മറ്റു കാരണങ്ങൾ വരുത്തിയോ വാക്, ചി, മഹത്, കകപ്, അപസ് എന്നുപോലുള്ള മാതിരിയിലാക്കി ദ്രവിഡഭാഷാക്കാരായ നമ്മൾ സിദ്ധിപ്പെടുത്തേണ്ടതും. ഇങ്ങനെ അതിൽ ഗ്രന്ഥകൃതർ ആദ്യഭാഗത്തിലേക്ക് എടുത്തതോ 'അ'കൂട്ടി എന്നുവെച്ചുള്ള മറ്റും വരുത്തേണ്ടത് ആ ഭാഗത്താണ് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നായല്ലോ. അതിൽ ഗ്രന്ഥം ചിട്ട ഗ്രന്ഥമായിത്തീർന്ന് മറ്റൊരുതരം അക്ഷരത്തെ ചേർത്തുപോയതിൽ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ആ ചെറുതുകൾ കൂടാക്കേണ്ടതായ കാരണമായിത്തീരുന്ന സന്ദർഭം സമീപ സംസ്കൃതത്തിൽ മഹത്, മഹദ്, ഭഗത്, ഭഗദ് എന്നിവക ഇവയുടെ ഗ്രന്ഥരൂപങ്ങളാകയാൽ ഭാഗം കാലക്രമത്തിൽ വന്ന കൂടിയ ഉച്ചാരണങ്ങളും വരികാം

തിരികെ. കർമ്മകളിൽ ലക്ഷ്യമുള്ളതായ ക, ച, ട, ണ, പ, യ, റ്റുക്കു പകരം പദങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളായ ഗ, ങ, ധ, ഭ, ബ, ണര വികല്പമായി സ്വയംഗീകരണ നിവൃത്തിയുള്ളതും അതിനാൽ “രാജഗൃഹങ്ങൾ മിരാഭു എന്നീവക പ്രയോഗങ്ങൾ സമയങ്ങളിൽനിന്നും എല്ലാം ഈ സ്വയംഗീകരണകാലത്തു തുടങ്ങി” അതിനാൽ കർമ്മകളായ വഴിയായിട്ടാണ് അതിൽ പദം ആദ്യമായിരേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതെന്നു കരുതുന്നതു ഭാഗ്യമായി അനുഭവിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നല്ല വസ്തുതയായിത്തീരും ആ പക്ഷത്തിൽ തകരും കൊടുക്കുവാൻ തക്കത് ആ രാജഗൃഹത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതെന്നു വരുമെന്നു സാധനവശമായിരിക്കുന്നതല്ലാ മേലുപദേശം പിന്നെ മിഥ്യയായിത്തീർന്നതാകട്ടെ ആദ്യമായിരേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതായ അതിപ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ‘ഗുരൂ’ എന്നും ‘മധ്യ’ എന്നും ഉപദേശം കാണുന്ന ഗണ്യങ്ങളിലെ ഉപകരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു അതേ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പകരമായി ‘ഗുരൂ’ ‘മധ്യ’ എന്നെന്പ്രായിത്തീർന്നതിന്നു അനുഭവിച്ചാണ് എന്താണു് ആദ്യമായിത്തുടങ്ങിയതെന്നു് ഉപദേശം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു പകരമായി തന്നെ ആദ്യമായിത്തുടങ്ങിയതെന്നു് ഉപദേശം കാണുന്നതു്. അതേപ്രകാരം ‘ഗുരൂ’ ‘മധ്യ’ എന്നെന്നു് നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് ആദ്യമായിത്തുടങ്ങിയതെന്നു് നിർണ്ണയിക്കുന്നതു്.

[illegible]

இதற்கும் உடனடி கதியை ஏற்றுவதில் உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று அமைச்சர் உறுதியளித்தார்.

രുന്ന മുഖഭൂമിഡാഹാക്കുള്ള പേരായിരുന്നു എന്നും ആ മുഖഭാഷയുടെ ഒരു ശാഖ മാത്രമായ ചോളപാണ്ഡ്യദേശഭാഷയെ ഇക്കാലത്ത് തമിഴുപണ്ഡ്യം കൊണ്ടു നിർദ്ദേശിച്ചുവരുന്നത് യദുവാംശത്തിൽച്ചേർന്ന ശ്രീകൃഷ്ണൻ മുതലായ കാദോജാജനങ്ങൾ പ്രത്യേകം 'യാദവൻ' എന്നു ചൊല്ലുവതന്നതുപോലെ സാമാന്യംതർക്കമായ ഗണ്യത്തെ വിശേഷാൽത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുവരാറുള്ളതനുസരിച്ചുവെന്നും സിദ്ധമായല്ലോ. മുഖഭൂമിഡാഹാക്കായ്ക്കു ആ മുതലിൽനിന്ന് ദേശഭേദമനുസരിച്ചു സംഭാഷണത്തിലും മറ്റും അപ്പാറ്റായ വ്യത്യാസം വന്നുകൂടി വളരെക്കാലം കൊണ്ടു പല ശാഖകളും ഉണ്ടായിത്തീർന്നിരിക്കവെനിൽക്കും.

ന. കുരു ഭാഷ പലതായിപ്പിരിയുന്ന വഴികൾ.

കാദോജാ മുഖ ഭാഷകൾ കാവകൂരത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം പല ശാഖകളായിപ്പിരിയുന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങളാകട്ടെ ജനവാസത്തിൽ സൗകര്യമില്ലാത്ത വലിയ മലകൾക്കൊണ്ടും മേൽഭൂമികൊണ്ടും നടുവിൽ ഒരു വിഭിന്ന ജനസമുദായം വന്നുകൂടി സ്ഥിരവാസം ചെയ്തതുകൊണ്ടും മറ്റൊരു പര്യ്യൂരം വേർതിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മേഖലകളിൽ മറ്റൊരു വേറെ ഭാഷാകുലമായിത്തീർന്നു അതേ നിയമത്തിൽത്തന്നെ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞുകൂടുക, അങ്ങനെ തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രത്യേക

ശിവാതിതീന്ത് ആ നിലയിൽ ഹൈന്ദവീകം കാലം ക
 ശിന്തെ കൂട്ടുവാൻ വന്നാൽ അവരുടെ നാടുകൾക്ക് പര
 സ്വരം വരിയ്ക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങനെയായി
 തിരുവടം ഐക്യം ഉണ്ടായ കാലത്തു വഴിക്ക് ആ
 വക ഭാഷകൾ അതിവേഗമായിത്തന്നെ മേലോ അല്ലാതായി
 കഴിഞ്ഞു. അവയ്ക്കു വന്ന കാലക്രമത്താൽ ആ ഭാഷയെ
 ലോകത്തിൽ ഐക്യം ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു ഭാഷയായിട്ടുണ്ടായി
 തന്നെ. മറ്റൊന്നായിത്തന്നെ ചില ഭാഷകൾ അതാതു
 ഗോത്രത്തിൽ മേലോ അല്ലാതായിത്തന്നെ. ഗോത്രത്തിൽ
 വന്നാൽ അതിൽ പലതും. പലതും അങ്ങനെയായി
 തന്നെ. ഉണ്ടായിത്തന്നെ. ഗോത്രത്തിൽ വന്നാൽ
 അതിൽ പലതും. പലതും അങ്ങനെയായിത്തന്നെ. ഗോ
 ത്രത്തിൽ വന്നാൽ അതിൽ പലതും. പലതും അങ്ങനെയായി
 തന്നെ. ഗോത്രത്തിൽ വന്നാൽ അതിൽ പലതും. പലതും
 അങ്ങനെയായിത്തന്നെ. ഗോത്രത്തിൽ വന്നാൽ അതിൽ
 പലതും. പലതും അങ്ങനെയായിത്തന്നെ. ഗോത്രത്തിൽ
 വന്നാൽ അതിൽ പലതും. പലതും അങ്ങനെയായിത്തന്നെ.

കാലങ്ങളിൽ ദ്രവിഡമുഖങ്ങളെല്ലാം കരകളണത്തിൽ കീഴിലായിരുന്നുവെന്നും ഉറവിടേക്കുതോന്നിപ്പോന്നിരിക്കുന്നത് അങ്ങനെയല്ലാത്ത പക്ഷം ദ്രവിഡപാതാഭാഷകൾക്കു കാണുന്ന സമാജാത്യത്തിന്നു യാതൊരുവിധത്തിലും ഉപപത്തി കിട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളതല്ല. അതോടുകൂടിയതെന്ന കാലക്രമത്തിൽ ദ്രവിഡമുഖങ്ങൾ കരകളോടു പ്രത്യേകമാർക്കു യാതൊരു തരണത്തിൽ കീഴിലായിത്തീർന്നു പലരാജ്യങ്ങളായിട്ടു പിരിഞ്ഞതിന്നുശേഷം ആ മുഖമുഖവും പദഗോളകളായിട്ടു പിരിഞ്ഞതെന്നും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. അതിൽ ആന്ധ്രം, ചോളം, പാണ്ഡ്യം, കേരളം, കർണ്ണാടകം എന്നിങ്ങനെ ദ്രവിഡ പ്രദേശം അഞ്ചു രാജ്യങ്ങളായി അഞ്ചു രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ വളർന്നുവന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു വേണ്ടുന്നതോളം സൂക്ഷ്മമായ തെളിവുകൾക്കുണ്ടെന്നാണ് പല പഴയ ചെത്തിറുത്തുപെടുകൾ പറയുക.

“തമിഴെ നാസ്ത്രാശ്ച പാണ്ഡ്യാശ്ച
ചോളാൻ പാണ്ഡ്യാശ്ച കേരളാൻ”

“പാണ്ഡ്യാശ്ച ദ്രവിഡംകശ്മീരം
സമീതാംചോളംകേരളം”

എന്നിങ്ങനെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള വാചനീകീമാന്മാരും മറ്റൊരാരും മുതലായ പ്രാചീനസംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളും ആവക തെളിവുകളിൽ ചെട്ടുവയാണ് ഏതുകാരും മുതലായത്. ദ്രവിഡമുഖങ്ങൾ അപകാരം പല രാജ്യങ്ങളായിട്ടു പിരിഞ്ഞതെന്നുള്ളതിലേക്കാണ് അത്രത്തോളം പ്രബലങ്ങളായ തെളിവുകളുണ്ടെന്നും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ

ലും ആ സംഗതിയും ഏകദേശം ഭൂതമായിപ്പോൻ ചില
 താല്പരർ ഉണ്ടായില്ല. അമ്മു ദ്രമിഡരാജാക്കന്മാരിൽ കേ
 രളത്തിലെ ആദികാജാക്കന്മാരായിരുന്ന ചേരരാജാക്ക
 ന്മാർ മഹാബലിയുടെയും ബാണന്റെയും വംശക്കാര
 യിരുന്നു എന്ന് മണിഭജലവ തുടങ്ങിയ ചില ചെന്തരിർ
 ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ആദ്യനി
 വാസികൾക്ക് നാഗമാണെന്നാണ് ചേരന്മാരുകൾ
 ഉൾ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതെന്നും കാണുന്നുണ്ട്. ആദികാല
 മത ആദ്യന്മാർ ദ്രമിഡ സ്വഭാവമുള്ള ഒരുവക അസുര
 വസ്ത്രക്കാരായിട്ടുണ്ടെന്നും ഗണിച്ചിരുന്നതെന്നും കേരള
 വാൻ തമിഴ് ചില പ്രസ്താവങ്ങളും അറിയപ്പെടുന്ന പുരാ
 ണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ട്. ആദ്യക സംഗതികളും നാ
 ഗവേഷകരുടെപ്പറ്റിയുള്ള അറിയപ്പെടുന്ന ചില വിവരണങ്ങ
 ലും മഹാബലിയുടെ കേരളത്തോടു കാണുന്ന പ്രത്യേകബ
 ണ്ഡവും വാഗ്ദാനവത്താലും ഏല്പാക്കൂടി യതിവിശി
 ക്കേ നോക്കുമ്പോൾ മഹാബലി ഉള്ള പ്രബലനായ ഒ
 ത ദ്രമിഡരാജാക്കന്മാരിൽനിന്നുവെന്നും ആദ്യപ്പിന്മ
 രുപ്പം ഉണ്ടായിട്ടു കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തെ വാണൻ ഉ
 പായം കൊണ്ടു തോറ്റിട്ട് കേരളത്തിന്റെമാത്രം ഭാഗ
 വായുള്ള സിംഹാധിപനായിത്തീർന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 മരണമാണ് പിന്നത്തെ ചേരരാജാക്കന്മാരുടെയും
 പ്രാചീനചരിത്രപുസ്തകം ഉണ്ടായിപ്പോൻ നശിച്ചത്. അ
 മ്മെന്ന ദ്രമിഡരാജാക്കന്മാരുടേയും ഉണ്ടായിരുന്ന
 നാടുകൾ അതിലെ ഏതാനും ഭാഗത്തിനാലും മറ്റാ
 വായിന്നിന്നായിന്നും കാലക്രമത്തിൽ മറ്റൊരുവി

ഡമേശെസ്റ്റിലും ഭാരതാ ചാരകുന്ദാർ ഉണ്ടായിത്തീർന്നു
 വെന്ന് കരുതാവുന്നതാണ്. ഈ ഉത്തരം ശരിയാണെ
 ന്നിൽ ആദിചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കവകൂടന്മാനാണെ
 ന്ന കാണുന്ന മഹാബലിപ്പുരു കോലം ഉത്പന്നം" മറ്റു
 ഭൂമിഡത്താ ഭാരതാ ഗാഖകളായി പിരിഞ്ഞു തുടങ്ങിയ
 തന്നെ ഭേദവദം ഒരു സാമാന്യാവധിമുദ്രണിലായി
 മാത്രം നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്.

ഏതാൽ ചോളപാണ്ഡ്യരാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയേക്കേണ്ട
 ഉപദേശത്തിൽ വാഴിയ പവ്വതനിമകളാണെന്നു മനസ്സു
 വെർത്തിക്കിത്തീർക്കുക ചുരുങ്ങിയ പ്രസ്ഥിതിവിശേഷം
 കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പ്രവചനകാരണമില്ലാത്തതു നിമിത്തം
 ആ രാജ്യങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാർ ഭാരതാ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഭേ
 ശ്യഭേദം കരണമെന്നു കൂടി ഏതാളാണെന്നെന്നാൽ
 വെർത്തിക്കിത്തീർന്നിൽക്കത്താ മേലേ നിശ്ചിതവാണി
 യായില്ല ഏകദേശം ഒരു ഗാഖകളാണെന്നു നിമിത്തം
 തന്നെയാണ് അത് കാഴ്ചയെന്നു മറ്റു ചാരിണെ
 ബ്ബാണത്ത് മേലേ പവ്വതനിക്കകാണ് മറ്റു മേലേ
 ഉൾനിന്നു തീരെ വെർത്തിക്കിത്തീർക്കുന്ന മേലേ ഉൾ
 വേയും നീലഗിരിമുതലായ പവ്വതനിമകളാൽ മിക്കതു
 വെർത്തിക്കിത്തീർക്കുന്ന കണ്ണാടകരാജ്യത്തിലെയും കിഴ
 കത്താക്കൽക്കരയിൽ ഏകദേശം റിസ്കുവെൻ കിഴക്കു ഭാ
 ഗംവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന തെരുവുമാഴ്ചയിലെയും മറ്റു
 ഭാഗത്താകട്ടെ പ്രസ്ഥിതി വിശേഷംകൊണ്ടു മറ്റു ചാരി
 കാരണങ്ങളാകൊണ്ടും ഭാരതാഭാരതാ പ്രത്യേക ഗാഖകളാ
 യിപ്പിരിഞ്ഞു. അപ്രകാരം പല ഗാഖകളായിപ്പിരി

തണുത്തീന്തരശേഷവും കരകൾക്കുവേണ്ടത് ആ ദൈവഭാഗ്യം
 അകൾക്കും സ്വാഭാസൃതമായി തരിക എന്ന ചെർ തന്നെ
 യാണ് പറഞ്ഞിരുന്നതെന്ന സംഗതി കൂടി പ്രസ്താവി
 ച്ചിട്ടുള്ളല്ലോ. തരിക എന്ന ആ പൊതുരൂപം അങ്ങ
 നെ കൊണ്ടു ഗാഢാഭാസകൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതുപേ
 ക്കിച്ചു തെളിയിക്കുന്നതായി എന്ന വിശേഷനിർദ്ദേശ
 തന്നതാണെന്ന മുതൽക്കു തന്നെ അല്ലെങ്കിൽ തെളി
 എന്ന ദൈവനാമകൊണ്ടു മാത്രമായി ഭാവമേയും നിർ
 ദേശിച്ചുതുടങ്ങിയത് ആദ്യത്തിൽ ആശ്ചര്യദൈവനായി
 ധ്യാനം കാണുന്നത് അതിരൂപിണ കർത്താ കർമ്മ
 പ്രദാനെ മുതൽക്കു കണ്ണാടുകൾക്കു ആ നാട്ടുകാരും, പിൻ
 തൊലത്ത് മെന്താട്ടുമരിക അല്ലെങ്കിൽ മലയാളത്തിൽ
 എന്ന വിശേഷ നിർദ്ദേശത്തെ മലയാളമാക്കി, മലയാ
 ഹികളും അവസരത്തെ മാനകൾക്കുള്ള പ്രത്യേകനാമ
 അതായി സ്വീകരിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെയൊന്നു തരിക
 ഗാഢകളായ ഈ മൂന്നു മാനകൾക്കും തെറു, കണ്ണാ
 ദക്കും, മലയാളം എന്ന പ്രത്യേക നാമങ്ങൾ ഉണ്ടായി
 തീർന്നത് തരിക എന്ന മുദ്രാഭാസത്തെ ദൈവ ഭാഗ്യ
 കർമ്മകാലാദം അധികാരം ദൈവഭാഗ്യ പ്രത്യേകനാമ
 ഉണ്ടായപ്പോൾ മലയാളപ്രത്യേകതയ്ക്കുള്ള പ്രത്യേക
 ഗാഢം മുദ്രാഭാസത്തെ പേരായിരുന്ന 'തരിക' എന്ന
 സ്വാഭാസൃതം തന്നെ ദൈവഗാഢകളിൽ നിന്ന് അതി
 നെ വേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്ന വിശേഷനാമായി പദ്യ
 വരിക്കൾക്കും ചെറു ദൈവഗാഢകൾക്കും ആ പേരുക
 പ്രത്യേകനാമങ്ങൾ വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതെ

മലനാട്ടുമ്മിൾ, കരിനാട്ടുമ്മിൾ, എന്ന കാതിമി സാമര സുനാമം ചെറുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ അവ ഭാരതാഭം നിർദ്ദേശിച്ചു വന്നിരുന്ന ഈശ്വരഭക്തന്റെ, ചോള പാമ്പു, ശാഖയെ ചെന്തമിൾ എന്ന വിശേഷപ്പേരുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നിർദ്ദേശിച്ചു വന്നിരുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ വഴിക്ക് നോക്കുമ്പോൾ നാളെകാലം നാമുമായിത്തീരുക എന്ന സ്വാഭാമനുസരിച്ച് കരിനാട്ടകന്തമിൾ, ചെന്തമിൾ, എന്നിവകു പരമേശ്വരിയെ അവസാനഭാഗം പോയി അപ്പു ഒരു വൃത്താസവും വന്നു കണ്ണാടകം എന്നും മലയാളം എന്നും നാമുമായിത്തീർന്നുപോയ ചെന്തമിൾ എന്ന പദത്തിലെ ആദ്യഭാഗം പോയി തമിൾ എന്നു നാമുമായിത്തീർന്നതാണെന്നും, അങ്ങനെ ആ ശാഖയ്ക്കു മുഖഭാഗത്തു പെർമാറി ഒരു വിശേഷപ്പേർ ഉണ്ടായതിന്നുശേഷം വീണ്ടും അദ്ദേഹികമായി മുഖഭാഗത്തു പെരിൽത്തന്നെ ആ വിശേഷപ്പേരും ചെന്നവസാനിച്ചതാണെന്നും യുക്തിയുക്തമായി ഓണമാൻ കഴിയുന്നതുമാണ്.

൪. ഭാഷ മാറുന്ന സമ്പ്രദായം.

മേൽ വിവരിച്ചപ്രകാരം ഒരു ഭാഷ പല ശാഖാഭാഗങ്ങളായി പിരിയത്തക്കവിധം ഭാരതാഭം മാറിക്കൊണ്ടു വന്ന ശ്രുതാന്തരകളെ കാലക്രമത്തിലും, ആ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽവെച്ച് വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും

അധികാരപ്രാബല്യംകൊണ്ടും പ്രധാനനായതിട്ടുള്ളവർ വഴിയായിട്ടാണ് പ്രായേണ സംഭവിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ പ്രധാനനായതിനീക്കുന്നവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം സ്വന്തം മാതൃഭാഷയിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതെന്നും കാലം ആ ഭാഷയ്ക്കു ഉള്ളിൽത്തന്നെക്കുറവിയായിരിക്കട്ടെ ഭേദഗതി കൾ അത്ര ഏകപ്രകാരമല്ലെന്നും വന്നു ചെന്നതല്ല. അതാകയാലതെ പരിഷ്കാരകരീയനുമായിട്ട് ആവശ്യമായി വരുന്ന അപൂർവ്വം ചില വാക്കുകൾതാനും ആരുന്നവൃഷ്ടിയായിട്ടാ താനും ദൃഢമായിത്തീർന്നു തത്ത്വപരീതിയിലോ തത്സമീതിയിലോ എടുത്തുകാതിട്ടോ വന്ന ശ്രമത്തെ അഭയാനുഭവമല്ല മാതൃഭാഷയിലല്ലാതെ മറ്റൊരു ഭാഷയിലാണ് പ്രധാനപ്പെട്ടവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിവരുന്നതെങ്കിൽ അതിന്റെ മാതൃഭാഷാ സംഭാവനയല്ലിവ. ആ അനുഭാവത്തിലൊ വാക്കുകൾ ആദ്യം ദർശിച്ചാൽപ്പോഴും ഭാഷാസമീപനമായിട്ട് ചേർത്തിരുന്ന ചില ചാരകളോടുകൂടിയും, കാലക്രമത്തിൽ ധാരാളമായിട്ടും താനൊരു ചാരവും ക്രമേതരവും കണ്ടു കൂടിയുള്ളതോ ചേർത്താണെന്നതും അറിയാവുന്ന ഒന്നാകാം തലക്കെട്ടുണ്ടാകുന്നത് സംസ്കൃതം പഠിച്ചു മലയാളിക്ക് ശിക്ഷാപ്രവേശനം രൂപത്തിലാണ് പകരുന്നത്. ആഗ്നിമോഹം പഠിച്ച മലയാളികളിലാകട്ടെ അത് സരിച്ചാൽ പാടില്ലാത്ത ഒന്നല്ലെങ്കോതി വ്യാപിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചില പഴയ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പറ്റിക്കളം, ലാഭത്തിലും കവിയാക്കിയിരിക്കുകയും കവിനായായതായി കാണുന്നവർ ഇക്കാലത്തേക്ക് പൊട്ടിപ്പിടിക്കാനും

ഓരോജനത്തിലെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും കമ്പിനിക്കാരുമായി
 മാറിയിരിക്കുന്നതും ഈ വാദിക്കേണ്ടതാണ്. ദൈവപു
 രത്ത പ്രകാരം ജനപ്രധാനമാർ ഭാഷയുടെ രചനയും മാ
 റിത്തുക്കളുടെയും സാധാരണജനങ്ങൾക്കും ആ പ
 തിയ വേദത്തിൽ ദൂരം കടന്നുകൂടുന്നത് സാധാരണ
 യാണ്. മോടിയിലും വാദിപ്പ പ്രകൃതിയിലും അതാ
 തു കാലത്ത് മാന്യതയോടുകൂടിയ വെളിച്ചമുള്ളവരെ അനു
 ഛിപ്പുന്നത് സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ന. ചോദ്യങ്ങളെപ്പോ.
 കരു സമയം സാധാരണക്കാർ അങ്ങിനെ ഭൂമിയിലെ
 ജീവനുള്ളവരും നാവികാഭിരുഹിതരും നാട്ടിലെ റി
 ഗ്യാട്ടാസവും കാർമ്മാണ സംരംഭനീമുള്ള നിയമോ
 ല്ലം നന്മയും പ്രധാനമായും അധീനതയിലാകയാൽ അ
 വർ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന ചോദ്യം ദീപ്തം ദേഹം മാറിയ ക
 ണ്ഡത്തിൽപ്പെട്ട സാധാരണജനങ്ങൾക്കും പെരുമാറ്റങ്ങള
 തായിത്തീരുന്നതുമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ, ശക്തിയായി സാമ
 രാജികൾപിന്നെ കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നതെന്ന അപമാ സാ
 ധിതരായ വരുന്നതും. ഇപ്രകാരം ആദ്യമായി സംഭവ
 ണങ്ങളായിപ്പിന്നെ കാർമ്മാണ സംരംഭനീമുള്ളവ
 കുന്ന നിയമങ്ങൾ, ഏകാന്തതയും മതപരമായതിലും ആ
 അനുമാന ധാരാളം കടന്നുകൂടിക്കഴിഞ്ഞാൽ കാലക്ര
 മിൽ മാതൃഭാഷയിലെ നാവികാഭിരുഹിതരായവർക്കും
 അതു കാലമടുത്തു വെളിച്ചമുള്ളതായി താങ്ങുന്ന കറെ
 കഴിയുമ്പോൾ സംഭവങ്ങളാണെന്നും സാവിത്രികാ പരമം
 മുപ്പത്തായിരുന്ന രൂപത്തിൽനിന്ന പല സംഭവങ്ങളുംകൊ
 മിഞ്ഞുപോയിട്ട് പത്തായി പല സംഭവങ്ങളും വന്നു

ചെമ്പിട്ടും ആകപ്പാടെ ആ ഭാഷയുടെ മാതിരിക്കേതെന്ന ചില മാറ്റങ്ങളെക്കൊണ്ടിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ തെല്ലാമാണ് ഒരു ഭാഷയ്ക്കു കാലക്രമംകൊണ്ടു വന്നുകൂടുന്ന മാറ്റത്തിന്റെ സാധാരണക്രമം.

iii. ഭാഷയുടെ മാറ്റത്തിനുള്ള വികേദം.

എന്നാൽ സംഭാഷണത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും മേൽക്കാണിച്ച വിധമാകട്ടെ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുകൂടുന്ന കാര്യത്തിൽ കാരണാഭാവമുണ്ടെന്നു നിവർത്തനപ്പെട്ട ചില വ്യത്യാസങ്ങളുംകൂടി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ—ഏതെങ്കിലും ഉദാഹരണം അനുഭാവം യോടുള്ള സംസൃതം ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പിൽത്തന്നെ ആ ഭാഷയിൽ എന്നും നിവർത്തനപ്പെട്ട സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിലെ സാഹിത്യഭാഷയുടെ സ്വരൂപം മിക്കതും ആ വക ഉത്തഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷാസ്വരൂപത്തെപ്പോലെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിത്തന്നിരിക്കുന്നതാണ്. പിന്നെ ഉണ്ടാകുന്ന സാഹിത്യങ്ങൾ ഭാഷാസ്വരൂപത്തെപ്പറ്റിയേതെങ്കിലും ആ ഉത്തഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്ന രീതി അവാലംബിച്ചും കൊണ്ടു സാധാരണയായി പറഞ്ഞുകേൾക്കൂ. പഴയസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയേതെങ്കിലും വിശേഷിച്ചും ആ വിധത്തിലെ വകകളെല്ലാം അതിനാൽ ഉത്തമ ഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ സാഹിത്യഭാഷാസ്വരൂപത്തിനു വ്യവസ്ഥിതി വ

ഈ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സംസ്കൃതം പാഠാളമായി ഉണ്ടാക
 ന്നതിനുമുമ്പിൽത്തന്നെ അതിലുണ്ടായ ചില ഉത്തമഗ്ര
 ന്ഥങ്ങൾ സാഹിത്യഭാഷയെ വേർപെടുത്തിച്ച് നിലക്ക
 നിൽക്കിക്കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണ് ആ ഭാഷയ്ക്കു കൃഷ്ണ, ഗോ
 വിന്ദ, ശംഖ, നാഗാരി മുതലായ സംസ്കൃതഗണ്യങ്ങളെ കി
 യട്ടൻ, കൊടിത്ത, പർ, താരതി എന്നും മറ്റും യുപ
 മാറിപ്പറക്കിക്കൊണ്ടി വന്നിട്ടുള്ളത്. നേരെ മറിച്ച് ഉ
 ത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ സാഹിത്യഭാഷ സമ്പന്നിയിതാക
 ന്നതിനുമുമ്പിൽത്തന്നെ മറ്റൊരു ഭാഷ കന്യാകൃഷി
 യാലാകട്ടെ സംഭാഷണത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും പ്രക്
 തിഭാഗത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ടും കൂടാതെത്തന്നെ ആ അസ്സ
 ലായകളെ കൂട്ടമേൽ മേത്രാല്ല പിന്നെയുണ്ടാകുന്ന സം
 ഹിത്യഭാഷയെ സംഭാഷണ ഭാഷയെന്നായിരിക്കും ആക്ര
 മിച്ച് കീഴടക്കുകയും ചെയ്യും. ആ വഴിയാണ് മലയാ
 ലം, കണ്ണാടകം, തെലുങ്ക്, ഈ ഭാഷകളിൽ കൃഷ്ണ, ഗോ
 വിന്ദ, ശംഖാരി മുതലായ സംഭാഷണത്തിലും സാഹിത്യ
 ത്തിലും കൃഷ്ണ, ഗോവിന്ദം ഗോവിന്ദൻ (കണ്ണാടകം)
 ശംഖമു (തെലുങ്ക്) എന്നിങ്ങനെ പ്രക്തി ഭാഗത്തിൽ
 യാതൊരു മാറ്റവും ഉണ്ടാകാതെ അതതു ഭാഷകളുടെ
 സ്വത്വം മാത്രം വേർതിട്ടു പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നതും അതാ
 തിലെ സംഭാഷണ ഭാഷയ്ക്കു തീർന്നതായിരിക്കും സം
 സ്കൃത ഭാഷയുടെ പാലം അതായിലെ സാഹിത്യഭാ
 ഷകളിൽ കാണുന്നതും അതിനാൽ വരുന്നതാണ് സം
 സ്കൃതഭാഷയുടെ സംസ്കൃതം പാഠാളമുണ്ടായതിനുശേഷമേ
 ആ ഭാഷകളിൽ ഉത്തമസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായി ആ

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴിക്ക് സാഹിത്യഭാഷാസമ്പ്രദായം വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു. അങ്ങനെയുള്ള രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യ സാഹിത്യരചനകൾക്കും സംഭാഷണഭാഷയിലാണ് അതിന്റെ ആധികാരികതയുള്ളതായിരുന്നത്രെ. അധികകാരം നിവൃത്തി വരുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാഹിത്യഗ്രന്ഥകാരന് വ്യക്തവും ശൈലിയും കേവലം പ്രിയപ്പെട്ടതും കൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ശബ്ദപദങ്ങൾക്കുള്ളയും ശബ്ദരൂപങ്ങൾക്കുള്ളയും തെറ്റിപ്പറ്റിപ്പോകുവാനുണ്ടാവാനും വായനക്കാരന് സിദ്ധിച്ച അർത്ഥഭാവകളിൽ പലപ്പോഴും തുല്യരേഖകളും ആവർത്തനം കേവലമായും അനുസരിച്ചും ചിത്രരേഖകളും അനുവർത്തനമായും ധാരാളം ചേർക്കാൻ സംഗതി വന്നു. സംഭാഷണത്തിലാകട്ടെ, വ്യക്തതയോടുകൂടിയ ചെറിയപ്പോഴെല്ലാത്താഴിറ്റാക്കിതിനാലും ആ ഭാഷാമാതാവിനാൽ കേവലമായ പൂർണ്ണതയ്ക്ക് വഴിക്ക് അധർ സമ്പാദിക്കുന്നതിന് അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു പലപ്പോഴായി അഭ്യസിച്ച് വരുന്നതാകയാലും അതിന്റെ ഗതി പുതുരൂപങ്ങളെപ്പോലെയോകയാലും വിധത്തിലേ വരികയുള്ളു. അതുതന്നെ കലാകൃതികളിൽ അപൂർവ്വമായി പര്യവൃത്തിയാകയാൽ ചില ഭാഗം സംഭാഷണത്തിലും വർത്തമാനങ്ങളാകെ അനുഭവത്തിലെ രൂപങ്ങൾ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതുപോലെയും സംഭാഷണത്തിൽ കേവലമായതല്ല മലയാളത്തിലെ സംഭാഷണഭാഷയിൽ പലപ്പോഴും, നിൽക്കുന്ന, വരും എന്നിങ്ങനെയല്ലാതെ ദീർഘപദ ചാലനപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നിട്ടുള്ള പദങ്ങൾ, നാമകരണങ്ങൾ, നാമവർണ്ണനകൾ വക ക്രിയാപദരൂപങ്ങളും കേവലം തന്നെ

പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതു തന്നെ നോക്കുക. ചെമ്പമീർ ഭാഷയി
 െ സംഭാഷണത്തിലും മറ്റും പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ആ വ
 ക ക്രിയാപദരൂപങ്ങളും സംയുക്തത്തിലെ പല ശബ്ദ
 പങ്ങളും നമ്മുടെ സാമിത്യഭാഷയിൽ സുലഭതാതിക്കാ
 ന്നതിനുള്ള കാരണമാകട്ടെ, അങ്ങിനെ ചിംഗപുരു
 ഷ്ശർവചന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന ചൊന്നാൻ, ചൊന്നാൻ,
 ചെന്നാൻ, എന്നീ വക ക്രിയാരൂപങ്ങളും, ചോകു വി
 ഡെ, നിൽക്കു ക്കു എന്നീ വക സംയുക്തരൂപങ്ങളും
 നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലേക്കു സാമിത്യഗുണകര
 ളാൻ തത്ത്വചിന്തിയിലും മറ്റും അസ്പഷ്ടതകളിൽനിന്നു
 എടുത്തു ചെട്ടു പ്രയോഗിച്ചു സംഗതമാകുന്നതാണ്. അ
 ള്ലാതെ ഒരിക്കലും ആ വക ശബ്ദങ്ങൾ മലയാളത്തിന്റെ
 സ്വതന്ത്ര ഭേദരൂപങ്ങളല്ല. അങ്ങനെയൊക്കെങ്കിൽ സംഭാ
 ഷണ ഭാഷയിലും ആ മാതിരി രൂപങ്ങളുണ്ടായിരിക്കേ
 ണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ക്രിയാപദങ്ങൾക്കു സ്വ
 തന്ത്രമായ പൂർവ്വരൂപ ചിംഗാഭിപ്രത്യയങ്ങൾ കൂടേക്കെ
 വന്നു, നിന്നു എന്നു ചാതിരിയിൽ മാത്രമായിരുന്നു എ
 ന്നുള്ളതും പരമ്പരയായി പകർന്നുവന്നിരുന്ന സംഭാഷണ
 ഭാഷയിൽ ആ വക രൂപങ്ങൾ മാത്രമായതുകൊണ്ടു തീ
 വ്വച്ചുള്ളതുകൾ ചെയ്യും.

മേൽ വിവരിച്ച പ്രകാരമുള്ള ഭാഷാഗതികാരൻ
 സരിച്ചു ഗതമാളോന്നയുടെ ചെട്ടിയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയിരുന്ന
 യിക്കുമ്പോൾ മൂന്നു സംഗതികളാണു പ്രധാനമായി നോ
 കേണ്ടതായിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാമത് നമ്മുടെ ഭാഷക്കുണ്ടാ
 യിരുന്ന ആദിരൂപം ഏതുവിധത്തിലായിരുന്നു എന്നു്.

മുണ്ടാകുക. മലയാളത്തിലെ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴി തന്നെ അതിലെ സാഹിത്യഭാഷാസ്വരൂപം വ്യവസ്ഥിതമാകുന്നതിന് മുമ്പിൽ ആ ഭാഷക്ക് ഏതെല്ലാം അന്യഭാഷകളുടെ സംസ്കൃതമാണെന്നായിട്ടുള്ളതെന്നും ആവക അന്യഭാഷാസംസ്കൃത ഭാഷാഗതിയെ എത്രത്തോളമാണ് സ്വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും മൂന്നാമത് സാഹിത്യഭാഷയുടെ, സ്വരൂപം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഏതെല്ലാം ഭാഷകളുടെ സംസ്കൃതമാണ് ഭാഷാഗതിയെ അല്പമായിട്ടെങ്കിലും സ്വർദ്ധിക്കത്തക്കവിധം അതിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന്

ന. ഭാഷാത്മപരതിയെപ്പറ്റിയുള്ള കുതന്തോത്തരം.

നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ആദിരൂപം ഇന്നു കാണുന്നതുള്ള സംഗതിയിൽ പറയത്തക്കവിധം പ്രധാനമായി രണ്ടു തരമുള്ളതാണ്. ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് മോണ്ടി പാണ്ട്യകുറുപ്പുങ്ങളിലെ ഭാഷയായ മലനാതിരം, അതായത് മുത്തമിഴിന്റെ ഒരു ശാഖയും ഇക്കാലത്തു തുടരും എന്നു പറയാമുവെന്നതായ ഭാഷതന്നെയാണ്. മലയാള ഭാഷയുടെ ആദിരൂപമെന്നത് ഒരു മതക്കാർ പറയുന്നു. അവരുടെ പക്ഷത്തിൽ മുലാട്ടുനിയമാനുഷമായ മുത്തമിഴിന്റെ ഒരു ശാഖയായ തമിഴിന്റെ ഉപശാഖയാതിട്ടുണ്ടായതാണ്. മലയാളം മറ്റൊരു പക്ഷക്കാർ പറയുന്നത്, മുലാട്ടുനിയമാനുഷയുടെ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു ശാഖതന്നെയാണ്. മലയാളം എന്നാൽ തമിരം വഴിക്കുണ്ടായ ഉപശാഖയാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ഉള്ള യുക്തികൾ നല്ല

ശരിക്കാണെന്നാണ്. അദ്ദേഹം ചെങ്ങമനയിൽനിന്നും എടുത്ത ചെങ്കുണ്ടിയിലാണ് ഒരു പക്ഷക്കാരനും, അതല്ല മൂലാദിയിലുള്ളതായ ഒരു മൃഗത്തിലാണ് മറ്റൊരു പക്ഷക്കാരനും പറയുന്ന എന്നു സാരം. ഇതിൽ ചെങ്കുണ്ടിയിൽ എന്ന് ഉപയോഗിച്ചാണ് ചെങ്ങമനയിൽനിന്നും മാതൃഭാഷ വന്നിരിക്കുന്നതെന്നു പറയുന്നപക്ഷം യുക്തികരം. എങ്കൽ ഉപയോഗിച്ചു എന്നാൽ അത് ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടണം.

മ. രാജാജ്ഞാപിതവേദം പിഞ്ചു പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളെ 'തീർത്ഥ' എന്നു ശബ്ദംകൊണ്ടു വ്യവഹരിച്ചു വന്നിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. നിരണംകവികളുടെ കവികളിരമായൊന്നായ ബ്രഹ്മാണ്ഡപ്രഭാണം ഗദ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ "ശ്രീവേദവ്യാസശാസ്ത്രീ അഷ്ടമിപുരുഷബ്രഹ്മാണ്ഡപ്രഭാണത്തിൽ മധ്യമഭാഗത്തെ ഇതിയാൻ തരിഴാമവ്യാസാദിയിരിക്കുന്നെന്ന്" എന്നും രാമചരിതത്തിന്റെ ആപസരണത്തിൽ "പിരാമണമ്പിരന്നിരുന്നതിന്നു തീർത്ഥാടകർ" എന്നും ദൈവപ്രതിപാദിച്ചു കാണുന്നത് അതിനുദാഹരണമാണ്. അതുശരിയാകണമെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ കോട്ടപ്രാബല്യംകേരളത്തിലെ വ്യവകാശങ്ങളിൽ കേരളത്തിലെ നൂറ്റാണ്ടായിരുന്നതുപോലെയും ആരാണ് തരിഴാമെന്നു സ്വീകരിക്കുകയും ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു കലാശ്ലൈശ്വരത്തിൽ കേരളത്തിലെ രാജാ തരിഴാമെന്നു കേരളവ്യക്തികളായി ചിന്തിക്കുന്നവരിൽ ആ വ്യക്തിയാണു വകവെക്കുന്നതാണെന്നു തീർത്ഥാടകർ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതാണെന്നു കാണുന്നതു ചുവന്നിരുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉൽപത്തികാലത്തിൽനിന്നു

വളരെതകർച്ചയുള്ള കാലത്തല്ല കേരളഭാഷ തരീഴിൽ നിന്നു പിരിവുവാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടിയും ഇരിക്കുന്നു.

൨. ശബ്ദാംഗങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാൽ, കൈ, കണ് മുതലായ പദങ്ങളും പാൽ, നെയ്യ് മുതലായ ഗ്രന്ഥുപദങ്ങളും മിക്കതും ചെമ്പത്തിഴിച്ചുള്ളവയെന്നതാണ് മലയാളഭാഷയിലും കാണുന്നത്. ഏകദേശം മൗഢ ഭാഷകളിലെ ഗ്രന്ഥുപദങ്ങൾ കനാതിയന്നാൽ അവ തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടായാൽ തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതും വളരെക്കാലം കൊണ്ടുമാത്രം വർദ്ധിച്ചുവന്ന ആ വക പദങ്ങളുടെ മാറ്റങ്ങൾപോലും ഈ മൗഢ ഭാഷകളുടെ സംഗതിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിട്ടില്ലെന്ന നിശ്ചയിക്കാവുന്നതുമാണ്.

൩. മലയാളഭാഷയിലുള്ള ഗുണങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും പ്രാചീനവും ഏകദേശം കൊല്ലവർഷം നാലാം ശതകത്തിലുണ്ടായതാണെന്നുവിചാരിക്കുന്നതായ 'മാതൃകാദിപദം' എന്ന ഗുണത്തിലും അതിന്നു ശേഷം എകദേശം ആറാം ശതകത്തിലുണ്ടായ നിമിത്തം കൃതികളിലും ഇത്തരം പദങ്ങൾ തുടങ്ങിയ കവികളുടെ കൃതികളിലില്ലാത്ത ചെമ്പത്തിൾഗ്രന്ഥുപദങ്ങൾ ധാരാളം കാണാമെന്നും അതിൽത്തന്നെയും മാതൃകാദിപദത്തിൽ വളരെ അധികമായും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ മലയാളം ചെമ്പത്തിഴിൽ നിന്ന് അല്പാല്പമായി ഭേദപ്പെട്ട മറ്റൊരു ഭാഷയാവാൻ തുടങ്ങിയ വഴി ആ ഗുണങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഭാഷ ചെമ്പത്തിഴിന്റെ ഉപഗാഢയാണെന്നുള്ള

തിരിയെന്ന് ആ ഉത്തമഗുണമണ്ഡലം തന്നെ ഉത്തമലക്ഷ്യം ഉായിരിക്കുന്നുണ്ട്.

ര. പ്രാപീനങ്ങളായ ചൈതന്യഗുണമണ്ഡലിൽ ചിലപ്പതികാരം, പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചില പ്രധാനഗുണങ്ങളുടെ തന്നെ കർമ്മാശങ്കാർ കേരളീയരെന്ന് കാണുന്നു. സാമാന്യപ്രജാസ്ഥാമന്താ ദുരിധമേകമെന്നും പഠനതുപയോഗ കലാശാലാഗുണമണ്ഡലം ചില കാലങ്ങളും കേരളീയനായ കലാശാലാമന്താകൾ ഉതിയായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതിനാലും ആ കവികളുടെ കാലത്തു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഭാഷ ചൈതന്യമെന്നും ഗദ്യവും ആ ചൈതന്യമന്താർ ഒരു മാറ്റമായി പിൻമാറ്റത്തുണ്ടായതാണെന്നും ഉറവിക്കാം. എന്നു മാത്രമല്ല, കേരളത്തിൽ മുൻകാലത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ചില പാലാശാലകളും അതുവരുന്നതും ചൈതന്യമിറു ഭാഷയിൽ ദേവലിപ്താണിപ്പോലെന്നതും അന്യമായിരുന്നതും ഉപയോഗിച്ചു വന്നതും ചൈതന്യമിറു അനുമാനമെന്നു തെളിയിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നത് ഈപക്ഷക്കാർ കേരളത്തിൽ ചൈതന്യമന്താർ ഉപയോഗിച്ചതാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നത്. അത് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ള യുക്തിയെക്കുറിച്ചു ചൈതന്യമിറു എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥമനുസരിച്ചുള്ള ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണയാണെന്നുള്ള സാധ്യത സൂചകമാണ്. ദുരിധമാണെന്നും കേരളം മുഖമായിരുന്നതായതുകൊണ്ടും പ്രാപീനകാലങ്ങളിൽ ദുരിധമാണെന്നു കേരളം എന്നു അർത്ഥമായിരുന്നതു

അങ്കം തമിരം' നാഗാനന്ദം തമിരം' എന്നീവക ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും തമിരം എന്ന പദം കൊണ്ടുതന്നെ വ്യവഹരിച്ചുവന്നിരുന്നതും ഇക്കാലത്തും അങ്ങനെ തന്നെ വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതും അറിയുമ്പോൾ ആ ക്രമത്തിന് നീക്കവകയില്ലാത്തതായും ചെയ്യും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷയും ചെന്തമിഴും തമിഴിലുള്ളതേം അതു നിമിച്ഛകാലത്ത് പ്രത്യേകം ഗണിച്ചിരുന്നില്ലെന്ന ഭക്ത വിധത്തിലും വിചാരിക്കാവുന്നതല്ല. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഭാഷയുടെ സ്വരൂപമാണ് താഴെക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“പിന്നെയൊ സ മതിനി! അക്കാലത്തിങ്കൽ കരളുഴുന്തൻ കാടിനീങ്ങുന്നതന്നാകിരാമൻ ശ്രീമാൻ പമ്പാതീരഗതമാകിന വനപ്രദേശത്തിങ്കൽ സഞ്ചരിക്കുന്നകാലത്ത് ധന്യതകാലം ഇങ്ങിംഗിശികൊലം നിസ്സുതമായി വിനിശ്ചിതപ്രായങ്ങളായി ഹിമപദമങ്ങൾ, മധുരസനിഷ്പവകളായി രാധാദീപതാവലയങ്ങൾ, മനോജൈപ്രസംപ്രസാധനങ്ങളായി യുഗികാഞ്ചനങ്ങൾ, ദൈവരൂപങ്ങളോരോ പാകന്മാരോ എന്നു തോന്നമാന് ക്രമീകരിച്ചുടങ്ങി മഹിഷകലം.”

(അംഗുലീമാതം ൪൨ാം,

“എങ്ങനെതിരിച്ചൊത്തതന്നെ താൻ ഗേവാൻ? ഇത്തപത്രപനായിരിപ്പൊക്കത്തന്നെ താൻ. ഇത്തം താനെപ്രകാശിത്തന്ത? വേദാഭ്യുദനനിവർത്തിന സപായാതമാകിന ഇന്ദ്രാഭി ദൈവതാപ്തത്തിനായ്യായയ്യായ്യാനാത്മമായി വേദനിധി വിചിഞ്ചവേവൻ ബ്രഹ്മരതി

രൂപി പ്രദേശത്തിൽനിന്നു വാങ്ങും, യജുർവേദത്തിൽനിന്നു ഭിന്നയും, സാമവേദത്തിൽനിന്നു സ്വപരം, അയ്യംവേദത്തിൽനിന്നു സസദവേദങ്ങളെന്നീ നാലുവേദങ്ങളിൽനിന്നു നാലിനെയുപയോഗിച്ചുള്ള കന്തിചിത്തമായി വേദമയ്യായസംഗ്രഹപരമാകുന്ന മാർദ്ദവയോഗത്തെ ഗുണമെന്നു ചൊല്ലുന്നു.

മനോഹരം ചൈതന്യം

ഈ വക തരിശുഗുഹയോടനുബന്ധിച്ചായിട്ടുണ്ടെന്നു ചിലർ അനുമാനത്തിൽനിന്നു കരുതുന്നതു് ഇക്കാലത്തെ മലയാളഭാഷയോടു ബന്ധമില്ലാത്ത ചതുരായ ഭാഷയെപ്പോലെയോ ഉള്ള ഭേദവും ഭിന്നവും വായിക്കുന്നതില്ലെന്നു കരുതുന്നതിനോടു തുല്യമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഈ മനോഹരം സമാധാനമായി ഭവിക്കത്തക്കവിധം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സംഗതിയെ വേദം തെറ്റിദ്ധാരണമാത്രമാണു് അതിന്നുമാനമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

ഇതി ഗുഹപരങ്ങൾ മിന്നത്തു ചൊല്ലിയിട്ടു 12 ഭവയാളത്തിലും ഒന്നായിരിക്കുന്നതെന്നിങ്ങനെ ഒന്നാകുന്ന കാണിച്ച സംഗതിയെപ്പറ്റി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു വേദങ്ങളെത്തോളം പരിശോധിക്കാതെ ചെന്നാലും ചെന്നിട്ടില്ലാത്ത ഉപഗാമയാണെന്നു നോക്കിയാൽ യുക്തിയാകുമെന്നു കരുതി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. ആ വക 'ഗുഹാപരങ്ങൾ ചെന്നിട്ടില്ലാത്ത മലയാളത്തിലും മാത്രമല്ല വായിച്ചു വെച്ചു സമീപിച്ചതായിരിക്കുന്നതു്, മറ്റു 11 ഭവയാളങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടു്, തെറ്റും, എന്തിനായികൊണ്ടു് ആ വി

പ്രകൃതിയിൽ മലയാളത്തിന് ധാരാളം സംഗ്രഹം ഉണ്ട്
 നോക്കുക —

മലയാളം, മലനാഥിരം, കണ്ണാടകം, തുളു മലയാളം.				
കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്
കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്	കുറുപ്പ്

ഈ മാതൃകയിലുള്ള പ്രകൃതിയിലുള്ള
 മലയാളം സമാനങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ മലനാ
 ഹിരം ഭാഷയോടും അടിസ്ഥാനമോക്കി അതിന്റെ ഒരു
 ഭാഗമായിട്ടാണ് മലയാളത്തെ സാധിക്കുവാൻ ഈ യുക്തി
 തീരെ തെറ്റിയിരിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനെയൊന്നിൽ പ്രതിധ
 ശാഖയിൽപ്പെട്ട് നോക്കിയാൽ അങ്ങനെയൊന്നും
 മലയാളത്തിന്റെ ഉപശാഖകളാ
 ണ് മറ്റു പ്രതിധശാഖകളല്ലാതെ, തുല്യവ്യായാസ
 റിച്ച് പറയുന്നതും ശരിയാകുന്നില്ലെന്നുള്ളതും. നോക്കി
 റിച്ച് മലനാഹിരംഭാഷയിലൊഴികെ മറ്റുള്ളവയിലെ
 ല്ലാം കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്, നെപ്പ്, നെപ്പ്, കുറുപ്പ്, കുറുപ്പ്, നെപ്പ്
 മാതൃകയിൽ ആ വക പദങ്ങൾക്കു യുക്തമായ
 ഒരു രൂപവും ആ യുക്തവും മറ്റും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ

മരണാനുഷ്ഠാനം, കാണുന്നതുകൊണ്ടും മലബാറിൽ അത്തരം ക്ഷേത്രം രൂപം സാധാരണയായി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും മലബാറിൽ പരിച്ഛേദത്താൽ കൈ, കണ്ണ് എന്നിങ്ങനെ ചുറ്റുകാരായാലും മറ്റും ആ വക ശബ്ദങ്ങളുടെ രൂപങ്ങൾ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മന്യരനെന്ന മലയാളം മതവാദ മാനുസർവ്വീഷ്യ സാമ്പ്രദായം തിരഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു സാധിച്ചാൽ ആ ശാഖകളിലെല്ലാം ഇല്ലാതായിപ്പോയെന്ന ആ വക ഗുഹ്യപരമ്പരവിശ്വാസങ്ങൾ ഉപയുക്തങ്ങളായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടും മലബാറിൽ മറ്റു മത ശാഖകളുമായിത്തമ്മിഞ്ഞതുകൊണ്ടും കാണിച്ചാൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നതായിട്ടാണ് ഈ സംഗതി ഇരിക്കുന്നതും.

മാതൃകയിൽ, നിഷ്ണാതകൃതികൾ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ സംഗതിയിലെ പല അംഗങ്ങളും ആരംഭാധിഷ്ഠിതങ്ങളായിട്ടാണ്. മലയാളം മലബാറിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ലതില്ലെങ്കിലും മലയാളത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ മാതൃകയിൽ മലബാറിൽ ശബ്ദരൂപങ്ങൾ വളരെയധികം കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെയാണല്ലോ ആ യുക്തിയുടെ സാരം. അവിടെ മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ ഗ്രന്ഥം മാതൃകയാക്കുന്നതും ആയതും മലബാറിൽ രൂപങ്ങളില്ലാത്ത പദമാതിരി പഴയപാട്ടുകളും മറ്റും കാണുന്നവയെ അപേക്ഷിച്ചും ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പഴക്കം അധികമുണ്ടെന്നും എങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കാം മലബാറിൽ രൂപങ്ങൾ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അധികം കാണുന്നതുകൊണ്ടും അതിന്റെ പ്രാചീനതയുള്ളതെന്നുതന്നെ പറയു

നന്നു നല്ല ശക്തിയാകുന്നതല്ല. എന്തുതുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആ സംഗതി പ്രാചീനതയെ കെട്ടിവെച്ചിട്ട് ഭരണമെങ്കിൽ കാലപ്പഴക്കം മാത്രം മേയ്യാളമാനാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചെയ്തിരുന്നപക്ഷം അധികം ഉത്തരാകുന്നതിനു കഴിയാകരുത്. എന്നും ശൈശവകാലം മുറുപ്പാക്കുന്നതല്ലെന്നും ത്വമുദ്യുതിക്കണ്ഠ. ശൈശവകാലം വായുവായിൽ ആ ഭാഷാസൂത്രം വന്നതു മൂന്നുനൂറ്റാണ്ടു് അനുഭവസീദ്ധമാണ് എന്നു മാത്രമല്ല, ചെയ്തിരുന്നപക്ഷം കാര്യത്തിൽ അധികമുണ്ടെന്നുള്ള ഈ സംഗതി പ്രകൃതിയിൽ ആ ഗുണത്തിന്റെ പ്രാചീനതയുള്ള കെട്ടിവെച്ച ഒരു വിധത്തിലും സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനെ സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം ആകട്ടാലും സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നാണെന്നു സോമക. മേയ്യാളം മൊന്നിപ്പിള്ളൻ ഉപദേശമെന്നുള്ളതിലേക്ക് ആ ഭാഷയിലെ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ കാര്യം കിട്ടുന്നതായിട്ട് മൊന്നിപ്പിള്ളൻ ഉപദേശമായ മേയ്യാളത്തിലെ ഗുണങ്ങളിൽ മേയ്യാളം കാര്യം കിട്ടുന്നതിലാണ് ചെയ്തിരുന്നപക്ഷം അധികം കാണുന്നതെന്ന സംഗതിയും കെട്ടിവെച്ചു, ഇങ്ങനെ മേയ്യാളം മൊന്നിപ്പിള്ളൻ ശാഖയാണെന്നുള്ളതു കാര്യം കിട്ടുന്നതിന്റെ പ്രാചീനതയെക്കൊണ്ടും കാര്യം കിട്ടുന്ന പ്രാചീനതയെന്നുള്ളത് മേയ്യാളം മൊന്നിപ്പിള്ളൻ ശാഖയാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും അധികം കാണുന്നതെന്നു സോമക. അങ്ങനെ സോമകയുടെ വരുന്ന സിദ്ധതി

മാണ് ആ സംഗതി തുടിക്കുന്നത്. അതിനാൽ രാജാവി-
 കത്തിൽ രചനയിൽ ഇപ്രകാരം അധികം കാണുന്നുണ്ടെ-
 ന്നുള്ളത് അതിന്റെ പ്രാബീനത്തെ തെളിയിപ്പാൻ ര-
 കിയാകുന്നതല്ല. നേരെ ചിട്ട് കാണുമ്പോൾ കൊണ്ടുള്ള
 ശൈലിയും കൊണ്ടാണ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ രചനയിൽ ഇ-
 പ്രകാരം അധികം വന്നു കൂടിയുള്ളതെന്നതിന്നു കൊല്ലവ-
 ൾം ഏറ്റവും ശതകത്തിൽ രീതിച്ചിരുന്ന 'അതിർപ്പുള്ള ആ-
 ശാൽ' എന്ന കവിതയെ തെക്കേ പാട്ട്, കഴിഞ്ഞാൽ കള-
 ത്തിൽപ്പോൾ മുതലായി ചിന്തിക്കാം ഇങ്ങനെയൊരു പല ഗ്ര-
 ന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ട്. രാജാവിനകത്തുവെച്ചാൽ
 ചീത്തയെക്കുറിച്ച് തെളിപ്പെടുത്താൻ തെളിപ്പെടുത്താൻ
 എന്നു വെച്ചാൽ തിരുവനന്തപുരം മുതൽ കന്യാകുമാരി
 വരെയുള്ള ഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പ്രദേശത്തു ജീവിച്ചിര-
 ന്ന ആളാകണമെന്നുള്ളതു നിർവ്വചനമാണല്ലോ. ചിന്തിക്കാ-
 ലുള്ളതായ തെക്കേ പാട്ടിന്റെയും മറ്റും കന്യാകുമാരി-
 യും ആ നാട്ടുകാരായ കവികളുടെ കൃതികളിലും രാജാ-
 വികളിൽ ഉള്ളതിൽ മറ്റും കറയാക്കത്തന്ന രചന-
 ങ്കയിൽ ഇപ്രകാരം നിറഞ്ഞുകാണുന്നത് ഒന്നാകുക —

“അരവർകൾക്കൊന്നു മേൽമേൽക്കു കർമ്മനിർമ്മാണം
 പരികഴിവാക്കെന്തെന്നു ചൊല്ലുകയല്ലൊരുവനും

ഇതൊക്കെക്കൊണ്ടു തെളിയിക്കുന്നതെന്നതൊരിക്കലും
 കരുതുകയല്ലൊരുവനും മേൽമേൽക്കു കൊല്ലം പൊന്നം

൧൨൨൨൨

“വില്ലാമൊരു മരത്താലെയൊരുവനും മറ്റൊരുവനും
 തെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനായിത്തന്നെ വർദ്ധിപ്പാൻ
 അതിന്റെയും വന്നതുമായിത്തന്നെ വർദ്ധിപ്പാൻ
 തെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നതൊരിക്കലും മേൽമേൽക്കു കൊല്ലം പൊന്നം

൧൨൨൨൨

“ചീർപെരുക്കുകളെല്ലാമേവിട്ടീർന്നപോക്കമേർന്ന
 പേർപെരുക്കയെന്നിൽ പെരുമ്പരക്കിറിയത്തിൽ
 വാർപെരുതവിമാർകൾ വൻകൊലയാളിനെ
 ചീർപെറുകയെന്താൻപാടച്ചെതിർവരുകന്നൻ

[കാപ്പാ 11

(കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്-കാപ്പാ 20-2-1950)

ഇവയിൽ ചെമ്മിഴിന്റെ കെട്ടിയെടുപ്പിനെയും
 ജനാളം കാമചിത്തവും കാമകാമ മുതലായതും തമ്മിൽ
 താരതമ്യം വ്യത്യാസവും ഇല്ലെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.
 ആ വക കെട്ടൻ ദേശങ്ങളിൽ കൊല്ലവർഷം എട്ടും, ക
 ഡയും, പത്തും ഗതകങ്ങളിലുണ്ടായ കൃതികളിൽപ്പോലും
 അപ്രകാരം ചെമ്മിഴിൾ ശബ്ദരൂപങ്ങൾ കാണുന്നതുകൊ
 ണ്ടുതന്നെ കാലമേറേതാവാൻ ദേശമേറേതാൽകാര്യമാണ്
 ആ ദേശമേറേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന സ്പഷ്ടവും തെളിയ
 ന്നതുമാണ്. കാമകാമ മുതലായ പിതൃകാവരത ഇന്ദ്ര
 അളാൽ ദേശമേറേയാണ് കാമചിത്തത്തിലേയും കാലമേ
 രത്തിൽ കാണാമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ വഴികണതി
 ന്നൊന്നുവു മലയാളം ചെമ്മിഴിന്റെ ഉപശാഖയാണെന്ന
 നുള്ള മതം നിവർത്തിയുവാൻപോയി കാമചിത്തം ആ
 കെട്ടതിന് കാലമേറേ ഉണ്ടാകാത്തതും കാലമേറേവീയും
 കാമകാമ മുതലായ പിതൃകാവരത ഇന്ദ്രങ്ങൾ അന്ന
 നാട്ടിൽ നല്ലപ്പോയിയെന്ന നാടോടി അങ്ങനെയും ആണ്
 നിശ്ചിതപ്പെട്ടതെന്നും അതുകൊണ്ടാണ് അവരുള്ളിൽ
 കാലമേറേ വളരെത്തന്നെയും ചെമ്മിഴിൾ ഇവരും
 ആ വകയിലും മറ്റാപാലോ പൂർവികന്മാർ സംഗതി
 വന്നിട്ടുള്ളതെന്നും ഈ വിഷയത്തൽ ചിലർ ചുരുക്കിട്ടു

ചെല്ലത്തോൾ ആ അന്യോന്യമിയ ശബ്ദരൂപങ്ങളെ
 കണക്കുകണക്കായി സ്വീകരിക്കയും സ്വന്തം ശബ്ദരൂപ
 ങ്ങളെ അതിന്നനുസരിച്ച് ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തുകൊ
 ണ്ടാണ് ജനങ്ങളുടെ വ്യവഹാരം നിർവ്വഹിച്ചു പോരുന്ന
 ത് അങ്ങനെ അടുപ്പം അധികമാകത്തോൾ ആ അന്യ
 രോന്യരും അംഗങ്ങൾ അധികമായും സ്വന്തം അംഗങ്ങൾ
 മുതലിച്ച് വരുന്ന വിധത്തിൽ കലൻ കട്ടയിൽ മാതി
 കയും പിന്നെ ആ അന്യ ഭാഷാശാസ്ത്രാതിരീതികയും മോ
 ള്ളതും മലയാളത്തിന്റെ തെക്കെ അറ്റത്ത് ചെന്നുവരി
 കാലത്തോടേതെ പ്രദേശവാസികളെ ചെന്നതിൽ ചെന്ന
 തിൾ ഗണ്യങ്ങളും വരുക അറിയുന്ന ഇരുന്നാട്ടിനോടേതെ
 പ്രദേശത്തെ ഭാഷയിൽ ആ തുളഭാഷയിലെ ഗണ്യങ്ങളും
 ധാരാളം കലർന്നിരിക്കുന്നത് അനുഭവസിലാണല്ലോ.
 അപ്പോൾക്കു കണ്ട കാര്യങ്ങളും കലൻ പ്രദേശത്തെ ജന
 ങ്ങൾക്കു പ്രായേണ അജ്ഞാതവും അറിയാവുന്നതുമായിരി
 ക്കാം. അതു കണ്ടതാണ് മധ്യമലയാളത്തിലെ കലനാ
 ണ് ചെന്നതിൽ ചെന്നതിൽ പറയുമ്പോൾ തീർക്കുന്ന
 സ്തിലാകാരിക്കുന്നതിനും കലക്കം അറിയുന്ന ഒരു ക
 ലാമായിട്ട് അതു മനസ്സിലാകുന്നതിനും കാരണം. ഈ
 വിധത്തിൽ ശേഖരം വരിയായി ഭവിക്കാത്ത കലൻ
 ചെന്തെന്നു കൂട്ടുന്ന ചെന്നാലേതെതിൽ ഒരു ഭാഷയുടെ അം
 ഗങ്ങൾ അധികമായും മറ്റൊരു അംഗങ്ങൾ മുതലി
 യും കലർന്ന പ്രദേശത്തുണ്ടായ കലനകളും പ്രായേണ
 അതിന്നനുസരിച്ചു ഇക്കണക്കാൻ അടുപ്പം മൂന്നു വിധ
 മിട്ടുള്ള പ്രകാരം കാരണങ്ങളോടുകൂടി ചെവനും വ്യാപ്തി
 യും വലിപ്പമുണ്ടാകുന്ന കാരണങ്ങളുടെ അനുഭവവും

സ്വഭാവവും അനുസരിച്ച് ആ വക കണ്യകാക്കൾ സംസ്കൃതിയും കാവ്യരൂപം കൊണ്ടു ചില ഭക്തഗുണങ്ങളെ ഉള്ളപ്പറമ്പിലേക്കുതൊള്ളം കര വൃത്യാനവും വന്നു കൂട്ടുന്ന കാണി. ഏതാ വെച്ചാൽ, ഭക്ത ഭക്തന്തം ഭക്ത കാവ്യരൂപം ചെയ്തിൽ ശബ്ദങ്ങൾ അധികം കലർന്നു ചെലവാക്കേണ്ടതാണെന്നായിരുന്നതെങ്കിലും താഴെപ്പറയുന്നവർ തന്നെ കൊണ്ടു തന്ന സംസ്കൃതിയെ വൃത്യാനം കൊണ്ടു മറ്റു കാണവിധേനം കൊണ്ടു കാവ്യരൂപത്തിൽ അവിടെ അത്രയെന്ന ചെലവിൽ ശബ്ദങ്ങളില്ലാത്ത മലയാളരൂപമായിത്തീർന്നുവെന്നു വാദവുന്നതാണെന്നു കാൽപത്രം വസ്തുസ്വഭാവമനുസരിച്ച് ഭാഷയുടെ സ്ഥിതി ഇവിധത്തിലാണെന്നുമാത്രമല്ല, കൊല്ലം ചെറുപ്പിന് തന്റെ കണ്യാകരാധിവാമയുള്ള പ്രഭുക്കൾക്കു പല കാവ്യങ്ങളും കാക്കോരോ ചെലവിൽ നാട്ടുകാർക്കുവേണ്ടി എഴുതുന്നതും അധികാരത്തിനും കീഴടങ്ങിക്കൊണ്ടും ചില ഭക്തരൂപം ചില ഭക്തരൂപംകൊണ്ടുതന്നെ അധീനത്തിലായിട്ടാണ് മുൻ കാവ്യങ്ങളിൽ ഇരുന്നിരുന്നതെന്ന സംഗതി ചരിത്രവക്താക്കൾ യാതൊരു തർക്കമില്ലാത്തതാണ്. താഴെപ്പറയുന്നവർ, താഴെപ്പറയുന്നവർ, പലതരം പാണ്ഡിത്യം ഉള്ളവർ പലരും അവിധേയമുള്ള ചില പ്രഭുക്കൾക്കു സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന അനേകം ഗിദ്യകൾ സന്നങ്ങൾ ആ വക ചെലവുകളിലും ഉള്ളവരാണ്. കേരളത്തിലെ പലതരം വാർദ്ധക്യത്തിനുശേഷം ഏകദേശം ത്രിപ്പൂവന്തം മുമ്പാകെ ശങ്കരൻ പതിമൂന്നാം ശതകാവ്യമുള്ള കാവ്യം മിക്കതും ആ പ്രഭുക്കൾ ചെയ്തിൽ കാവ്യരൂപംകൊണ്ടു അധീനത്തിൽ തന്നെയായി

[illegible][illegible]

[illegible]

മാകുന്നതുകൊണ്ട് അത് ആദ്യത്തെ മലയാള ഗ്രന്ഥമാണെന്നു സത്ഥിച്ച് പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള വാദവും കേരളീയത്തിനും നിലനിൽക്കത്തക്കതല്ല. എന്നാൽമറ്റു, ആ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ മലയാളത്തിൽ അന്നുവധി പാട്ടുകളും പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക് വേണ്ട തെളിവുകളും ഉണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റി ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെനിരൂപണം ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇനി പഴയ കേരളീയർ ഗുണകന്യാക്കന്മാരിൽ ചിലർ കേരളീയരായിരുന്നെന്നുമാത്രം കേരളത്തിലുപരിചരിയഗ്രന്ഥങ്ങളും ദേവം കേരളീയർ ഭാഷയിൽ സ്ഥാപിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ള നാലാമത്തെ സംഗതിയുടെ സ്ഥിതി നോക്കാം. വാഴ്വാത്തിൽ അതിനെപ്പറ്റി അധികകൊണ്ടും വിചാരിക്കേണ്ടതായിട്ടുതന്നെ ഇല്ല. പ്രഘോഷ കവനങ്ങളിലാകട്ടെ പ്രകാശനാകട്ടെ കേരളീയരിൽ ചില കവികൾ കേരളീയർ ഭാഷയിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ ഗ്രന്ഥകന്യാക്കന്മാർ കേരളീയർ ഭാഷയിൽ നല്ല പരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതോരോളം ഉറപ്പാക്കു അവർക്കു കാര്യം കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പൊതുജനരായിരുന്നെന്നിരിക്കുന്നതും കൂടി സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. അതുതന്നെയാണെങ്കിൽ കേരളീയരിൽത്തന്നെ ഗൗരവാർഹ്യം ചേർന്നവർ പ്രത്യേകരായ ഉത്തരായി എന്നോ കവികൾ അന്നുവധി സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് മന്ദിസ്സ അവർക്കു കാര്യം കേരളീയർ പൊതുജനരായ സംസ്കൃതഭാഷയിലുണ്ടെന്നു പറയുന്നതും ശരിയാണെന്നുമാരും. കേരള

ശേഷവർഷങ്ങളിലും മറ്റും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളി-
 ലിലും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിമ്മിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട് അവയെ
 കൊണ്ടു കേരളത്തിലെ പൊതുജനങ്ങൾ ഏതാണെന്നു
 പറയാൻ നിമുക്കിയില്ലാതെയും വരും. എന്നു മാത്രമ
 ല്ല, ഇക്കാലത്തും ചിലർ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിമ്മിച്ചു
 കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് അവർ സംസ്കൃതം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
 മാത്രമേ തെളിയുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ അനുബന്ധസിലാതാക
 യാൽ അന്തിമധികം അതുകൊണ്ട് ഹിിക്കുന്നത് അസംബ
 വുമാണ്. അതിനാൽ കേരളത്തിലെ പൊതുജനങ്ങൾ
 ഒരു കാലത്തും സംസ്കൃതമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും സംസ്കൃതം
 അഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പ്രധാനമുട്ട വേദാ
 ന്നായും മതപാരമ്പര്യ ഗ്രന്ഥങ്ങളായും കർത്താ
 വ്വാർ കേരളീയരായ ശ്രീഗരുഭാഷാസുന്ദരികളും മറ്റും
 താണെന്നുള്ളതുപോലെ മലയാളി ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ
 വെച്ച് പ്രധാനമുട്ടവയിൽ ഒന്നായ ചിലപ്പതികാര
 ത്തിന്റെയും മറ്റും കർത്താക്കളായ കേരളീയരായ 'ഇ
 ല്ലയോവദികൾ' മുതലായി ചിലരാണെന്നു ആ വക ഗ്ര
 ന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയേക്കേതാളും വന്നുകൂടുന്നുള്ളു. ശിഖാശാ
 സനങ്ങളും കാളിദാസനങ്ങളും കാണുന്നതെന്നുള്ള സം
 ഗതിയുടേയും സൂക്ഷ്മധിതി ഇതുപോലെതന്നെയാണ്.
 സംസ്കൃതകാരന്തിലും ആ നാമകി അനേകം പ്രാചീനശാ
 സനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും സ്ഥാപിച്ചു
 കാണുന്നുണ്ട്. അതിനൊന്നായി അക്കാലത്ത് സംസ്കൃ
 തകാര്യത്തെ കേരളത്തിലെ പൊതുജനങ്ങൾ എന്തു
 ഹിയാവുന്നതല്ലാല്ലോ. ഇക്കാലത്ത് ആ നൂറ്റാണ്ടിൽ
 പല വൈകുണ്ഠ കേരളത്തിലും മറ്റും കൈവശപ്പെടു

അതിലും ഏകപ്രഭുക്കീക്കാരണത്തുകൊണ്ട് മാനുഷസംസ്കാരത്തിലും എല്ലാം മേന്മയായ അന്താരണമുണ്ടാവാൻ പരമാവധിയാണല്ലോ അതുകൊണ്ട് ആവക ഗുണമനുഭവം ശിഖാശാസനാദികളെയും അവയെപ്പറ്റിയ കേരളത്തിൽ സംസ്കൃതപോലെയും ചെങ്കുത്തിയും ഒരു കാലത്തു വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും നിരന്തരം സാമാന്യമായി അഭ്യസിച്ചുപന്നിരുന്നതെന്നതു മറ്റൊരു യുക്തിയെന്നതേ ശരിയാകയുള്ളൂ. അതിർത്തികളായും ചെങ്കുത്തിയിൽക്കാരണമുള്ള ശിഖാശാസനങ്ങൾ അധികവും കൊല്ലം മുതൽക്കു കേരളത്തിൽ പ്രദേശങ്ങളിലായതുകൊണ്ട് ആവക പ്രദേശങ്ങളിലാണ് ചെങ്കുത്തിയും വിദ്യാഭ്യാസം അധികംകൊണ്ടും നില്ക്കുന്നിടത്തുകൊണ്ടും റിഡാലിറ്റാൻ വഴിയുള്ളതാണ്. മറ്റൊരു ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ചെങ്കുത്തിയിലല്ലാതെ പഴയ കേരളത്തിൽത്തന്നെ ഉൾപ്പെട്ടതായിത്തന്നെത്തീർന്നു ചില ശാസനങ്ങൾ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ഇടവിടയ്ക്കായിട്ട് ഒരു സംഗതി പ്രത്യേകം മാനുഷരംഗത്തായിട്ടാണ്. മൂലമുദിപ്പാലായ എഴുതി വന്ന ചിഹ്നമായിരിക്കണമെന്നായിരിക്കാവുന്നതും അതായതും കാലംവരെയും ഏതാവട്ടെ കൊല്ലംവന്നു ആയിരത്തിനാലുനൂറ്റാണ്ടായും മലയാളഭാഷയിൽ ആധാരം മുതലായ കാരണങ്ങൾ എഴുതിവന്നിരുന്നതായതും 'വെട്ടഴത്ത്' എന്ന ചിഹ്നാലക്ഷണത്തിൽ വർണ്ണനാലക്ഷണമായ ച, ഗ, ങ മുതലായതിനെയും ശതസഹസ്രങ്ങളായും കുറിച്ചാൻ വേണ്ട പ്രത്യേക ചിഹ്നമില്ലാത്തതായിരിക്കണം. ആ വക അക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ട് സംസ്കൃതപ്രകൃതിക ശബ്ദങ്ങൾ എഴുതുമ്പോൾ ചെങ്കുത്തിയിലെ അക്ഷരങ്ങൾ അവയെ വ്യക്തപ്രകാരമുള്ളതായും മറ്റും മറ്റും

‘ചെൽ’ ഡാതുവിനുകൾ ‘ഉ’ എന്ന ആഖ്യാതപ്രത്യയം പിന്നെ വന്നു. ഇവൻ എന്ന സമ്പന്നാശയ്ക്കു ചെപ്പോലെ ‘ൻ’ എന്നതിനു ചേർത്ത് കൈകൾക്കുകുടി ചേപ്പൻ’ ആർ എന്നായ പ്പിംഗലപ്രത്യയം എന്നു മാത്രം ഭേദം. കാവ്യപ്രത്യയമായ മകാരം വകാരമായതു സന്ധി നിത്യമാകുകയാണ്. മകരൻ, കാണൻ എന്നെല്ലാം ചെപ്പുവൻ, കാണവൻ എന്നിവയിലെ കന്തപ്രത്യയം ചേർത്തിട്ടുള്ള പ്രാബല്യമാണ്. ചെപ്പൻ, ചെപ്പൻ എന്നിവകു ചേർത്തിട്ടുള്ള വാക്കുകളാൽ അർത്ഥത്തിൽ കന്തവാലകായ ആഖ്യാതപ്രത്യയം ആഖ്യാതപ്രാബല്യത്തിനാൽ വരുന്നതുില്ല. ഇത്രയുംകൊണ്ട് വേർതിരിച്ചുകൊണ്ടിട്ട് കന്തവാലകായ ആഖ്യാതപ്രത്യയം ‘ഉ’ എന്നും രേഖാതരം പ്രാബല്യത്തിൽ വെക്കും. ‘ആ’ എന്നുമായിട്ടാണിരിക്കേണ്ട സൂക്ഷ്മതയല്ല. അതുപോലെ ‘അവർ ചെപ്പോർ’ എന്ന് വക വെക്കലിൽ കന്തവാലകായ ആഖ്യാതകാണിപ്പാർവാണി ക്കിയാലഭത്തിലേ നാലാലത്തിലേ ചെപ്പോർ എന്നപ്രത്യയം ചേർത്തിട്ടുള്ളതും, അവൻ ചെപ്പോൻ എന്ന് വകയ്ക്ക് കന്തവാലകായ എന്നാണെന്ന കാണിപ്പാർവാണി രേഖാപ്രത്യയം വിംഗപ്രത്യയം ചേർത്തിട്ടുള്ളതും വാസ്തവത്തിൽ ആഖ്യാതപ്രാബല്യത്തിനാൽ അതിനെ അപേക്ഷിച്ച് അവൻ ചെപ്പൻ, അവർ ചെപ്പൻ എന്ന രാതിരി പ്രാബല്യമാണു അധികം സാധാരണകരവും പ്രാബല്യവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ഉള്ള സംഗതി മാധ്യമത്തിലാലേക്കാകുന്നതായിരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ആദ്യത്തിൽ ലിംഗാദി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്താലും പരാജയപ്പെട്ടിരുന്ന സകല

ക്രിയാദർശനമെന്നു പറഞ്ഞു ആ വക പ്രത്യയങ്ങൾ കള
 ന്നതു വേറെ പ്രത്യയം മോഹ്യംകൊണ്ടു ജനങ്ങൾ പറ
 ന്നതുപോലെ എന്നും മറ്റും വരുന്നത്. അപമാനത്തിനെപ്പു
 ന്നിടയടയാലും തീരെ അസംബാധ്യമാണ്. മേലോ
 ണ്തിന്റെ മീറ്റ അർത്ഥങ്ങൾ ഉപാദേശഭേദം വഴിച്ചു വ
 ഉക്കുകൊണ്ടും കൊണ്ട് ചാലത് എന്നോ ചാലായ എന്നോ
 ഉണ്ടായിരുന്നു. ചാല എന്നായിത്തീർന്നതുപോ
 ളെ. ഭരമജനത്തിനപകരം മോഹമജനമായിത്തീർന്നു
 യോ തേങ്ങപ്പാത്തുപോകുകയാ മെട്ടുന്നത് സംഭവി
 കുന്നതാണെന്നിടം ഗദ്യഭ്രാന്തകൾക്ക് അതിരും വിശേ
 സിച്ച് ക്രിയാദർശനംകൊണ്ടും പ്രമാണകാൽപ്പമു മെ
 പ്രത്യയം കളഞ്ഞു മറെറായി പ്രത്യയം മോഹ്യംകൊണ്ടു
 ഉണ്ടിച്ചുവരികയെന്നത് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സംസൃതലി
 തിയെയാ ചൊന്ന അനുകരി, പ്രാബലി ഇതിനെ
 വിൽ ആശയത്തെ ക്രിയാദർശനമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ
 പ്രത്യയങ്ങൾ മോഹ്യംകൊണ്ടുപോകരുതെന്ന് കരു
 തിയടം എടുത്തുവെച്ചുവെച്ചോ അപമാനം കൊ
 ന്നതെന്നതോ മറ്റേതെങ്കിലും ഇതിനും അന്യന്മാ
 രെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാനുള്ള ചെറുതായൊരു മാർഗ്ഗം നി
 ന്ന് ആ വക പ്രമാണപ്രമാണകൾ വിചാരിക്കുന്നതല്ല
 ല്ലോ. എന്നു ചാലപ്പു, സർവ്വതത്ത്വം സർവ്വതത്ത്വം,
 മെ ഗദ്യലി, അന്നു ചാലപ്പു, വരം ഗദ്യലി, തം ഗ
 ദ്യലി, യും മറ്റു ഗദ്യലിയുടെ വരം ഗദ്യലിയെക്കൊ
 കൊണ്ടുള്ള രൂപമോടൊന്നായിരിക്കെ അറവൻ പോകുന്നു,
 അറവൻ പോകുന്നു, അറവൻ പോകുന്നു, അറവൻ പോക
 ന്നു, നീ പോകുന്നു, നിങ്ങൾ പോകുന്നു എന്നിങ്ങനെ

ആ വക രൂപരേഖകളില്ലാത്തതിനാലുള്ള ക്രിയാരൂപങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ചാൻവേണ്ടി പത്തുതരത്തിൽ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് എന്നു ചില ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് “വ. ശാസ്ത്രം പ്രകാരമേനാമവയാമാസ വാസം” എന്ന സ്വാതന്ത്രിയർച്ചയ്ക്കുകയാൽ തീരെ അസംബന്ധവുമാണ്. അതുകൊണ്ടു മുഖമുഖത്തിൽ അഭിപ്രായം ക്രിയാരൂപവും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ചോദ്യപ്രശ്നമുണ്ടാകുമെന്നു ചോദിച്ചിരിക്കുന്ന ശാഖയിൽ കർത്താകൾക്കുവേണ്ടുന്ന ചില ലിംഗാഭിപ്രായങ്ങൾ വേണ്ട ക്രിയാ രൂപങ്ങളും കേരളത്തിലെ സംഭാഷണഭാഷയായിട്ടുണ്ടെന്നു ശാഖയിൽ ആ വക പ്രത്യേകം ചേർത്ത രൂപങ്ങളും മാത്രമാണ് ആദ്യത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതെന്നു കരുതുന്നതേ യുക്തമാകുമുള്ളൂ. കേരളത്തിലെ പഴയസാഹിത്യങ്ങളിൽ ചാണൻ ചൊന്നാൻ, നിന്നാൻ മുതലായ ക്രിയാരൂപങ്ങളെപ്പോലും ചോദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ചോദ്യം ചെയ്ത കൗസാഗവ്യങ്ങളാണെന്നും അവയെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നെടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ള ശുഭം, അതു് പൂജാ, ഭജനം എന്നീ വക ഗദ്യങ്ങളുടെ സ്ഥാനം പോലെയുള്ള സ്ഥാനംമാത്രമേ ചാഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്നുള്ളതു് സംഗതിയല്ലാത്തതല്ലാത്തതിനാൽ അറിയാവുന്നതുമാണ്. ആ വക കേളിവകൾ കൊണ്ടും ഭക്തികൊണ്ടും മുഖമുഖംകൊണ്ടും മറ്റും പ്രശംസിക്കുന്നതാണ് ചേരതാളം എന്നു നിസ്തംഗം ക്കുട്ടിയായും.

6. വായുയുടെ വ്യവസ്ഥിതരൂപം.

മേലാൽ ഉത്തമമായ പ്രധാനനാദിത്യനാൽ ആദ്യമായി ഉണ്ടായിത്തീർന്നതാണ് അതിലെ

സാഹിത്യരചനാപരീക്ഷകൻ ദൃഢസ്ഥിരീകരിക്കുമാ-
നതന്നെ മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ, അങ്ങനെയു-
ള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പിൽ ആ-
രോപിതമായിട്ടുണ്ടെന്നല്ലോ അന്യഭാഷകളിൽ നിന്നു
ശബ്ദങ്ങൾ തർജ്ജമയിലും തർജ്ജമയിലും വന്നു
ചേർന്നിട്ടുണ്ടോ ആ വാക് അന്യഭാഷകളിലെ ശബ്ദപ്ര-
തികൾക്കുപോലും ആ പ്രകൃതി ഭാഷയിലെ സാഹിത്യത്തിൽ
സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ തീരുന്നതാണ്. ആ ആദ്യ
സാഹിത്യകാരൻ പ്രയോഗിച്ച അന്യഭാഷാശബ്ദങ്ങൾ
മാത്രമേ ചേർത്തു എന്നില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ, ചേ-
ർത്തുവെക്കുകയും ഉത്തമ സാഹിത്യഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാകുന്നതി-
നു മുമ്പ് ആ ഭാഷയ്ക്കു സംസ്കൃതഭാഷയോടു സംസർഗ്ഗം
ധാരാളം വന്നുപ്രകൃതിയിൽ ആ ആദ്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥ-
കാരൻ ചില 'സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും' തർജ്ജമയി-
യിൽ എടുത്തു തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു എന്ന്
വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ എല്ലാശ-
ബ്ദങ്ങളും അതായത് ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രയോഗിച്ചിട്ടു-
ള്ളതും പ്രയോഗിക്കാത്തതുമായ എല്ലാ സംസ്കൃതഭാഷാശ-
ബ്ദപ്രകൃതികളും ചേർത്തു സാഹിത്യത്തിൽ സ്വാഭാവിക-
മായിത്തന്നെ ചേരുന്നതാണെന്നു സാരം. ചേർത്തുവെ-
ക്കുകയും, ഭാഷാസമ്പന്നതയ്ക്കു ഗോപ്യ വളരെ വള-
രെകൊണ്ടും കഴിഞ്ഞിട്ടേ ഉത്തമ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടാ-
വാൻതോന്നിട്ടുള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മോളപാ-
ണ്ഡ്യശാഖയ്ക്ക് വളരെ മുമ്പുതന്നെ നല്ല സാഹിത്യഗ്ര-
ന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീർന്നിന്നാലും ആ ശാഖ ആദികാല-
ങ്ങളിൽ പദപ്രകൃതിഭാഗങ്ങളിൽ മറ്റുള്ള ഭൂമിശാഖകൾ

ലിംഗനിന്നു വലിയ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതായിരുന്നതിന്നു
 ലം ഒരു ഭൂമിധരാഖകനായും ആ വക സാഹിത്യഗ്രന്ഥ
 അർത്ഥമെന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലയിൽ
 ചെലിയിച്ചു വന്നിരുന്നത് കാര്യമായതിൽ ചെമ്പൻ
 കഴിയിലെ ദൈവഭാവമുള്ളതൊന്നും സംസ്കൃതതത്ത്വങ്ങൾ
 യികമായി കലർത്തും വിദ്യാഭ്യാസവും പ്രധാനമായി
 സംസ്കൃതമായിരിക്കുന്നതിനുള്ള ചെമ്പൻതാഴെപ്പടി പ
 ദ്രെപ്തമിതാഗതിയിൽ ദൈവഭൂമിധരാഖകനായ ചെമ്പൻ
 കഴിയിൽ നിന്നു വന്നിട്ടുള്ളതും വന്നുകൂടി അദ്ദേഹം
 ചെമ്പൻതാഴെപ്പടി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കൂടുന്ന അക
 രാജൻ ഇങ്ങനെയിരിക്കട്ടെ, കണ്ണാടകം, മോശാലം
 എന്നീ ഗാനകാവ്യങ്ങളും നവകാവ്യങ്ങളിൽ സാഹിത്യഗ്ര
 ന്ഥങ്ങൾ നിൽക്കുന്നതും ഇങ്ങനെ ഇരുമുന്താലകളിലും
 കുന്നിതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇതിൽ അന്നത്തെ സാഹി
 ത്യഗ്രന്ഥങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതും. ഇതു
 ഗവേഷകരുടെ അധികൃതങ്ങളെ കണ്ണാടകസാഹി
 ത്യമേന്മയെന്നു നോക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമെന്നുള്ള നില
 യിൽ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ ഗവേഷകർ ചില
 ചില പാഠകങ്ങളെ ഇതുവരെയും പ്രധാനപ്പെട്ട സാ
 ഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാക്കുന്ന ചെമ്പൻതാഴെപ്പടി മോശാലം
 യിൽ ചെമ്പൻതാഴെപ്പടി ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൂടി സാഹി
 ത്യമെന്നു നോക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസമെന്നായിട്ടുള്ളതും ആ
 ഭാവത്തിൽ സംസ്കൃതം, മാഗധി, ഗൗരവേസനി മുതലായ
 പ്രാകൃത ഭാഷകൾ, തെലുഗു, മലബാറും, കണ്ണാടകം;
 ഇളം കടകം, എന്നീ ഭാഷകളിൽ നിന്നെടുത്ത ഗവേഷകർ
 ഗവേഷകർ ചെമ്പൻതാഴെപ്പടി, അതന്നെ

ആ പുക കാണുകയിലെ ഏതു ശബ്ദത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയെ അനുസരിച്ചായിട്ട് ചിലതാളുകൾക്കു മേയുന്ന നിലയിലാണ്. മായാത്മക വ്യവസ്ഥിതമായിട്ടുള്ളത് മറ്റു വിഭാഗങ്ങളിലെ ശബ്ദങ്ങളാകട്ടെ, ആ വേർതിയിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ശാക്തീക തോതിക്കനുയോജിച്ച അററങ്ങൾ ഉത്തരമായ അത്യാനാദി ചുരുക്കപ്പദങ്ങളെ സംസ്കൃതം മുതലായി ചുവ, നവ, ശക്തി, മിശ്ര, മായാകളിലെതിലും വർദ്ധിച്ചുവന്നതായും മേയ്ക്കാൽ ചതുരന്മാർ അതുപോലെ മേയുക പ്പോന്നതിനും പുറമെ ഇന്നിന്ന കാലങ്ങളിൽ അതു വന്നിരിക്കുന്ന പരമ്പരയെ മലയാളഭാഷയിൽ പ്പോന്നതായും വ്യവസ്ഥിതമായിട്ടുണ്ട്. അതല്ലാതെ ചിലതെ അനുഭവത്തിലേതിലേതിലും അനുസാനിക്കുന്ന തായാലാലാ, അള അലസാനാക്കും മാറിയിട്ട് മേയ്ക്കുന്നതായായിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് വാദ്യം, കിത്തം, മറത്ത്, വിരത്ത്, ചുവന്നു, താസ് എന്നീ വക സംസ്കൃതശാക്തീകങ്ങളെപ്പോലെ വാദ്യം, കിത്തം, മറത്ത്, വിരത്ത്, ചുവന്നു, മർദ്ദനം, താസ് എന്നീ പദങ്ങളിൽ അനുസാനംകൊണ്ടു കകാരം ചേർത്തു വെച്ചു മലയാളഭാഷയിലായിത്തീർന്നത്. കാരണം അതിൽ, കകാരം ചേർന്നതുകൾ ശബ്ദങ്ങളിലാകട്ടെ, മകാരത്തിൽ അനുസാനിക്കുന്ന വാദ്യം, നീളം മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ മലയാളത്തിലും ഉൾക്കൊള്ളാത്തതായ മററവും വേർതിവരുന്നില്ല.

വ്യവസ്ഥിതനാദം

മറ്റുള്ള കാലങ്ങളിലെന്നപോലെ മലയാളത്തിലും സാധിത്യത്തിന് മദ്യം, പദ്യം എന്നിവയെ പൊ

ഇവായി ഒരു വകക്കേതാളുള്ളതിന്നു പുറമെ അദ്ധതി
 യോക്കെന്നും ഭൂമിധനുസമ്പ്രദായം, സംസ്കൃതസമ്പ്രദായം
 ഏതാ ഒരു വകയായിത്തന്നിരിക്കിട്ടുണ്ട്. മലയാളികളു
 കെ സംഭാവനയായതായാ ഇവയായ തീർത്തിൽ നിശ്ചി
 ത്വിട്ടുള്ളവയും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വളരെയധികം ഒന്നി
 ത്തുപോലെ. "അയ്യപർവ്വതനിരഃപഥഃസ്വമാനകിണേക
 കംബൻ ഏതാ മാതിരി തീർവസമാസഃഅഗ്നിപ്ലാതവ
 യായ ഗദ്യശ്ശെല്ലാം ഭൂമിധനുസമ്പ്രദായത്തിൽച്ചേർന്നവ
 യാണ്. "ഇതുകഷ്ടിക്കുന്ന വഴി പറപ്പിക്കാൻ മരി
 ക്കുവാറുണ്ടായാൽ മതി ക്കുടിക്കിക്കുന്ന കണ്" കൊടു
 കാറുകൊണ്ടും കവയന്നതല്ല ഒന്നല്ലെങ്കിൽ സമുദ്ര
 ത്തില്ല, അതിമുടില്ല, കമ്മിത്തമ്മിയിണകളില്ലതിൽ
 യോകവഴില്ല മേഴ്കാൻ ആകാശഗർഭത്തെ പാതാളമോ
 കത്തത്തിച്ചുത് ഒരു ദിവസം കൊണ്ടല്ല. അന്നായി
 തെന്നിച്ചകളരെ ഉത്സാഹത്തിന്റെ ഫലമാണ് നാഗന്ദ
 വിരുന്ന അൻ യോഗബലം, ഐകമത്യം, സ്ഥിരവ്ര
 ത്തം, ഉത്സാഹംകൊണ്ടുവരുക യോഗമാണ് വിജ
 യത്തിന്റെ വഴി. " എന്ന മാതിരി ഗദ്യങ്ങൾ ഈ
 സമ്പ്രദായത്തിന് ഉത്താദാദാമോണമുമാണ്. കേര
 ളത്തിൽ പലമാതിരിയായ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മത
 സംബന്ധമായും മറ്റും കവയങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ മലയാള
 കളെ വിവരിക്കുന്നവരും ആ വക അതിവിഭാഗകാല
 ങ്ങൾ മുതൽക്കേതന്നെ ചുരുട്ടുതരി നിമ്മിച്ചിട്ടുപോവയും
 കാലക്രമത്തിൽ ഏതാനും ചില അംഗങ്ങൾക്കു മാത്രം
 പക്ഷെ വല്ല മാറ്റവും വരുത്തേണ്ടതായിരിക്കാമെന്നല്ലാ
 മത വലിയ മാറ്റമൊന്നും സംഭവിക്കാൻ വഴിയില്ലാ

അവയുമായ പലവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പഴയ ഗ്രന്ഥവരികൾ, താമ്രശാസനങ്ങൾ, ഗിവാശാസനങ്ങൾ, ക്രിഷ്ണമണിന്റെ ആട്ടപ്രകാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ. യാഗാദികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന യാഗദായ, അഗ്നിദായ, ചെറുകുതിൽപ്പുഴ, തുടങ്ങിയ ശ്രേഷ്ഠതസ്താതന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, മരവെട്ടം, ജ്യോതിഷം, ശിഷ്യ എന്നീവക ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ സംസ്കൃതമുഖഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുള്ള ചില ഭാഷാഭാഷ്യങ്ങളും, യശോദായമുഖമായി ആവക വിഷയങ്ങളിലുള്ള സ്വകന്ത്ര മുഖഗ്രന്ഥങ്ങൾ, മുതലായ പ്രാചീന ലക്ഷ്യങ്ങളും ആഖ്യാതികൾ, ചെറുകുതിൽ, നാടകങ്ങളിലെ മുഴുനീക്കം, ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ തുടങ്ങി പലതരത്തിലുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും എല്ലാം ഈ ഭിത്തിശാസ്ത്രമായതിലുള്ളവയാണ് എന്നുവരുമല്ല, മലയാളഭാഷയിലെ ഗദ്യങ്ങളിൽ അപ്പം ചിലതുമാത്രം കഴിച്ചു കേൾക്കട്ടെ ഈ വസ്തുതിലാണ് ചെലവുന്നത്

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധങ്ങളും ആഭാഷയിലെ മലയാളശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ളവയുമാകുന്ന അനേക പുതുമുഖിയ വൃത്തങ്ങളിലല്ലാതെ കേക, കായകമുതലായ വൃത്തങ്ങളിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളാണ് ഭിത്തിശാസ്ത്രമായ പദ്യങ്ങൾ. മലയാളപദ്യനാമിത്യങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്നവയിൽ ചെറു ഏറ്റവും ചുരുക്കത്തന്നെ ഉണ്ടു വിശ്വസിക്കാവുന്ന പലതരം ചെറു പാട്ടുകൾ, കേകളിപ്പാട്ട്, സർപ്പപ്പാട്ട്, തീരുപ്പാട്ട്, അയ്യപ്പൻപാട്ട്, ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട് മുതലായി ഭാഷാഭാഷിക്കാൽ കലക്കത്താഴിമിന്റെ നിഖ

തിൽ ഇരുകക്ഷിയും ചെയ്യുന്നതിനേപ്പറ്റിത്തന്നെ ഇങ്ങനെ പാട്ടുകൾ, ഗാഥകൾ, കിളിപ്പാട്ടുകൾ, തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ, താഴെപ്പാട്ടുകൾ, ഇളൽ കഥകൾ മുതലായി ഭാഷയിലെ പദ്യസാഹിത്യസമൃദ്ധ്യത്തിൽ അധികമാനവും ഈ ഭൂമിയിൽ സമ്പ്രദായപദ്യത്തിലുൾപ്പെടുന്നു.

മുമ്പുകാണിച്ചതും ഭൂമിയിൽ സമ്പ്രദായ സിദ്ധമല്ലാത്തതുമായ ഭിക്ഷുസമാസങ്ങൾ ചെയ്തു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള അംഗുലീമാതം തുടികൾ, ചാത്തിക്കുളിയിലെ ചില നീട്ടുകൾ, മുതലായത് സംസ്കൃതസമ്പ്രദായഗദ്യങ്ങളിലും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളായ വസന്തതിലകാദികളിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പലതരം ഒറ്റക്കുളികൾ, കീഴ്ത്തറകൾ, ചാത്തിക്കുളികൾ, കൂടിയാട്ടുകൾ, ചമ്പുക്കൾ, കഥകളികൾ, വൈകുണ്ഠപ്രാണി, മുതലായ വിവരങ്ങളിലുള്ള പല തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, നാലുകുളികൾ, വൈശികതന്ത്രം, ഉണ്ണി നീലീസന്ദേശം മുതലായ ലഘു കാവ്യങ്ങൾ, പലവക മഹാകാവ്യങ്ങൾ തുടങ്ങി താമരകവിയാത്മുള്ള അഷ്ടപദ്യങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതസമ്പ്രദായ പദ്യവർഗ്ഗത്തിലും ചേരുന്നവയാണ്. ഉദാഹരണ പദ്യങ്ങൾ ആര്യഭട്ടാരിയെക്കൊണ്ടും ഭൂമിയിൽ സമ്പ്രദായം, സംസ്കൃതസമ്പ്രദായം എന്നുള്ള വകയെക്കൊണ്ടും, ഭൂതരീതികൾക്കു സ്പഷ്ടവൃത്യാസം ഉള്ളതുകൊണ്ടും അഭവക വൃത്തങ്ങളിലുള്ള പദ്യങ്ങളും ധാരാളം ഇക്കലത്തിനിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചില ഭാഷാപ്രബന്ധങ്ങളല്ലാതെ ഇതുവരെയും മലയാളഭാഷയിൽ പറയാനുള്ളവിധം ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതു

കൊണ്ടും വളരെ സുഷുമായും എളുപ്പത്തിലും തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണെന്നിലും ഗദ്യസാഹിത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുവേണ്ടതും ആ വക ഭേദങ്ങൾ തിരിച്ചറിയേണ്ടത് ഏതു സമ്പ്രദായത്തിനാണ് ഒരു ഗുണമെന്നിൽ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതി അറിവുമാനമാക്കിയാകുന്നു. “പ്രപഞ്ചംകണ്ടു പെരിട്ടു” എന്ന ന്യായത്തെ സരിച്ച് പ്രാധാന്യം നോക്കിയാകുന്നു ഗദ്യഗുണങ്ങളെ മറ്റുകാരും ഇവിടെ വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതും.

ഇനി ഭാഷയുടെ പുറമെ കാണുന്ന ഭീതിയനുസരിച്ച് ചെറുതാളസാഹിത്യസമുച്ചയത്തെ ആകട്ടാകട്ടെ നോക്കുന്നതായാൽ അത് ഇരുപതാം, മണിപ്രവാളം, മിശ്രഭാഷ എന്നിവയെന്ന നാലാസൂത്രത്തിലും ഭീതിയിൽനിന്നിറങ്ങുന്നതാണ്. സംഭാഷണഭാഷയോട് ഏറ്റവും അടുത്ത മട്ടിലും കൂടേണ്, യദൃച്ഛയാ, അറിവോ എന്നീ വക ഭാഷാപ്രായം പ്രാപിച്ച ചില പദങ്ങൾതാനും ഒഴിച്ചു മറ്റു പദങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കെയും സംസാരത്തിനായി പ്രയുക്തമാകുകയായ സംസാരഭാഷയോ ചെറുതാളം, ചെറുതാളം എന്നിവക ഭാഷാപ്രായം പ്രാപിച്ച ചെറുതാളം ശബ്ദരൂപങ്ങളാക്കിയിട്ടു മറ്റു ചെറുതാളം ശബ്ദരൂപങ്ങളോ, അതുപോലെ വേകുന്നതെന്ന പരിഭ്രമം ഒരു ചെറുതാളമായിട്ടുള്ള കണ്ണാളകൊമ്പാശബ്ദരൂപങ്ങളോ ചെറുതാളം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ചെറുതാളം ഗദ്യങ്ങളാകട്ടെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടാണ് സംസ്കൃതവിഭജിതപ്രയോഗം കരണമാക്കിയിട്ടുള്ള പദങ്ങൾ ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികൾ മണിപ്രവാളവും ഈ മണിപ്രവാളം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പദ്യത്തിലുള്ള സാഹിത്യത്തിലല്ലാതെ ഗദ്യരൂപ

ത്തിൽ പ്രായേണ വരുന്നതുമല്ല. പട്ടുരത്തുമാത്ര പൂർണ്ണങ്ങൾ, മഹാകാവ്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംഗതിയിലാകട്ടെ പ്രാധാന്യമനുസരിച്ചാണ് "ആകുപ്പാടെ ആ ഗ്രന്ഥം ശുദ്ധഭാഷാവസ്ഥയിലോ മണിപ്രവാളവസ്ഥയിലോ ചേരുന്നതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതും". അതിനാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷാഭാവം, ഭാരതം മുതലായതിൽ—

“മിമിതിവെവുകുലവാരമഹിതം ശുഭമേണ മേ
കീർത്തിച്ചുകാകാശമാറ്റി മരണാമകം”

“നിത്യാനന്ദാത്മാപരർത്ഥനുകൂലമസ്തികൽ
സങ്കടം ലയിച്ചു സമ്പാത്തനാ വിഗാഹഭയന.”

“ഭേദം വേദിങ്ങേതും വേദാന്താ യഥോദ്ദിഷ്ടം
ഭവേസന്നിതേ നാ കൗതാഹി കലാപാതേ
ഭവോൽ സന്തതിപഥം സ്വപ്നാഭരീന്ദ്രഹീ-

ഭവോൽ സംഭവിക്കും കാലാന്തരേ വിധിവശാൽ.”

എന്ന രാകിരിയിൽ മിമിതിയെ സംശയപ്രത്യയങ്ങൾ
രെന്നു ചേർത്തു പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആവ
ക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശുദ്ധ ഭാഷാവസ്ഥയിലോ മറ്റോ വരുത്തി ഗ
ണിക്കുന്നതിന്നോ ചേരുന്നതോ, ഭവേസന്നിതേ മുത
ലായതിൽ ശുദ്ധഭാഷയായിത്തന്നെ ഉൾപ്പെട്ട ചില പദ്യ
ങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ മണിപ്രവാളവസ്ഥ
യിൽപ്പെടുത്തു ഗണിക്കുന്നതിന്നോ വിരോധം വരുന്നത
ല്ല. ചെമ്പതിഴിമല ശബ്ദരൂപങ്ങൾ ധാരാളം കലരിയിലു
യോഗിച്ചു നിമിച്ഛിച്ചുള്ള രാമലീലം, ഭാരതം മുപ്പാട്ട്,
കണിയാർ കളരിയുപ്പാട്, കണ്യകാശ്വകഥ, അയ്യൻ
പാട്ട് മുതലായ കൃതികളും കണ്യാടക ശബ്ദരൂപങ്ങളും

ഇളശബ്ദരൂപങ്ങളും കലത്തി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും ഒരു കുൻ കാണാതെ പ്രദേശത്തോടുകൂടി ചിലിളങ്ങുന്നവയായ ചില ചാട്ടുകളും എല്ലാം മിശ്രവസ്തുമാണ് ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഇവയെ പദങ്ങൾ, സംസ്കൃതവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ എന്നിവ സംസ്കൃതപദങ്ങളും കലത്തിൽ ശബ്ദരൂപങ്ങളും ധാരാളമായും ചില മലയാളപദങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയും ചേർത്ത് സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ ഉള്ള പദ്യങ്ങളായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും ഭാരതത്തിലെ കീഴകവധകഥ പ്രതിപാദ്യ വിഷയമാക്കിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് 'മിശ്രമണിപ്രവാളം' എന്ന നിലയിൽ ഗണിക്കത്തക്കവിധം കേരളത്തിലെത്തില്ല. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

“നാളെഴുതു ഗുഹയെ പാഞ്ചവചാ
ദീപ്തേഴുതു വിതാകുരീടം
ഇരട്ടെഴുതെഴമിവാവദാസിതം
കാളെഴുതു ഗീരിഗന്ധരം ഗന്ധരം.

തേജിവാതുളയെകാളെപാഞ്ചിതം
വാഴിഞ്ഞാതു നദിദയാകൃതാൽ കഥയിൽ
നാട്ടതിർന്ന വിളവാന്തരിയും
നാളിവതു നഗരീം തവാഗന്ധരം.

എന്ന മട്ടിലാണ് അതിന്റെ ഗതി. എങ്കിലും ആ വിഭാഗത്തിൽ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥവും കാണാത്തതുകൊണ്ട് ആ മാതൃക അധികം ആളുകൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നതൊന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു പ്രത്യേക വസ്തുമാണ് ഗണിക്കത്തക്ക പ്രാധാന്യം അതിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല.

൯. സാഹിത്യത്തിന്റെ കാലമേഖലകൾ.

മലയാള സാഹിത്യസമൃദ്ധത ഉൽപ്പത്തികാലത്തെ പ്രാദേശികമായതാലും ആദിമലയാളം (പ്രാചീന മലയാളം), മധ്യമലയാളം, നവീന മലയാളം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവർഗ്ഗമായി വിഭജിക്കണമെന്നു പല നിരൂപകന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിൽ കൊല്ലവനാമകത്തിനു മുമ്പ് ൧൪൦൦ സംവത്സരമുതൽ കൊല്ലവനാമകം വരെയും ആദിമലയാളകാലമെന്നും, കൊല്ലവനാമകം മുതൽ കൊല്ലം ഹാഗതകം വരെയും മധ്യമലയാള കാലമെന്നും അതിനു ശേഷം നവീന മലയാളകാലമെന്നും സംഭാഷ്യമായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണെന്നും അവർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഭാഗത്തിന്നടിസ്ഥാനം കർത്തിയ, എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ കൊടുങ്ങൂരിൽ എന്ന മലയാളരായ പദ്മനാഭവർ ചെമ്പതിരിന്റെ കലർപ്പുവന്നതും സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആക്രമണമുണ്ടായിത്തീർന്നതാണെന്നും ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മറ്റു ചിലരാകട്ടെ ചെമ്പതിരിൽ നിന്നാണ് മലയാളത്തിന്റെ ഉത്ഭവം എന്നു ധരിച്ചുകൊണ്ട് ചെമ്പതിരി രൂപം അധികമായി കലർന്നിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രാചീനമലയാളകാലത്തും ആ വക രൂപങ്ങൾ ഏതാനും കറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മധ്യമലയാളകാലത്തും ചെന്നതിൽ രൂപങ്ങൾ തീക്കുളവാന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നവീനമലയാളകാലത്തും ഉണ്ടായതാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അനേക സിദ്ധി പ്രാചീനമലയാളരാത്രകകൾ, മധ്യകാലമലയാളരാത്രകകൾ എന്ന നിലയിൽ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ മലയാളം മുഖമുദി

ശാഖയുടെ ഒരു സ്വതന്ത്രശാഖയാണെന്നും ചെങ്കുട്ടി
 ശിരസ്സ് ഉപശാഖയല്ലെന്നും മുമ്പുതന്നെ തെളിയിച്ചിട്ടു
 ള്ളതിനാൽ ഈ രണ്ടാലത്തേ അടിപ്രായം സർക്കാർ
 കല്ലൻ വേദന പറഞ്ഞതായിപ്പോവാ കൊല്ലവർഷം
 മുതൽ കൊല്ലം ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടു വരെയാണ് മലയാളരാ
 ഷ്റ്റിൽ ചെങ്കുട്ടിശിരസ്സുകൾക്ക് അധികം വന്നിട്ടുള്ളതെ
 ന്നും കൊല്ലം ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷമാണ് സംസ്കൃത
 ത്തിന്റെ ആക്രമണം അധികമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നും പറ
 യുന്ന ആട്ടംതെ അടിപ്രായവും സർക്കാർ അറിയിക്കുന്നി
 ്ക. വ്യക്തമാക്കുന്നതായ്, ക്രിസ്തുവർഷത്തിനു മുമ്പു
 കേരളാമലയാള കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള കലാപരിധി പരിസ്ഥിതികൾ
 മലയാളൻ ആകുമ്പോൾ കൊല്ലവർഷം തെളിയിക്കുമ്പോൾ
 അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ കേരളത്തിലെ വർണ്ണാശ്രമങ്ങൾ
 ഉപയോഗത്തിൽ ചെങ്കുട്ടിശിരസ്സുകൾ മുഖ്യതന്നെ ഇ
 വിടെല്ലെ വ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതഭാഷയിൽ കാണ്യാശ്രമങ്ങൾ
 അധികമുണ്ടായത് പ്രധാനമായി ആര്യർ വന്നതോടെ വി
 ശ്വാക്രമം പ്രചരിച്ചതുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വ.ശി കാണുന്ന
 സംഗതി ഇപ്പോഴത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് നിരോധനം മലയാള
 സാഹസ്യത്തിൽ വെങ്കുട്ടിശിരസ്സിന്റെ നാശം
 തുടങ്ങുന്നതല്ലെന്നും തെളിയിക്കുന്നതല്ലെന്നും അതി
 നാൽ കൊല്ലവർഷംതന്നെ ഏഴാമത്തെ മുമ്പുതന്നെ
 ചെങ്കുട്ടിശിരസ്സുകൾക്ക് മലയാളഭാഷയിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടു
 ണ്ടെന്നുള്ളത് നിവിറാലാണ്. നേരെ നില്ക്കുന്ന കേര
 ളത്തിൽ മലാസകലതതിന്റെ പ്രവാഹാധിക്യവും ചു
 ഞ്ചാത്തതിന്റെ അഭാവവും സംഭവിച്ചു വഴിച്ച് നിട്ടാകും
 സ്വ പ്രധാനമായി സംസ്കൃതഭാഷയിലായിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തു

വർഷം നാലാം ശതകം മുതൽക്കു മലയാളഭാഷയിൽ ചെറുതെഴിപ്പിന്റെ കലപ്പ് മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കുറഞ്ഞുവരികയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതും. അതുപോലെതന്നെ മലയാളഭാഷയിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രധാനാകൃതങ്ങളായ ചില കൊല്ലവർഷം ഏഴാംശതകം മുതൽക്കുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും തീരെ ശരിയാകുന്നതല്ല. അതിന്നനുയോജനമെന്നു മ. ശാമനാധിപത്യത്തെ സംസ്കൃതഭാഷി അസ്വാസ്ഥ്യമായി ആക്ഷിപ്തുകഴ്ത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പ്രാചീന സാഹിത്യഗ്രന്ഥകളാൽ വ്യക്തമാണ്.

ആകട്ടാലും ഭാഷാസമ്പ്രദായികീയനുകരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ കാലദൈർഘ്യമുണ്ടായിരുന്നതാലും മലയാളസാഹിത്യത്തെ പ്രാചീനവർത്തം, നവീനവർത്തം ആകാതെ പഴയതാണു, പുതിയതാണു എന്നിങ്ങനെ പ്രധാനമായി കണ്ടുതരുന്നതിൽ ഗുണം തിരിച്ചെന്നതാണ് യുക്തമായിരിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഉത്തരങ്ങളായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉൽപ്പത്തിവഴിക്ക് ഭാഷാസമ്പ്രദായം വ്യവസ്ഥിക്കാകുന്നതിന്നുപരിയ്ക്കൽ സംസ്കൃതം, പ്രാകൃതം മുതലായ പല ഭാഷകളിലെ ശബ്ദങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ചേർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടുപോയി. അതിൽ വളരെ പരാമർശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയായ സംസ്കൃതപ്രാകൃതങ്ങളിൽനിന്നു ശബ്ദങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത് ആലോചിക്കുന്ന മാത്രമേ അതുതന്നെയും ഭൂമിധാതുക്കൾക്കുണ്ടുള്ളകൊണ്ടുതന്നെ ഉച്ചരിക്കാൻ വേണ്ടവീധം മാറുന്നതൊഴുതത്വേതിതിലാക്കി മാത്രവുമായിരുന്നു സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസകാലം

വർത്തിയിൽ മാത്രം സംസ്കൃതാദിഗണ്യങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്ന അതിപുരാതനകാലങ്ങളിലുണ്ടായ സാഹിത്യങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾക്കാണാവുന്നതുപോലെ ചില പ്രത്യേകരൂപമാത്രമാകയാലും മിക്ക പ്രത്യേകവസ്തുതകളിൽ അതുകുറിയായിരുന്നു നില. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവിടെയും അദ്വൈതത്തിലും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലും സംസ്കൃതാദിഗണ്യങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്ന കാലങ്ങളിലെ സാഹിത്യങ്ങളും കൃതികളുടെയും പ്രാചീനമലയാളമായിട്ടുണ്ടിരുന്നതാണെന്നും അദ്വൈതത്തിൽപെട്ടിട്ട് അത്യാർത്ഥികൾ ചോദ്യം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതെന്തെല്ലാം മതിയെന്നും കൃതികളിലും സംസ്കൃതഗണ്യങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചുപോയിരുന്നതും മുൻപുണ്ടായ സാഹിത്യങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരിച്ചതല്ലെന്നും ഗണിക്കാം. ഇതുപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ആദികാലമുതൽ ഏകദേശം കൊല്ലവും ആഗോളതകൾ വരെയും പ്രാചീനമലയാളകാലമെന്നും അതിനുശേഷം സ്വീകരിച്ചതല്ലെന്നും സാഹിത്യമായി അറിയിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

ഇനി മറ്റൊരുതരത്തിൽ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ വേണ്ട മാതൃകയിലെ സാഹിത്യനമുക്കുശ്ശി മലയാളപാഠ്യ മലയാളമാതൃകയിലെ സാഹിത്യനമുക്കുശ്ശി മാതൃക മാതൃകാകാകാലിൽ അതോ പ്രത്യേകമായി സാഹിത്യമായിട്ടുണ്ടെന്നും അതോ അധികമായിട്ടുണ്ടെന്നായിരിക്കാം. ആ പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും അധികം ഉണ്ടാകാനിടയായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അതിനെയുള്ള പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളതും മലയാളമാതൃകാസാഹിത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു

ഭരതാളം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രൂപഭേദം അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു വിധത്തിലും ഭാവമുള്ള രൂപഭേദം അടിസ്ഥാനമാക്കി മറ്റൊരുവിധത്തിലും ആയി ഭേദമുള്ളതിൽ വന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ട്. എങ്ങനെ എന്നാൽ, ഒരു കാലത്ത് ഭാഷാചമ്പുക്കളും, അല്ലെങ്കിൽ ഭാഷാപ്രബന്ധങ്ങളെന്ന പദപുനഃപയോഗ രൂപത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലായിരിക്കും ജനങ്ങൾക്ക് അധികം അഭിരുചിയുണ്ടാകുന്നത് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളായിരിക്കും അക്കാലത്ത് അധികം ഉണ്ടായിരുന്നതും. മറ്റൊരു കാലത്ത് കിളിപ്പാട്ടിന്റെ രൂപത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കായിരിക്കും ആ പ്രാധാന്യം നിമിഷിക്കുന്നത് മറ്റൊരു കാലത്ത് കവകവ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും പിന്നെയൊരു കാലത്ത് നാട്യങ്ങൾക്കായിരിക്കും ആ പ്രാധാന്യമായി ലഭിക്കുന്നത്. മലകാലത്ത് സദാശങ്കരൻ്റെയും മറ്റിവിദ്യപ്പാദം മറ്റൊരുവരുടെയും ആ പ്രാധാന്യം നിമിഷിച്ചപ്പോൾ ആദ്യമായികൾക്കും മൊരുകൾക്കും പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു കാലവും സംഭവിക്കുന്നതാണ് ഈ വിധം ഭാരത പ്രശസ്ത ഭാരതപ്പിറമുള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം വരുന്നകാലങ്ങളിൽ മറ്റു ഭാരതീയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളും മിഥ്യയുണ്ടായിരുന്നത് സാധാരണമാണെന്നിപ്പോൾ നമുക്കുണ്ട്. അറ. മ. രാജാവിയിലുള്ളതാണ്. എന്താത്രല്ല, ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ രൂപഭേദംഭാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുണ്ടാകുന്ന ഈ ഭാരതീ പ്രാധാന്യം ഒന്നിന്നൊന്നു വരുത്തേണ്ട കാലങ്ങളുമില്ലാത്തതെന്ന ചൊല്ലായികൊണ്ടുണ്ടാകാം ഭാവമുള്ള രൂപഭേദം അടിസ്ഥാനമാക്കിയുണ്ടാകുന്ന പ്രാധാന്യമാകട്ടെ അപ്പിന്നെല്ല, അതുക്കുറുമധികം കാലത്തെക്ക്

നോതി വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതാണ് മണിപ്രവാള കാല
യിൽ നിമിഷണ പട്ടങ്ങളെയാണ് ഒരു കാലത്തു മനു
ഷ്യർ അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ പിന്നെയും കുറെ
കാലത്തേക്കു മുന്നെയുൾക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ആ മീ
തിയെത്തുന്നതു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. പിന്നെ ആ മീതി
യിലല്ലാത്ത ഉത്തമഗുണങ്ങൾ മിക്കതുമായി അവയുടെ
അനുപാതമെന്നായ ആസാദൃത സഹൃദയന്മാർ അനു
ഭവപ്പെടുത്തിത്തന്നതും മാത്രം ആ പുതിയ മീതിയെ അ
നുകരിച്ചാൽ തുടങ്ങുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മുമ്പുണ്ട
ന്നവയെന്ന മീതി മുമ്പാകെ നന്മാർ മനസ്സെളി നേടി
പ്പിച്ച് ആകാശം തൊക്ക വിധം വാസനയും സൗന്ദര്യ
വും തികഞ്ഞ ഉത്സാഹവികരം ഏല്പിക്കാത്തതിനാലും
ഉത്സാഹമില്ലാത്ത ഉത്തമമാലം ശ്രദ്ധേയരും മനോ
രഞ്ജനം ആകുമ്പോൾ ഉത്സാഹമുള്ള എന്തും ചുള്ള ലോക
സ്ഥിതിയിലെന്നതാണ് അതിന്നു കാരണമെന്നു കരുതാവ
ുന്നതുമാണ്. ഇഷ്ടമെന്നുള്ള മാനദണ്ഡം പ്രാധാന്യം
അവലംബിച്ചു നോക്കുമ്പോഴാകട്ടെ മലയാളസാഹിത്യ
സമുച്ചയത്തെ കാലരേഖാ നമ്പരിച്ച്, ആദിസാഹിത്യ
കാലം, മണിപ്രവാളകാലം, ബ്രഹ്മാനന്ദകാലം അല്ലെ
ങ്കിൽ ദാശാമൃതകാലം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി വിഭജി
ക്കാവുന്നതാണ് അതിൽ മാനദണ്ഡം പഴയ പാട്ടുകളും
ചാത്തിക്കളിമെപ്പുറപ്പെട്ട ചില കവിതകളും ഉൾ
പ്പെടുന്നവിയും ഏകദേശം കൊല്ലവർഷം ൧൦൦൦-ത്തിനപ്പു
റുമുമ്പുവരെ എന്ന വെച്ചാൽ കലിചന്ദ്രനും വലുതും വളരെ
യും ആദിസാഹിത്യകാലമെന്നും അതിന്നു മേൽ ഏക
ദേശം കൊല്ലവർഷം ൧൦൦൦-ത്തുവരെ മണിപ്രവാളകാലമെ

നമ്മുടെ വികൃതമാണെന്നു തന്നെ പറയാം. ഈ സംഗതിയിൽ സംശയം ഉണ്ടാകിൽ ഏതാനും ഇംഗ്ലീഷ് പേക്കർക്കും ആ ഭാഷയിലെ പ്രശസ്തരായ 'പ്രിന്റേഴ്സിങ്ങ്' എന്ന ഉപസ്ഥാപനങ്ങളായും കൂടിയും ഇംഗ്ലീഷിലെ തന്നെ ക്രിയാപദങ്ങളെ അതതു രൂപത്തോടു കൂടിയും ചേർത്തും ഇക്കിഴക്കു ഖിലാഖായ്ക്കു ഭാഷാപേക്കർ ചെയ്തും 'ക്രികൾസെഡ് ടു റെഗുലേറ്റർ' അഥവാ 'റേഗുലേറ്റർ' ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്ന മേൽ കൺഷെക്വണ്ടും നിർമ്മിച്ചു. അദ്ധ്യക്ഷൻ ആകട്ടെ എന്തുപോലും വികൃതമായിരിക്കുന്ന നോക്കിയാൽ ശക്തി വരുന്നതാണ്. എന്നാൽ കൺഷെക്വണ്ടും ചേർത്തു വെക്കുന്നതിന്നു ദൈവിക കരുതാനും വേണ്ടിവരുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെ വായുവായിട്ട് വികൃതമായ ഒരു കീഴ്തിയെക്കുന്ന സ്ഥിതിയുടെ കൂറ്റത്തോളം വ്യക്തമായിത്തീരുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങൾക്കു താഴെ കാണിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾക്ക്.

ம.ம. கனிபுரபாத்திரியின் ஓர் உரை.

ഒന്നിപ്പോഴെപ്പോലെയും ആരംഭിക്കുന്നതിന് മുമ്പിൽ മലയാളഭാഷയിൽ പാഠശാലകൾ സന്നിത്യമുള്ളതാണെന്നും ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. മിഖിലാസിന പാട്ടുകൾ പാഠശാലകളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും ആ പാട്ടുകളിൽനിന്നുമാണ് അധികവും മലയാളഭാഷയെ സ്തംഭിപ്പിച്ചു കൊണ്ടോ കമ്മട്ടത്തിലുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പട്ടികകളും അത് ചിലപ്പോൾ വിരേകപരങ്ങളായി ചേർത്തു. അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്താണ് സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസം കേരളത്തിൽ പ്രധാനമായിത്തീർന്നത്. അതോടുകൂടി സംസ്കൃതനാടകകലയും കേരളത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തു. 'കുടുംഭം' എന്ന പദത്തെ ഉപയോഗിച്ച് സംസ്കൃതനാടകകലയെക്കുറിച്ചുള്ള പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ഉണ്ടായി.

കണ്ടും ഏല്പട്ടെന്നതിനും ഇടയായി. ചെങ്കോക്ക
 നാർ എന്ന പ്രസിദ്ധനായ പഴയതര കേരളചക്രവ
 ത്തികളിൽ ഒട്ടനവധിത്തരം ആയുരകളായ കലാശാസ്ത്രവെദ്
 ചെങ്കോക്കും അദ്വൈതത്തിന്റെ പുത്രൻ ചെങ്കോക്കി വമ്മ
 ചെങ്കോക്കും ഈ ക്രിയാത്മകത വളരെ പ്രോത്സാഹിപ്പി
 ക്കുകയും അതിൽ പതുതായി പരിചയപ്പെടുകയും ഏല്പി
 ത്തി വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഗ
 തി അപരത സമാനകാരികന്മാർ നൽകിയിട്ടുള്ള 'വശ
 ഗ്രന്ഥാവ്യ' മുതലായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളായ നല്ലവണ്ണം
 തെളിയിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ചതുർത്ഥി ഏല്പി
 ത്തിയ ചരങ്ങൾ ഉണ്ട് നാലുകൾ. ൧. വിദ്യാനകരൻ
 മാരം വിദ്യയിടുന്നതാണ്. കലാശാസ്ത്രകരൻ കലാ
 കോ സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾക്കും മൂർത്തികൾക്കും പ്രതി
 ശ്ലോകമെന്ന രീതിയിൽ വിദ്യാനകൻ ചൊല്ലുവാൻ ഹാ
 സ്തവ്യപ്രധാനങ്ങളായ മിഥ്യ ശ്ലോകങ്ങൾ പതുതായി നിശ്ചി
 ത്തപ്പെട്ടതിനാലും കാരണം നന്നായതും സംസ്കൃ
 തകളായിട്ട് ദൈവങ്ങളെത്താളം പാർ ചെയ്തിട്ടാത്തവരുടേ
 യ ചൊല്ലുന്നവർക്കും ആകുലമായ സംഗതി നേരിടാ
 കുന്നിന്റേയും ദഹിക്കുന്നതിനും ഉള്ള ഒരു വഴിയായിട്ടാ
 ണ് അങ്ങനെ തെളാം. ൨. ൧. തീയതെന്ന വിധാരി
 കാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ ധാരാളം പ്രധാനമായ വി
 ദ്യാനകൻ പറയുന്നതും പ്രവൃത്തിക്കുന്നതും ഏല്പും ഹാസ്ത
 പ്രധാനമായിരിക്കേണ്ടതെന്നു മിച്ച് അതാളുടെ ശ്ലോക
 മുള്ളും അതാളുകൊണ്ടെന്നപോലെ അതുകൊണ്ടും ഹാ
 സ്തവ്യപ്രധാനമാകുവാൻ സംസ്കൃതരൂപങ്ങളും ദൈവമൂർത്ത
 ങ്ങളും കലാരിക്കുകയാണെന്ന് നിമിശിച്ചിരിക്കുന്നത്. അക്കാ

മതം ആരീതിയുടെ വികൃതരൂപം മനോരമ പ്രത്യക്ഷമായിത്തന്നെക്കൊണ്ട് അതിന്റെ ഫലവും സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഇതിന്റെ സമ്പ്രദായം എങ്ങനെയാണെന്ന് ഒരു കണ്ടുപിടുത്തം കാണിച്ചു കറച്ചുകൂടി സ്പഷ്ടമാക്കാം.

(.) നാഗാനന്ദം കണ്ടാമതും നായകൻ നായികയെ കേൾക്കു വ്യാകുലപ്പെടുന്ന സന്ദർഭം.

(1) “നീതാ കിം ന നിശാശ്ശാകുഞ്ചലയോ

നാശ്വതമിദീവരം

കിന്നോന്മീലിതശാഖതീസുമയം

സ്തോവശാ പ്രഭോധാനിലാഃ |

വധകാശ കലവാകരേ മധുരീയാം

കിം വാ മയാ ന ശൂന്യോ

നിവ്യാജം വിപുലേഷപധീക ഇതി മാം

കേനാഭിധന്തേ ഭവൻ” ||

എന്ന നായകശ്ലോകത്തിന്നു വിദ്വാന്മാരുടെ പ്രതി ശ്ലോകങ്ങൾ

“നീതാ കിം ഘമമോകോനമിവസം

നാശ്വതമാമാമ്പരം

കിന്നോന്മീലിത ശാഖതീമകരസാ

സ്തോവശാ പകോനിലാഃ |

സീതകാശ കടലം വറത്തു കറിയിൽ

ശൂന്യനേരം ശൂന്യോ

നിവ്യാജം വിതരണേഷപധീക ഇതി മാം

കേനാഭിധന്തേ ഭവൻ” ||

വാഴപ്പഴങ്ങൾ വരിയോ മില കാണുന്നപ്പോൾ
വരുന്ന സീതകാശനാശത്തു കേൾപ്പൻ !

പാൽക്കുഞ്ഞിയാവുമതു പാളു പുറത്തിരിപ്പൻ
ഞാനല്ലയോ ജഗതി ധീരമിഖഗ്രഗണ്യൻ! ||

- (1) “ചന്ദനാലതാഗ്രഹമിദം
സമന്വദണിശിഖമപി പ്രിയം ന മമ |
ചന്ദ്രാനനയാ മഹിതം
ചന്ദ്രികയാ മുഖമിവ നിശായാഃ”

എന്നതിനുള്ള പ്രതിഷ്ഠാകം —

“മുതൽ തിരുമുതൽപുരതാം
നരലാഭേ ശ്രീവിതരപി പ്രിയം ന മമ
കരളേച്ഛദമീഹിതം
കരിശ്രുതാഭേതാൽ രേരജനംപോലെ”

- (2) സ്വപ്നനാഭകോ സ്വപ്നാഗ്രം (അഞ്ചാമതം)

- (1) സുരമ്യവൃന്താധിപതേജസ്വതരായഃ
പ്രസ്ഥാനകാലേ സ്വപ്നം സ്മരന്ത്യാഃ |
ബാഷ്പം പ്രവൃത്തം നയനാഞ്ചലഗ്നം
സ്നേഹാത്മമൈവോരസി പാതയന്ത്യാഃ”

എന്നതിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാകം —

“സുരമി വാനാരിയുടെ സുതായാ
നെൽകുത്തുകാലേ തവിട്ടും സ്മരന്ത്യാഃ |
ശ്ലേഷം പ്രവൃത്തം നിജഹസ്തുലഗ്നം
സ്നേഹാത്മമൈവോരസി പാതയന്ത്യാഃ”

- (2) “ബഹുശോഷ്യ പരദേശവ്യയയാമാവീക്ഷമാണനം
ഛേദസ്തന ബ്രഹ്മകോണേന കൃതമാകാശവാമിതഃ”

എന്നതിനുള്ള പ്രതിഷ്ഠാകം —

‘ബഹുശോഭയുളളി ചേരവേദാന്തരാരോണകോടിനയാ
 ഹിദ സ്തനസ്രസ്തയുദേന്ദ്രിണ കൃതമാകാശചേരിതം’

ഈ മാതിരി നാടകാഭിനയത്തെ കലവിദ്യയുടെ നി
 ലയിൽ അച്ചുനീക്കുന്നതിനായി ചാക്യാന്മാർ എന്ന വ
 സ്ത്രീകൾക്ക് സ്ഥിരനന്ദനാഭാഭിട്ടം നിശ്ചയിച്ചു കാലക്രമ
 ത്തിലാകട്ടെ അാനകം സംഗൃഹനാടകങ്ങൾ ആ മാതിരി
 പരിഷ്കാരസരിച്ചു അഭിനയിച്ചുപരികയും അതുകൊ
 ള്ലാം മേൽ പ്രകാരം വിദ്യാനകരൻ പ്രസിദ്ധോക്താവർ നി
 തിപ്പെട്ടുപ്രസ്തുതയും മൊത്തത്തോളം ആ രീതിയിലു
 ള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ വളരെമധികം ഉണ്ടായിത്തീർന്നു അഭി
 നയിക്കുന്നതിനുള്ള കൂടുതൽ ചിട്ടപ്പടുത്തി കൂടുതലിക
 മന്ദാരം ആ പ്രകാരം പുറപ്പെടുവിച്ചു അഭിനയച്ചുപരി
 കൾ വിവർഷണമുണ്ടായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിശ്ചിത
 നിമിഷമായി ആ രീതിയിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ വളരെ
 മധികമായിത്തീർന്നപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്ക് അപരതയുള്ള
 ചരിത്രം വായിച്ചുപരികയും പല പന്തളിപ്പാട്ടുകൊണ്ട്
 അപരത പിന്തുടർന്നു ഗ്രന്ഥാശ്വാസം പാ
 ധത്തെ നിശ്ചയിച്ചായിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു പരിചയത്തി
 ന്നു ആയിട്ടു കൊല്ലം കറവുകൊണ്ടും ആഴ്ന്നപ്പോൾ
 ഭാരതം വെച്ചു പല പന്തളിപ്പാട്ടും സാധാരണമെ
 ന്ന വിവരമെന്നും നല്ലതോന്നാമെന്നും നല്ലതോ
 പരിചയമില്ലാത്ത പല നാട്ടുകാരുടെ വേണ്ട നല്ലതോ
 കൃതമാകു തോന്നിയ പല എതിലും ആ നാട്ടുകാർ
 അത് മറ്റു വിവരമാകിത്തോന്നുന്നതല്ല അവർ
 നമ്മുടെ വെവ്വേരികൾക്കും ശോചിതമായിരിക്കുന്നത് ഈ
 സംഗതി ഒരു ചെറിയ പലകൊണ്ടുകൂടി വിവരമാകാം.

'പരമേശ്വരിയെ അതുനന്ദ കണ്ണാട്ടിലെ സുന്ദരനായി ചൊല്ലുകയും ആത്മ-ശ്ലൈസനാൽ ദമിക്കാനും കഴിയാതെ. അദ്വൈതത്തിന്റെ വാക്കിനെ പ്രസ്തുതിയിലും ആ അറിയാനും ചിട്ടയുണ്ടല്ലോ. അതു കളകളാണെന്നു ശ്രീകൃഷ്ണനും നിശ്ചയിച്ചു. യെശിയാനും അദ്വൈതം അദ്വൈതനാനും കൃതിക്കൊണ്ടു തെളിയിക്കുന്നതിന്നു യെശുവായുടെ കരതകൾ താത്രമെഴു. അതു നിത്യസംസാരകമായിരുന്നു. അതിന്റെ മൂലപ്രകാരം മൂലം എന്ന അവതരണം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതായതെന്തെന്നു വാഗ്ദാനമെന്നതാണ് മറ്റൊരു ചൊല്ലാമെന്നത്. അതുനന്ദനെന്നുണ്ടുവാൻ അവതരണവും ആയുധവും അതുനന്ദന്റെ മുഖമേൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾ വായപോത്തി ചിരിച്ചുതുടങ്ങി. ആനന്ദകൃഷ്ണൻ പൊന്നുകൃഷ്ണൻ. അദ്വൈതന്റെ അംഗമാണെന്ന് 'ഇഹലോകം മുഖം' യെശു കണ്ണാട്ടിലെ അതന്റെ അടിമത്വം കണ്ടുതുടങ്ങി. എന്നും ദൈവം പറഞ്ഞു കൈകൊണ്ടു ചൊല്ലിയിട്ടില്ല. ഇതെല്ലാം കണ്ടു വിചിത്രമായ അതുനന്ദ 'എന്താണ് ഇവരെല്ലാം എന്തെന്നാലും പരിഹസിക്കുന്നത്. ശ്രീകൃഷ്ണനെ പരിഹസിക്കുകയെന്നതാണ്. എന്തെന്നാലും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ മുഖമേൽ നോക്കി അദ്വൈതം അദ്വൈതത്തിന്നു മുഖമേൽനിന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണനായെ ഇത്രയും തെളിഞ്ഞു നോക്കുകയും അതുനന്ദനായി തിരികെ പോകുകയും ചെയ്തു.'

പരിമതമായിട്ടും മറ്റൊരു മനുഷ്യനെയെന്നു തന്നെ ആകുന്നവനായിത്തീർന്നു. ചോദ്യകാരനായകാളിനെയെന്നുവെണ്ടി നിശ്ചിത വികൃതശ്ലോക

അർദ്ധശതകം അതിരുകൾ വിട്ടുതന്നുപോയി സാധാരണമായിത്തീർന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, ഹാസ്യമല്ലാത്ത ശ്രംഗാരവീരലീസമ്പർക്കങ്ങളുൾപ്പെടെ ആചാരീയീകളുള്ള പദ്യങ്ങൾക്കു് അർദ്ധശതകം നിർമ്മിച്ചതുമായി അങ്ങനെയും കരകഴിഞ്ഞുപോയ ആചീനകാലാളസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പ്രധാന പ്രസ്ഥാനമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. എന്നതെന്നുമല്ല, കരകഴിഞ്ഞുപോയ സംസ്കൃതപ്രയോഗം ചേർന്ന സംസ്കൃതപദം കണ്ടുമില്ലാതിയും സംസ്കൃതപുരുഷത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം മണിപ്രവാളമെന്ന പ്രാമീനമാർ പറഞ്ഞു വന്നിരുന്നതായിപ്പോലും കരുതിയെന്നും എങ്കിലൊ എന്നാൽ, പ്രാമീനപണ്ഡിതന്മാർ മഹാകാവ്യപരസാഹിത്യത്തെ മണിപ്രവാളം, പാദ്യം ഇങ്ങനെ ആകുറ്റാക്കു് ഒരു കരുമാർദ്ദം ആയിത്തീർത്തുകാണുന്നത്. അതിനാൽ വസന്തകവിവകം മുതലായ സംസ്കൃതപുരുഷങ്ങളിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളെല്ലാം മണിപ്രവാളം. 'എന്തുക' എന്ന പദാന്തപ്രാസത്തോടും 'ഭാന എന്ന മലാനപ്രാസത്തോടും കൂടിയ പുരുഷങ്ങളിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവയെല്ലാം പാദ്യം ഇങ്ങനെയാണ് അവ താഴെ', മറ്റേമറ്റും 'മീലാക്കിലകം' എന്ന പ്രാമീനശൃംഗാരം കരുതിയിരുന്നതും.

“കരുതിക്കു കരുതുകുറ്റി കരുതുകൾക്കെല്ലാം
 നിവന്നിലൊന്നെ മിരിക്കെതിരുകണ്ടും
 അതല്ലറിഞ്ഞു നന്നിവന്നെന്നംഗൻ
 ശരണമെല്ലാം കനിഞ്ഞിടാവ ”

എന്നിവക സംസ്കൃതരൂപം കലമാന പദ്യങ്ങളും മണിപ്രവാളമാണെന്ന് ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്പഷ്ടമായിരുന്നതും

ഒന്നു ചരക്കിട്ടുണ്ട്. പട്ടുകൂട്ടിൽ സംസ്കൃതപ്രത്യയ
ഭാരാട്ടുകുടിത സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന
ന്ന് അക്കാലത്തു നിർവ്വചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്ന
ത്. ആദികാലത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ആനിയരത്തി
നാരസമിച്ഛാണിയിലെന്നതും ഈ സംസ്കൃതങ്ങളിലും സം
സ്കൃതരൂപങ്ങൾ അപ്പോഴായി ചേർത്തുവെച്ചു ഉപയോഗി
ച്ചതായും അതു ധാരാളമായിച്ചേർത്തു തുടങ്ങിയത് എഴു
ത്തുപുസ്തകമാണ് അഭ്യോക്താവിനാണ് മണിപ്രവാളമെ
ന്നതിനു വ്യാഖ്യാനം ഇല്ലെന്നു എഴുതുകയുണ്ടായി
യെന്നും സംസ്കൃതരൂപങ്ങളും മലയാളരൂപങ്ങളും കല
ന്നിട്ടുള്ള സാഹിത്യം എന്നതും വ്യവസ്ഥിതമായിത്തീ
ന്നിട്ടുള്ളത് എങ്കിലും സംസ്കൃതപുസ്തകങ്ങളിലാണ് ഈ
രീതി പിൻതുടർന്നതും അധികമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള
തെന്നും അതിനാൽ മുൻകാലത്തെ വ്യവസ്ഥകൾ നശിച്ചു
കൊണ്ടതാണ് മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിലെ അധിക
ഭാഗവും ഇരിക്കുന്നതെന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ കയറാ
വുന്നതാണ്. ഈ മണിപ്രവാളരീതിയെപ്പറ്റിയതെ
ന്നോളം മേറൊരു വിവരണവും അറിയാത്തതായിട്ടുണ്ട്
ആദികാലങ്ങളിൽ ധ്യാനത്തിന്മേലുള്ള സംസ്കൃതപ്രത്യ
യങ്ങളോടുകൂടിയ സംസ്കൃതപദങ്ങളോ, കലാപ്രതിഭയുള്ള
ഇവരാണ് മലയാളപ്രകൃതികളിൽ സംസ്കൃതപ്രത്യയം
ചേർത്തു വിളക്കുമാക്കിയും പദങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചുവന്നിര
ന്നു. അതിന്ന് മനോഹരമായൊരു കാണിക്കാം. സപ
താക്ഷരകളിൽ

‘ബഹുദൈവപൂജകളിലെ അയാൾമാർക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടതായ ഒരു ന്യായമായ സമത്വം ഉണ്ടാകണമെന്നും അതിനായി സർക്കാരും മറ്റും ശ്രമിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

എന്ന നായകശ്ലോകത്തിനുള്ള പ്രതിശ്ലോകമായ

"ബഹുശോഭ്യ മിമേഘവേദാർ യതാമാദേനാപമാണതാ|
ഘരേണ സ്രസ്തൂർപേണ കൃതമാകശരേഖനീകഃ"

എന്നുള്ളതിലെ 'നോകാമാണതാ, 'ചേനീകം' എന്നു രേഖയുള്ള പ്രയാഗങ്ങൾ എത്രയെന്നാളും വികൃതമാകുന്ന പദങ്ങൾക്കില്ലല്ലോ. മണിപ്രവാളരീതിയുടെ ധാരാശ്യാശംഭപാതിട്ടും അധികമാവരുത്. ഈ കൃതിയിൽ പ്രയാഗങ്ങൾ നിമി നിന്നു നൂറു എന്ന് 'ഉണ്ണിനീമിസന്ദേശം' മുതലായ ശുഭാക്ഷയാനുകാമ്പ്യങ്ങളിൽക്കുറഞ്ഞ "പാലവും പിന്നീടേറ്റാ; "കേഴ്സി വാ ഹെസി വിമഹദ്യാകവഃ വല്ലഭാ മഃ" "പോഷണമേക തതഃ" എന്നും കാളിദാസ കവീന്ദ്രം 'എന്നീവക പ്രയാഗങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ആരീതി ഏറെയും വികൃതമാകുന്നവയല്ല. പിതക്കായുള്ള കവികൾ ധാരാശ്യാതിലല്ലാതെ പ്രയോഗിക്കാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മാറ്റം മുതലായിട്ട് ഇപ്രകാരമല്ലാതാണ്. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രധാനമായി ഉണ്ണിനീമിസന്ദേശം, രാസസന്ദേശം മുതലായ പ്രാമീനസന്ദേശങ്ങൾ, മന്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, കഥകളികൾ ഇവയും ഉണ്ണിയകിതം, മേന്മാസം മുതലായ മിഥ കാവ്യങ്ങളുമാണ്.

൨൩. പാലകൾ.

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പേര് സാചിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ വളരെയധികമില്ലെങ്കിലും ഇതും ഭാഷയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട മൂന്നായി തൂർതിക്കുന്നതാണ് 'ഉണ്ണി

ഗാഥ എന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമാണ് ഈ പ്രാധാന്യം വന്നുകൂടാത്ത ഒരു കാരണം. ദ്വിവപുത്തരുമായ പാട്ടുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു പ്രത്യേകപ്രസ്ഥാനാണിത്. മണിപ്രവാളരീതിയിലല്ലാതെ ഇരുപതുവരികളിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രാമീനതയും കൃഷ്ണഗാഥകൾക്ക് അതിലെ ഭാവാഭിതികൊണ്ടുതന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സംഗ്രഹങ്ങളുടെ തദ്ഭാഷീതിയിൽ എടുത്ത പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഇരുപതുവരികൾ ഇതിനോടു തുല്യമായിരിക്കുന്നതും ഇത് ഗാഥ എന്ന പേര് മുൻകാലങ്ങളിൽ ദ്വിവപുത്തരിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പൊതുവായി പറഞ്ഞിരുന്നതാണെന്നു കാണുന്നു. ചിരദൃശ്യകാരം എന്ന ചെത്തിയഗ്രന്ഥത്തിൽപ്പോലും ഗാഥാശബ്ദത്തിന്റെ തദ്ഭാഷായായ 'അരുമേനകാലൈ' മരണമരംപട്ടണകൾക്കെ' എന്നീവകശബ്ദങ്ങൾ പാട്ട് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട് ഈ സംഗതി ഉറവിടമാകുന്നതാണ്. ഈ രീതിക്കു ഗാഢീയത്തലാദം മാളിത്യമൊഴാണ് അധികം യോജിച്ചത്. മാരകരോ സമ്പന്നരോ ആയിട്ട് അന്യരായവർ സുഖമായി പ്രയോഗിക്കാൻ കൃഷ്ണഗാഥകൾക്കുവേണ്ട കിടപ്പിടിക്കാൻ സംഗ്രഹസ്ഥാനീകരണത്തിൽപ്പോലും ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. മേലകിടയുടെ ഗർഭസ്ഥാനം വളിച്ചിരിക്കുന്നതും മറ്റും നോക്കുക.

“കുപ്പിയിൽ നിന്നൊരു നൽകിളക്കൊക്കെ

കപ്പിയെച്ചാലു വ് ഉൾക്കൊണ്ടു

ഗർഭമാരുളള വൈദ്യൻ ധാരമു
 ശ്രീഭിന്നിതന്നെപ്പുണ്യമേ
 ഗർഭത്തിനുള്ളതാരു ചിന്തയും പോന്നവരും
 അല്ലതായ്ക്കാത്തുകൂടി ചെയ്തിൽ
 നേതൃ നിന്നീടുന്ന ഗാന്ധർവ്വമേ
 ചിന്തയുടേതാണു നാളിൽ നാളിൽ.
 ആദ്യപോയെക്കൊന്നും വീണ്ടൊരു നാളിയും
 പൂർണ്ണമായ് തുല്യമെഴുത്തുടേതും
 സുഖസായുരേണു മേൽപ്പറും കലയുതേ
 വികലഗോകരായാ വന്നു
 ദാനുമാരുളള പിത്രയും താങ്ങുപോയ്
 ത്രുസുചാപ്പന്നിതു കൈല്യലകല്ലെ.
 ആനകുറുപ്പി താനിതും കൈങ്കരും
 കോന്നും ചാലംപുത്തുകുറ്റാലും
 നന്നനനുജാതാകെല്ലെല്ലെ പ്പേയമി.
 കല്ലെന്നു ചിന്തിച്ചിട്ടെന്നപോലെ
 ചാലവാഴ്വേവഴുതാറോട്ടു ചേരുന്നതും
 ചാലവും പോയതു ദൂരമായി
 ബാലകൻ വേണുഗോപാലോട്ടു ചേരവാൻ
 തോന്നിനി നീശ്ചൈതന്യപോലെ.

ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ അനവധിയായ കോതമിട്ടായ്ക
 കര നരയികൊണ്ടിറയായ പൃന്നു തന്നെയും തോന്ന
 നന്നാണു് ദൈവകൈ...

“കുഴപ്പമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നതു
 നിജതാൻ മനസിനാൾ. ദൈവരും
 തന്നാദ കലകന്യയെപ്പുണ്യപോലും
 ചിന്തയാലാലോട്ടു താനിനിതാൻ.”

എന്നിവക പല പ്രയോഗികീകളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഇവയൊക്കെ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ പ്രാചീനതയെ തെളിയിക്കുന്നതാണ്. കവി വലിയ കൈനാണെങ്കിലും പ്രായപൂർത്തി വന്ന ശ്രീകൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ പഴയതായ ബാലഗോപാലനതാണ് അധികം അദ്ദേഹത്തിന്റേ ചിന്തയെന്നും ഭഗവദ്ഗീതയുടെ വലിയ ഭാഗവും കഥാകഥാശാസ്ത്രം അതിനുശേഷമുള്ള ഭാഗവും നോക്കിയാൽ അറിയാം. ആകട്ടാലും കവിതാഗുണംകൊണ്ടു കൃഷ്ണഗാഥ കൗതുകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. മലയാള സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ആദ്യത്തേതല്ലാത്ത ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമുണ്ട്. കൃഷ്ണഗാഥ ഇത്രയൊളം വിശദമായിത്തീർന്നു. ആ ഗാ. മാ. പ്രസ്ഥാനത്തിൽ വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. പിൽക്കാലത്തുള്ള ഭാഷാസംഭരണകാരന്മാരിൽ അധികാരവും ശ്രദ്ധിച്ചുകാണുന്നില്ല. അധികം ഉണ്ടാൽ ആ മേന്മയെത്താൻ ഏകദേശമായിട്ടും കൃഷ്ണഗാ. യുടെ തിരപ്പിടിയെന്നും ഒരു ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചാൽ പ്രയോഗമുള്ളതുകൊണ്ടാൽ തിരക്കുമെന്നും ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വലിയതൂണുകൾ കാണുമ്പോൾ വലിയൊരുതൂണാണ്. ഭക്തഗാ. ഗതയെന്നും ഗ്രന്ഥം മാത്രം കൃഷ്ണഗാ. യിലേക്ക് തിരിച്ചു. ഏതൊരു ശില്പി ചില പ്രയോഗങ്ങൾപോലും അനുസരിച്ച് മറ്റൊരു നമ്മിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഗുണമകൊണ്ടാവാൻ കവിതയ്ക്കു വ്യക്തമായിരിക്കാൻ കൃഷ്ണഗാ. യുടെ അടുത്തുവെക്കും അതിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പിന്നെ ചില വശ്യകൃതികളാണ്. ആ മേന്മയിൽ ചിലർ നിമിഷിച്ചു. അവയുടെയും പലർ മിശ്രം മേൽപ്രകാരം തന്നെയാണ്.

മേൽപ്രകാരം മറുപടിയെന്ന് അനുകരിച്ചാൽപോലും പ്രയാസമാകത്തക്കവണ്ണം അത്രമേതായും ഉൽകൃഷ്ടമായ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ കർതാവിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തെപ്പറ്റിയും പല വാമുഖ്യതിവാരങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും പരമജസ്സമനമായ രണ്ടിലൊന്നും ഇതുവരെ വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അധാപരിത്രകർതാവായ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കൊല്ലംകോലാപതകർതിയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയെന്നും ഉത്തരകേരളത്തിൽ കുമ്പസാനടുത്താലുക്കിൽച്ചേർന്ന 'വേദകര എന്ന ദേശത്ത' ചെറുശ്ശേരിഇല്ലത്തെ ഒരു നമ്പൂരികാണു് ഇതിന്റെ കവിയെന്നുമാണു്. ഗ്രന്ഥകാരത്തിൽ —

“പാലാഴിതാതുതാൻ പാലിച്ചുപോയന്ന
കോലാധിനാഥനുമേവമർത്ഥ,
ആഴത്തെമല്ലൂരുതാലകത്തൊരുമുള ഞാൻ
പ്രാജ്ഞാനിങ്ങനെ കാവീച്ചിപ്പോൾ.”

എന്നിങ്ങനെയും ഗ്രന്ഥത്തിലെ എല്ലാ പ്രകരണങ്ങളുടേയും അവസാനത്തിൽ

ആഴത്തൊ കൊഴുളുപമ്പു
പ്രാജ്ഞാനുദയോ മന്ദനഃ
കൃതാതാം കൃഷ്ണഗാ.ഥാം

എന്നിങ്ങനെയും കൂടുന്നതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുതകവി ഉദയവർമ്മ എന്നു പേരായ ഒരു കോലത്തിരിമാരുവിന്റെ ആശ്രിതനായിരുന്നുവെന്നു ആ കാലാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരമാണു് ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും സ്പഷ്ടം

മാകുന്നുണ്ട്. ഒരു ഉപസംരംഭം മാത്രം ഗ്രന്ഥകാരനും കൂടി ചതുരംഗം വെട്ടുകയാണിരിക്കുമ്പോൾ രാജാവു തോൽക്കാനായതു കണ്ട് അദ്വൈതത്തിന്റെ രാജ്യ കട്ടിയെ ഉറക്കുവാൻ പാടുക എന്ന വ്യാജത്തിൽ പ്രകൃതഗുണത്തിലെ ദേവദൂതസ്ഥിച്ച് ഒരു പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ട് രാജാവിന് കളിയിൽ കരു മാറിക്കൊടുക്കും ഉപദേശം വ്യക്തവും അതാണ്. ഈ രീതി ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനാകാൻ കഴിയുമോ? കല്പിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്നും പ്രസിദ്ധമായ കരകെതിരെയും ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണ് രാജാവു മിത്രകാണാമിന്റെ അഭിപ്രായമുള്ളതും. കാരണഗാഢമായ ഗ്രന്ഥത്തെ അപരവചനിച്ചുകൊണ്ട് ഉഷ്ണഗാഢകരണകരണമാണ് കാരണഗാഢം നിമിത്തമുള്ളതെന്നും ആ ഗ്രന്ഥത്തിലും ഉപദേശം കൊടുത്തിരിക്കാമിന്റെ അനുഭവകാരണമാണ് അതു നിമിത്തമുള്ളതെന്നും കാണുന്നതിനാലും കൈപ്പാലം വെക്കുമ്പോഴായിട്ട് ഉപദേശം എന്തെങ്കിലും വെക്കുന്നതിനായിട്ട് രാജാവു വാണിയെന്നതും ആ രാജാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു നവ്യതീകരിച്ചതായിത്തന്നെയും കേവലത്തിരിക്കുമ്പോഴായിട്ട് പഴയ വൈകുണ്ഠകൊണ്ട് തെളിയിക്കുന്നതിനാലും പ്രകൃതകവിതയെ കീഴ്വക്കം കൊല്ലുന്നതും കാരണകാണിന്റെ മധ്യകാലമാണെന്നും മിറകൽ രാജാവിന്റെ മതലാഭം അപ്രായമുള്ളതും ഉഷ്ണഗാഢകരണകാരണകാലം കൊണ്ടിട്ട് 'കുമാരം ഉഷ്ണഗാഢകരണ' 'കേവലകാരണ' 'അതും ഈ രാജാവിന്റെ കൂടി പുതുമതി 'അതും ഉഷ്ണഗാഢകരണ' എന്നതും 'കേവലകാരണ' എന്നതും ഗ്രന്ഥനിർമ്മാ

നകാലത്തെ കലിസംഖ്യ കാണിച്ചിരിക്കുകയാണെന്ന ഒരു യുക്താഭിപ്രായത്തെയും അമ്പർ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവനോദ്യോഗാലോകത്തിൽ തുറന്നുവെച്ചിട്ടുള്ള കത്താലു പുനഃസംസ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഉത്തരകേരളത്തിൽ മലബാർജ്ജിതി എന്ന പേരിൽ ഒരിടത്തുണ്ടെന്നുവെച്ചതും ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികൾ കേരളത്തിൽ വന്ന കാലത്ത് പുനഃസംസ്കരിച്ചതും കൊച്ചുനാട്ടിൽനിന്നു സൂക്ഷ്മമായി രചിച്ചതും കൊഴിക്കോട്ടേക്കു വരുത്തിയതായിരിക്കണമെന്നും അതിനാൽ കൊഴിക്കോട്ടുണ്ടായിരുന്നവരായി പ്രസിദ്ധനായ ഒരു പതിനെട്ടുശതാബ്ദത്തിൽ പുനഃസംസ്കരിച്ചതും ഉദ്യോഗശാസ്ത്രികൾ ആ കവചത്തെപ്പുകൾക്കു കൊടുത്തു.

“അധികേരളാശ്വതി കവിതാ
കവചശ്ചാതമു ന്നാർ വന്ദാ
പുഷ്പകോമംഗകാര വന്ദേ പ്രാപരം
പുനഃപുനഃ നമഃ പന്തമനശ്ശരേണി”

എന്നും മറ്റും വിശ്വീകൃതങ്ങളുണ്ടെന്നും അനൗപതിയില്ലെന്നും അപ്രായം പറയുന്ന പക്ഷക നാലായണിച്ചിട്ടു അമ്പർകൾ മലബാർ മുതൽ തെന്തില്ലേറ്റു വരുന്ന കവനസംസ്കരിച്ചതെന്നുമാണ്, പ്രസ്തുത യുദ്ധം വരുന്നതാണെന്നും കത്താലാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും എന്താൽ ‘താഴെ പ്രസ്തുത ഭാഗം എന്തും പറയുമ്പോൾ കലിസംഖ്യയായുകൊണ്ടുണ്ട് കത്താലാലിറക്കുവാനും ഗുണകാരണകാര്യം നാം തവയെറിന്ന് എത്രയോ വലുതെന്നുവെന്നും ചിലർക്ക് പ്രസ്താവിക്കുന്നതിലായി പ്രസ്താവിക്കാതെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ നാലായണമെന്നാണുപറയുക, മാതൃഗാഥയും പ്രസ്തുതാധയും ഒരു

കവി മുതൽ കൃഷികളാലിവരവാരം ഒരു വിധത്തിലും വ
ഴിയില്ലെന്നും ഭാരതഗോദാകരന്മാരു പരക്കെ വൃതം—താ
ഴ്ന്നിരിക്കെ നാടുവാഴിയിരുന്ന ഭക്താചാര്യർ രാജാവിന്റെ
ഭസവനായിരുന്ന നമ്പൂതിരിയായിരിക്കാമെന്നും കൃഷ്ണഗാ
ഥയുടെ കീഴിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടു് അദ്ദേഹം ആ കവിത നിശ്ചി
തമായിരിക്കാമെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭക്ത
ഗുണമുള്ള ഒരു കവി ഭക്താചാര്യന്മാരുടെ കീഴെ കവി
കാളനത്തിന്റെ ഉൽക്കണ്ഠാപകരങ്ങളായാണ് പ്രധാ
നമായി അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഭാരത
ഗോദാകരന്മാർ ഏതുതന്നെ പരിഷ്കൃതനായിത്തീർന്നെങ്കിലും
കൃഷ്ണഗാഥയെപ്പോലെ അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു ഗുണമു
ന്നിയിട്ടു് വെണ്ട വാസനാവിശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്നു
ണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നും കവിതാകാരണങ്ങളിൽ വെച്ച് ഭക്ത
സിദ്ധമായ വാസനയെപ്പോലും കറുത്ത സംഗതികളെ
പോലും ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതാകുമെന്നും വാസനയെപ്പോലും ഉൾപ്പെ
ടുന്ന കാവ്യം ഒരു കർമ്മപുനീഷാദനുസരിച്ചല്ലാതെ സഭ
യിലെന്നതല്ലെന്നും വ്യക്തപ്പെടുത്താത്ത വാസനാഗുണം അ
വിഭവിച്ച പ്രകാശിപ്പുകാണാതിരിക്കുകയല്ലെന്നും നാ
ടകങ്ങളോടൊന്നു കൂടെ ആ ഭക്ത ഗുണമുള്ളതും താ
തെപ്പുപ്പുട്ടത്തി അനേകം പ്രയോജനങ്ങൾ കാണിച്ചു്
കരുതപ്പെട്ടിട്ടു്, എന്നാൽ ഭാരതയിൽ ദീമാന്തിരാക
കാരാവരെ കഴിച്ചു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നവരും ആപ്ര
കാരം, ജൈനികന്മാരും മുതലായവരിൽ ധാരാളം കാ
ണുന്നവരുമായ കവി പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ കൃഷ്ണഗാഥ
യിൽ കാണുന്നതാണ് ഭാരതഗോദാകരന്മാർ തീർക്കു
ന്ന കൃഷ്ണഗാഥയെ അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടും സൂക്ഷ്മ

ഉത്തര ആവക പ്രദയാഗാഹിശങ്കരങ്ങൾ അദ്വൈതത്തിന്റെ ഗുണത്തിൽ കാണുന്നില്ല. അതിന്നുദാഹരണങ്ങളായ പ്രദയാഗങ്ങൾ മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ഇങ്ങനെ പലതരം സൂക്ഷ്മങ്ങളായ അംശങ്ങളും എഴുത്ത് നോക്കുമ്പോൾ അകരഗാഹ കൃഷ്ണഗാഹയെ അനുസരിച്ചു പിൽക്കാലത്ത് ഒരു കവി എഴുതിയതാണെന്നുള്ള തരം തെളിയുന്നതാണ് അതിന്നു പുറമെ അകരഗാഹ ആശ്വതിയും കൃഷ്ണഗാഹ പിന്നീടും ഉണ്ടാകിയതാണെന്നു പറയുന്നതും കവിസംഖ്യയായിക്കൂട്ടിച്ചുപോയിട്ടുള്ള സംഗതിയും പരസ്പരവിരുദ്ധമാണ് കവിസംഖ്യ കൃഷ്ണഗാഹയെ പറയുന്നത് ഗാഹകരം (കൊല്ലവനം—വൃന്ദം) അകരഗാഹയെ പറയുന്നത് ഗാഹകരം (കൊല്ലവനം—വൃന്ദം) ആകയാൽ അകരഗാഹ കൃഷ്ണിൽ, അതായത് കൃഷ്ണഗാഹ ഉണ്ടാക്കി കൂന്നുകൊല്ലം കഴിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിയതായിട്ടാണ് വരുന്നത്. പക്ഷെ അതൊന്നും കവിസംഖ്യയാവില്ലെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഗുണത്തിലുൾപ്പെട്ട എല്ലാപ്രകാരങ്ങളും ഉണ്ടായ അവസാനത്തിൽ 'കൃതായാം കൃഷ്ണഗാഹായാം' എന്നും 'കരേവ്യാകരഗാഹായാം' എന്നും തന്നെ കാണുന്നതും ഗുണമുപേക്ഷയും ഒരു ദിവസംകൊണ്ടുതന്നെ നിശ്ചിതമാണെന്നു കരുതുന്നത് വെറും അസംബന്ധമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലെന്നുള്ളതും തന്നെ വേദങ്ങളുടേതാകും സാധകത്വമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതും കൂടാതെ കൃഷ്ണഗാഹാകാഹിന് സല്യ സംസ്കൃതചരിതപാരിയുണ്ടെന്നു ഗുണത്തിലെ ഏതു കാഗവും സല്യപണ്ഡിതരുമിരിക്കുന്നുണ്ട് അകരഗാഹയി

മാകട്ടെ, അപഗണ്യങ്ങൾ പലമേയ്ക്കും കാണുന്നതിനാൽ കേവലം ഒരു പുരാണയുൽപ്പത്തിയാത്രമേ അതിന്റെ കർമ്മവിന്യാസമായിരുന്നു എന്നത് സ്പഷ്ടമാണ്. കൃഷ്ണഗാഥക്ക് 'കൃഷ്ണാർച്ച' എന്ന പേർ രണ്ടിപ്പ്രവാളഭിനിമിത പാട്ടുകൾ നിമ്മിച്ച തുടങ്ങിയതിനു ശേഷം പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതാവാം അത്. കാരണമെന്തെന്ന് അഭിപ്രായമില്ല. 'പാട്ട്' എന്നത് ഭൂമിധൗമനത്തിൽ നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഭൗമകൃതികൾക്കും, ഗാഥ എന്നത് ആവൃതത്വമുള്ള മഹാകൃതികൾക്കും ഉദാഹരണമായി പറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന പദമാണെന്നുള്ളതിലേക്ക് വിവക്ഷിക്കാം. കൃഷ്ണാർച്ചയ്ക്കുള്ള പ്രാർത്ഥനാഗാനങ്ങൾ അഭിപ്രായമില്ല. ആ സംഗതിയും മറ്റു സംഗതികളും കൂട്ടത്തിൽ കൃഷ്ണാർച്ചയ്ക്കുള്ള പ്രാർത്ഥനയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണ്. കവി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിക്ക് 'ഗാഥ' എന്നല്ലാതെ 'പാട്ട്' എന്ന പേർ കൊടുത്തും പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതും ഇവിടെ കാണേണ്ടതുമാണ്. നാടകങ്ങളിലെന്നപോലെ കലാരംഗത്തിലുള്ളതെന്ന ഗുണനാമം ചേർത്താണ് 'പാട്ട്' എന്നതിൽനിന്നു വന്നതായിരിക്കാണെങ്കിലും, 'പാട്ട്' എന്ന പേർ കേവലം കൃഷ്ണാർച്ചയ്ക്കായിട്ടുള്ളതും അതിന്റെ കർമ്മമായിട്ടുള്ളതും ആണെന്നും കാണുന്നതും അതിനൊന്നാം കലാരംഗത്തിൽ എന്ന് ഗുണകർമ്മമായിട്ടുള്ളതും ഇല്ലാത്തതെന്നുള്ളതും കാണുന്നതാണ്. അതിനാൽ 'പാട്ട്' എന്ന പേർ കേവലം കൃഷ്ണാർച്ചയ്ക്കായിട്ടുള്ളതും അതിന്റെ കർമ്മമായിട്ടുള്ളതും ആണെന്നും കാണുന്നതും അതിന്റെ കർമ്മമായിട്ടുള്ളതും ഇല്ലാത്തതെന്നുള്ളതും കാണുന്നതാണ്. അതിനാൽ 'പാട്ട്' എന്ന പേർ കേവലം കൃഷ്ണാർച്ചയ്ക്കായിട്ടുള്ളതും അതിന്റെ കർമ്മമായിട്ടുള്ളതും ആണെന്നും കാണുന്നതും അതിന്റെ കർമ്മമായിട്ടുള്ളതും ഇല്ലാത്തതെന്നുള്ളതും കാണുന്നതാണ്.

ശ്രീ ഹോക്കോമ്പാൾ ചിലാതിലകത്തിൽ ശേഷവും ചന്ദ്രഗുഹമ്മക്കൾ പലതിന്നും മുഖ്യമായ കൊല്ലവർഷം ൧൧൦൦ ശതകത്തിന്റെ അവസാനം മുതൽ ൧൨൦൦ ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിനിടക്കാണ് പ്രസ്തുതഗുഹമ്മനി ശാണകാലമെന്നും കവി ചൊവ്വശ്ശരി എഴുതിയപ്പോഴെന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും കൃഷ്ണഗാഥകത്താവും അരുണാചലകത്താവും മണാളമണിത്തന്നെ എന്നു മിക്കുന്നതാണ് അധികം സംഗതമായിത്തോന്നുന്നത്.

൧൩. ചന്ദ്രഗുഹമ്മക്കൾ.

മണിലവമാളപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തിയാണ് മ.മ.തംഗത്തിലെ ചന്ദ്രഗുഹമ്മക്കൾ സംസ്കൃതരൂപങ്ങളെ വളരെ അധികമായും പേരിടുന്നതും ചില മലയാളപദങ്ങളെപ്പറ്റിയും നിമിഷിച്ചുള്ള ഗുഹമ്മക്കൾ ഇത്രയധികം വേറെ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഈ പ്രസ്ഥാനവിശേഷത്തിന്റെ ഉൽപത്തി ഇങ്ങനെയാണ്.

ശ്രീമാട്ടമെന്ന സംസ്കൃതനാടകാഭിനയത്തിന്റെ പരിഷ്കാരകാലത്ത് ആ നാടകാഭിനയത്തിന്റെ ഒരു അംഗമെന്ന നിലയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വേഷം ധരിച്ചു പുറത്തുപോകാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ പറയുക എന്നൊരു ഏല്പാടം പ്രബലപ്പെട്ടു വന്നു. അങ്ങനെ ലാക്സ്മാൻ എന്ന കലാകാരന്റെ കൂത്ത്, ആട്ടം, വാക്കു എന്നിങ്ങനെ മണ്ണുതറത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള അതിൽ ആട്ടത്തിന് പല നാടകങ്ങൾ എന്നപോലെ വാക്കിന് പല സംസ്കൃതവസ്തുക്കളായ പ്രബന്ധങ്ങളും മലയാളംമുതൽമുതലെന്ന

നിശ്ചിച്ഛ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ വക സംസ്കൃത
 പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ചിലതു മേവനം സ്വതന്ത്രകൃതികളാ
 യിട്ടും ചിലത് ആഗ്രഗ്ഗംഭവം ചില പദ്യങ്ങളും ഗദ്യ
 ങ്ങളും പ്രശസ്തകവികളുടെ കൃതികളിന്മേൽ എഴുതി
 ചേർന്നു. മേവനം ഭാഗങ്ങളെല്ലാം സ്വതന്ത്രമായി നിർമ്മി
 ത്തും ഉപജ്ഞിതങ്ങളും ഗുണമേന്മയുള്ളതായിരിക്കുന്ന
 ത്. പലതരം ഹരിതങ്ങളോടുകൂടിയും ലോകമെങ്ങാ
 കളെ അവസരംപോലെ കാണിച്ചും ശാസ്ത്രീകളെ ആ
 ക്ഷേപിച്ചും കഥാപ്രസംഗമാണു വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ജനങ്ങൾ
 ക്കു വിദ്യാഭ്യാസവും സന്തോഷാപരവും ചെയ്യുവണി
 യുന്ന ഈ മാതൃകകൃതികളെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ട്
 പാഠക പാഠക എന്ന കഥാപ്രസംഗവും കാലക്രമ
 ത്തിൽ നടപ്പായിത്തീർന്നു. അതിൽ ആദ്യകാലത്തു മാ
 തൃകാർത്ഥതരമുള്ള സംസ്കൃതപ്രബന്ധങ്ങൾ കലണ്ടതാ
 രായ മാതൃകാതരമുണ്ടാകെ മറ്റു അതി പാഠകരായാ
 ഉണ്ടായവർ പാടിപ്പെന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. അതി
 നുള്ള കാരണം മാതൃകകൃത്യ കേവലം കഥാപ്രസംഗ
 മോ നാമകാലിനയമോ മോശമല്ല. ആ മാതൃകാകൾ പ്ര
 മേയകാലമുള്ള മേകമലയാണെന്നുംകൂടി കരുതുന്നിരു
 ന്നതാണ്. പാഠകം പാടിത്തന്നത് എഴുത്താകരു
 മറ്റു അതി പാഠകമാണ് അങ്ങനെ മറ്റു അതി പാഠക പാ
 ഠകം പാടിത്തന്നതാണ് അങ്ങനെയെന്നു തീർത്തി
 യിലുള്ള ഗുണമേന്മ നിശ്ചിച്ഛതായിട്ടുണ്ട്. ഈ വകയും
 കഥാപ്രബന്ധം എന്നാണു ചർച്ചാലക്ഷ്യത്തിൽ പറഞ്ഞു
 വന്നിരുന്നതെന്നു ചില പ്രാചീനഗുണമെഴുതികാണു
 ന്നതും എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു പാഠകം പറയുന്നതിനും

ചാക്യാന്മാരുടെ സംസ്കൃതപ്രബന്ധങ്ങൾക്കു നന്നേ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നില്ലെന്നില്ല. ആ സമ്പ്രദായം ക്രമത്തിൽ ചാക്യാർക്കു സഹായമുള്ള നമ്പ്യാന്മാർ ക്രമത്തിൽ തുടങ്ങിയതാണെന്നും ചാക്യാർകൃത്തിനുള്ള മനുഷ്യസ്വത്തിന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നും ആദ്യോപദേശത്തിനിരിക്കുന്നു. ഏകിലം ഇല്ലാപ്പാഴും പാഠകത്തിൽ ആദ്യം മനുഷ്യമുഖ്യം ചൊല്ലേണ്ടെന്നും ആദ്യോക്താക്കൾ അർത്ഥവ്യഗ്രന്ഥത്തിൽപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യശ്ലോകമായിരിക്കണമെന്നും നിർബന്ധമുണ്ട്. മിക്കവാറും ഇക്കാര്യങ്ങൾ ചൊല്ലിവരുന്ന മനുഷ്യശ്ലോകം ഭൂമിയിൽ—

“നാലാമുണ്ടെകുമുഖം നന്മനദീവിഷൽ.

പാദപം നേത്രവരണി—

പാലാണിഴുഗ്ദ്ധമീനധാരമഖസുതാ—

സുഖവാമന്തരോഗം

കാലാരതിം കപടദ്രാമകുബളിതമ—

നാകിനീതാനിനീതം

കൈവാസാവാസലോഹം കനിവൊടു മനമേ

ലഗ്നചൂഡം ഭേദിനാ. 11

എന്ന പാവുതീസംഗ്രഹം ചന്ദ്രവിളെ ശ്ലോകരോ അല്ലെങ്കിൽ—

“ഭേദാക്കണ്ണാം ഭാഗവാനാം നിരപമൃതനം—

ഭാഷിനാം ധരിതീ

മോദാ ലിലാചന്ദ്രാഭരണകിണാട്ട സമാ—

ശ്വാസയന്തം നിതാന്തം

ജീവോദ്യോഗേ ഉത്തമോപദേശനകരേ

യോഗനിദ്രാമുദാരാ

നേരേകൈകാഞ്ച റക്തീകൂർമുല പുണരം
പരമനാഭം ഭദ്രദാമം. 11

എന്ന രാജാജ്ഞപന്യവിലെ ശ്ലോകമോ ആണ്. ഈ മംഗളശ്ലോകം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ മുൻപുതന്നെയും ഇതഗപരജ്ഞത്തിന്റെ അവസൃക്തവൃത്തയം വിസ്തരിച്ചു പറയും. ഇതഗപരജ്ഞത്തിൽ വെച്ചതന്നെ കഥാപ്രഗതിയിൽ പ്രാധാന്യം വ്യവസ്ഥാപിച്ച് ഏതൊക്കിലും പരാണകരയിൽ ഒരു ഭാഗത്തെ വളരെ നീണ്ടുണ്ടാ താമിക്യോടുകൂടി ആരംഭിക്കും. പിന്നെ ശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലി അതിന്റെ അർത്ഥം പറയുക എന്ന മട്ടിൽ പല നേരംപോക്കുകയോടുകൂടി കഥാഭാഗം വിസ്തരിച്ചു പറയുകയായി ഇങ്ങനെയാണ് പാഠകത്തിന്റെ കൃമം.

ഇപ്രകാരം പാഠകം പറയുന്നതിനോടുകൂടിയുള്ള മണ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ നാകേത്തിലെ പ്രസ്താവനയെന്നപോലെ കഥയിൽ, 15 എന്തമിപ്പം ഒരു സംഗതി ഉഭാവരണമാക്കി കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സ്നേഹിതനോടു കഥപറയുന്ന നിലയിലാണ് നിശ്ചിപ്പിച്ചുകൽ. ചില ചന്ദ്രക്കളിൽ ഗ്രന്ഥമധ്യത്തിലും സ്നേഹിതനോടുള്ള സംഭോധനകൾ പ്രയോജിച്ചുകൊണ്ടുണ്ട്. ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ഭാസാചന്ദ്രക്കൾ എന്നു പറയാവണ്ടെങ്കിലും സംസ്കൃതചന്ദ്രക്കളുടെ ലക്ഷണമായ ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ ഇകേവർത്തികകക എന്ന സംഗതിയിൽ ഇവക്കു

അപ്പാ വൃശ്ചാസം ഉണ്ട്. സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങളും ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടിന്മേലായിരിക്കുന്നതും അവസരത്തില്ലാത്ത വിധം പ്രധാനരൂപത്തിൽ നീണ്ടുനിൽക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതും ആയ ഭൂമിധുതന്തരിലുള്ള പദങ്ങളുമാണ് ബ്രാഹ്മണിയിലെ അധികഭാഗവും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. വൃത്തബന്ധം കൂടാ; ഇല്ലാത്ത ഗദ്യം ഇവയിൽ വളരെ ഉൾപ്പെടാൻ അക്കാരണമുള്ള ഗദ്യം ഉൾപ്പെടാത്തീട്ടുള്ളതാണ്; ചാർത്താനയും അതു മുഴുവനും സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അന്നത്തെ അറിയാത്തവർ നിർമ്മിച്ചതും ഉണ്ട്. അപ്പ. ഒരു ഇഷ്ടപദപ്രയോഗത്തിലോ മണിപ്രവാളത്തിലോ ചേർത്തു. അതിനും പുറമെ വേണ്ടതെങ്കിൽ ഭണ്ഡകവും ഉൾക്കൊള്ളും. അതു മണിപ്രവാളത്തിലോ ഇഷ്ടസംസ്കൃതത്തിലോ എങ്കിലുമല്ല ആധാരം അങ്ങനെയൊരു സംസ്കൃതവൃത്തപ്രയോഗം ഭൂമിധുതന്തരിലോ, ഭണ്ഡകമാണെന്നീയ വൃത്തത്തിലുള്ള പദ്യങ്ങൾ, ഇഷ്ടസംസ്കൃതപദ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതെ നാലുതരം മലനാവിശേഷങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള നിരയിലാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. സാമാന്യം ഇരിക്കുന്നത്. അടുപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മലനാവിശേഷങ്ങളിലെ ഭൂമിധുതന്തരിലുള്ള ഗദ്യം എന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ളത് ആദ്യം ഒരു മലനാവിശേഷം അടുപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ അവധാനത്തു കൊണ്ട് അപരമായി ചുറ്റിയിട്ടുള്ളതും പിന്നെയുള്ളവയുടെ ഗതാഗതത്തിലോ കൊണ്ടു തുടർന്നു വന്നിട്ടുള്ളതുമാണ്. അല്ലാത്ത വൃത്തബന്ധമില്ലാത്ത എന്നു ലക്ഷണം ആവക ഭാഗങ്ങൾ അങ്ങനെയുള്ള.

കാലാതന്നെകാലവും കാലതകാലവും മുഴുവൻ കാലാവസ്ഥയായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമെ മലനാവിശേഷം

കാലത്താവലീതം, കലർച്ചാക്കാലം, ബാണയുദ്ധം,
 കാമദഹനം മുതലായി മറ്റുനാനൂറു ചമ്പുഗ്രന്ഥങ്ങൾ
 ഇപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ക
 ർകാവത്തുണ്ടായതല്ലെങ്കിലും പ്രായോഗികമായി 10 പഴ
 ത പദങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയിലും 12 പഴ
 ത ചുരുക്കവും കാണുന്നതുകൊണ്ട് പഴയ മന്യക്ക
 ലെല്ലാം ഏകദേശം മൂന്നുനൂറു നാനൂറോ കോലത്തുറക്കി
 ത്തിൽ ഉണ്ടായവയാണെന്നറിയാമിരിക്കുന്നതിനിടക്കത്ത.
 സാഹിത്യഗുണമെന്തെന്നുറിയേണ്ടതോളം മോശനേര
 താൽ ഉത്തമഗ്രന്ഥവും മധ്യമഗ്രന്ഥവും അധാഗ്ര
 ന്ഥവും ഈ ഗ്രന്ഥയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടാകുമെന്നു
 പറയാം. കാലത്താവലീതം, ബാണയുദ്ധം, കാമദഹ
 നം, കാലത്താവലീതം ഇവ മന്നാകയാൽ വാഗ്ദത്ത
 ലും കീരതം, കംസധധം ഇവ മന്നാകയാൽ മറ്റു
 പലതും മന്നാകയാൽ മറ്റും മോശനാകുന്നു. ഇവയിൽ
 കാരണാണിന്റേയും കവികൾ ഇന്നിന്നവരാണെന്നു തീർച്ച
 ചെയ്തതുവരെ തിരിച്ചറിയേണ്ടതിരിക്കുന്നത് മഴയ
 ഗലം എന്ന സംസ്കൃതഭാഷം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള മഴയഗലം
 സമ്പന്നിയിലൂടെ കൃതിയാണ് കാലത്താവലീതം എന്നു മി
 മർ ഉറപ്പിക്കുന്നത്. കാലത്താവലീതം അദ്വൈതാതി
 രംഗ കൃതിയാണെന്നാണ് കരുതിയിട്ടുള്ളത്. ആ മന്യവി
 നെപ്പറ്റിയെഴുതേണ്ടതും മോശമെഴുതാതെ
 “കവിതാണെന്ന് കഴിയില്ലെന്നുവരുതായി കാണി മന്യവേദം”
 എന്ന കാലത്താവലീതം വലിയായിരിക്കാൻ ഉറപ്പാകുന്നത്
 അമ്മതികവലിയെ വരികുന്നതായിക്കാണുന്നതിനാൽ
 ആ മോശി കലയേറിയതായിരുന്ന മഴയഗലം നമ്പു

ക്രിമിനലെന്നതാണ് ഈ ചമ്പു കവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മിക്കവാറും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. രാജരാജാവഖീയത്തിലാകട്ടെ ഈ വക പ്രത്യേകമുദ്രകളെന്നും കാണുന്നില്ല. മഴമംഗലം, പുനം, ചേലപ്പറമ്പ് ഈ നമ്പൂതിരിമാർക്കാണ് മിക്ക പ്രബന്ധങ്ങളുടേയും കർത്തൃത്വം നമ്പ്യാൽ ഇളയ്ക്കൽക്കുറുപ്പൻ എല്ലാം കർത്തൃത്വം എന്നതുപോലെ ഇക്കാര്യത്തിൽ കവിച്ചു കൊടുത്തുവരുന്നതെങ്കിലും തക്കതായ തെളിവൊന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും മറുവള കവികളുടെ പേർ അറിയാറില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ആകട്ടെ പക്ഷേ ഈ പറയണമെന്നാവശ്യമായൊരു ഇങ്ങനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു ചെക്കരനെ വഴി കാണുന്നതും എന്നാൽ രാജരാജാവഖീയവും യോണയുമാവും ഒരു കവിയുടേതെന്നു കൃതികളാണെന്നു നിസ്സംശയം തീർച്ചപ്പെടുത്താം. രണ്ടുഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പല ഭാഗങ്ങളും ഒന്നായിത്തന്നെ കാണുന്നുണ്ട്.

“ഘോരം തപം പ്രിയസുകി ബാഷ്പമഹിതാക്ഷി-
മുദ്രാമഗ്ധസീത വിശേഷിതാധരോന്വിതം
സന്താപശ്ലപിതതന്ത്രം വിശേഷ്യ സീതേ-
ത്യാഗാദേ പതിതമിവാദ്യ മാനസം മേ.

എല്ലാന്നാളും വിശേഷാലയ്ക്കി തവ സുക-
ദാമയന്തേകുൽ പകർത്തി-
ട്ടല്ലാ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞു ദ്രവമിനിയുത-
വൃത്തമേ കൈവരേണം
ചൊല്ലീടേണോടിക്കാനീം വൃസനമിതുരഹ-
സ്സം തുളോമമകിയം കേ.

ഉല്ലാസം ധന്യ സഖീ വഞ്ചനമഖിലമെന്നാ-
 ഞ്ഞാംഗി കല്യാണിനീനാം.

ഇന്ദ്രം തദേ സഖീ പരഞ്ഞുളവാകലാഞ്ചനാ
 സഭ്യോ വിയത്നധികരപിതകോമളാംഗീ
 മേന്മയും ദേയന ചറവാൻ പുനരഞ്ചനാ സദ
 വഹ്നമേ മറച്ചുണികരണ തരോക ബാലാ.

പ്രിയസഖീ പരിചിന്നാ പിന്നെ മെല്ലെത്തുടച്ചും-
 നന്ന സഖീലമന്നം പുഷ്പ ചോദിച്ചതേക്ക
 യമകലെ വെടിഞ്ഞിട്ടാശ്വസിപ്പാത്തമപീഡാ-
 മിഷാഗതി പരഞ്ഞാളാളും കാതരാമ്ബി.

മൽപ്രാണാലംബമുതേ പ്രിയസഖീ ജനനീ
 നിന്ദിതശങ്കാമിഷാം തപാ-
 മുരംപ്രാശ്നാനികൊണ്ടുനമിനമിതു മു-
 ളി വശമേക്കേസേ അൻ
 ഇപ്പൊളെൻ അപമുഖം തവ ചെവികളിലും-
 കേം വിധൗ നിന്ദയേ ചെ-
 റുറുപ്പിൽ കോപമേ വന്നതേതി മുറ്റുമെ-
 ന്നോളു ചെടിച്ചുതന്നെ ?

മറുത്തു ഭാഗങ്ങൾക്കും ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണുന്ന സാമ്യവും ആശയഗാംഭീര്യവും നോക്കുമ്പോഴും ഈ അഭിപ്രായം ബലപ്പെടുന്നുണ്ട്. പ്രാചീനങ്ങളായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ചമ്പു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എടുത്തു ചേർക്കുന്നത് സാധാരണയാണെന്നിപ്പോ മുന്നിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം സ്വന്തം കൃതികളും

[illegible]

മെൻ ആധികൃതം ആണ് മെൻ ഉറപ്പാക്കുന്ന അഭിപ്രായത്തിന് അഭിപ്രായനമായിത്തീർന്നിട്ടുവെന്നതും. എന്നാൽ ഇവയിൽ ചിലതു നമ്പൂരിമാരുടെ കൃതികളായിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ അധികവും അജ്ഞാനമാണെന്നു ഹിന്ദുവാൻ തക്കതായ ഒരു വിവരമുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവയിലെ ഭാഷ, സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങൾ തീർച്ചയായും സാഹിത്യഗുണംകൊണ്ട് ഇവയ്ക്കുവേണ്ടിയും ചെയാലുസാഹിത്യത്തിന്നു സിദ്ധിച്ച ഉൽകൃഷ്ടസമ്പത്തായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

൧൪. മിശ്രഭാഷാകൃതികൾ.

കേരളത്തിലെ ശബരിമലത്തുളം ചെയാലുശബരിമലത്തുളം അളം ഇക്കലത്തി പ്രാചീനമായിട്ടുള്ളതും ഒരിഡപ്പത്തത്തിൽ മാത്രമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ ഒരു ചെയാലുസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമാണിത്. മണിപ്രവാളകൃതികൾ വരിച്ചവണ് അതു യാതൊരുപരിചിതമായിത്തീർന്നു. ഈ സംസ്കൃതരൂപവും ഭാഷാശബരിമലത്തുളം കലനിർമ്മിത മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനമാണെന്നും ചെയാലുശബരിമലത്തുളം ഭാഷാശബരിമലത്തുളം കലനിർമ്മിത കേരളാശബരിമലത്തുളം കലനിർമ്മിത മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനവും ഉണ്ടാക്കുവാൻ വിചാരിച്ചതിൽ ഒരു അശുഭപ്പെട്ടതായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല. അജ്ഞാനമെന്ന ഒരു തരം തോന്നുന്നതു സാധാരണവാദാണല്ലോ. വിശേഷിച്ചും ചെയാലുശബരിമലത്തുളം കലനിർമ്മിത സംസ്കൃതത്തെ കോലധികം കൈമാറ്റം ചെയ്തതുകൊണ്ടു തോന്നിപ്പോന്ന കേവലവരണം നിവൃത്തിയില്ല. ഇങ്ങനെ എല്ലാം കത്തിയിട്ടായിരിക്കാം പക്ഷെ ഈ മാതിരി കൃതികൾ ആദ്യത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങിയത്, അവയുടെ ഉൽപത്തിയേക്കാൾ

രണ്ടാക്കിയാലും ചെങ്കുതിരോഷത്തോട് അധികം അടുപ്പമുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ കിരവിതാംകൂറിലെ നരകം അനന്തമാണ്. ഈ നരക ക്രമീകരണാധികവും ഉഷ്ണമായിത്തീരുന്നതാണ്. എന്നാൽ കാലത്തോളംകൂടുതൽ മലയാളത്തോടുകൂടിയ ചെങ്കുതിരോഷത്തോളെയോടുള്ള കൂടുതൽ കഠിനവും വലിയ പ്രളയം സംഭവിക്കുമെന്നോടുള്ള ഇത്തരം അധികമായും വാണിജ്യാത്മകമായ സാമൂഹികമായിത്തീരുന്നതിനാൽ ഇതേ ഭാരിച്ചി മിശ്രപ്രസ്ഥാനം അധികം വലിക്കുന്നതിനോ കേരളത്തിൽ പരക്കെ വ്യാപിച്ചു നില്ക്കുന്നതിനോ കവികൾ ആരീതിയെ മണിപ്രവാളമെന്നപോലെ കൂറുന്നതിനോകൊരോരോ സഹനം വന്നിട്ടു. ഇതേ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉഷ്ണമായിത്തീർന്ന ക്രമീകരണമാർഗ്ഗം, മാതൃകാപാത്രം, കണിയാർക്കളത്തിൽപ്പോലും, കണ്യകാധികം, നിരന്തരക്രമീകരണ ഇന്ദ്രിയമാണ് പരക്കെത്തന്നെയുള്ളത്. ഇവയിൽ നിരന്തരക്രമീകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനോടൊപ്പം ചെങ്കുതിരോഷം വളരെ അധികമായും നിരന്തരക്രമീകരണത്തിൽ മാത്രം ആവക ആപത്തും ഉണ്ടായതെ അപേക്ഷിച്ചു കറവത്തോളംകൂടുന്നതാണ്. ഈ നരക ക്രമീകരണത്തിൽ അധികം പഴക്കമുള്ളത് മാതൃകാധികത്തിനാണെന്ന സഹനം പരക്കെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. 'മാതൃകാധികം' എന്നാണ് പേരുള്ളതും മാതൃകാധികത്തിലെ നരകാധികത്തിലെ കഥകളോടുകൂടി ഇതിൽ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള കിരവിതാംകൂറിലെ അസന്തുഷ്ടതയോടുകൂടി യാത്രാവസരങ്ങളിലും മറ്റും പാടുന്നതിനോടൊപ്പം നിരന്തരക്രമീകരണത്തിൽ ഇതേ മാതൃകാധികം നരകാധികമായ നരകാധികം

സംഗതികൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത് വാഗ്ദാനമാണെന്നതിന്റെ പരിഹാസമാണെന്നു കാണാം. അപ്രകാരം തിന്നുന്നതുണ്ടെന്നു തിന്നുന്നതെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ 'വെളിച്ചം'യെന്ന് മുൻപാൽ സംഭവാനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയും അർത്ഥത്തിന്റെ ചെറുപ്പം മുതൽ മുഴുത്തുകാരോട് എന്തോ "വെളിച്ചത്തെപ്പറ്റി" എന്നാക്കിയും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നത് കേവല അധികമായിട്ടുള്ളതിന്നു പരമാർത്ഥത വരുത്തില്ല. ഹൈന്ദവർ ഇങ്ങിനെ മുൻപാൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചെറുപ്പം മുതൽ മുഴുത്തുകാരോട് കണ്ടിട്ടും മറ്റും, കർമ്മ കൃഷിക്കാർ മുതലായി ഇതുപോലെയാണു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവർ കണ്ടാൽ സംഗതി വരാഞ്ഞിട്ടും ആയിരിക്കാം ചെറുപ്പം മുതൽ മുഴുത്തുകാരോട് കണ്ടിട്ടും മറ്റും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഉൽപത്തി എന്നു കണ്ടിട്ടുപോലും പറയപ്പെടുന്നതും ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രാചീനവായതെന്നതിന്റെ ഗാഢകര്യം ഇതിനേക്കാൾ ചെറുപ്പം മുതൽ മുഴുത്തുകാരോട് കണ്ടിട്ടുള്ള നിരണാശ്വാതികൾ മധ്യകാലമായതെന്നതിന്റെ ഗാഢകര്യം ആണെന്നും മറ്റും പ്രസ്താവിക്കാനും ഇതായതാണ് ഉപദേശകത്തിലിരിക്കുന്നത്. ഏകദേശം കൊല്ലം ൧൦ ആറാം ശതകത്തിലാണ് ഇതിന്റെ ഉൽപത്തി എന്നാണു പല കരുതിവരുന്നതെന്നും വിചാരിച്ചാൽ വഴി കാണുന്നത്.

'മാർകസ്' എന്നത് ഈ ഭിത്തിയെഴുത്തുന്ന രാമായണം മുതലായ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. പക്ഷെ വിസ്താരം രാമായണത്തോളമില്ല. ഗ്രന്ഥസംഗ്രഹംകൊണ്ടു യഥാർത്ഥം മാത്രമുള്ള രാമായണവും രാമായണം മുതലായ ഉള്ള രാമായണവും ഏകദേശം ഇപ്രകാരം

കണിൻപറയാം. ഗ്രന്ഥകാരൻ വാസ്തവീകരിക്കാനുണ്ടാകുന്ന ആത്മോദ്വേഗമായതോടുകൂടി തന്റെ പാപബോധത്തിന്റെയും കഷ്ടതയുടെയും തരംഭാഗമായിത്തീർന്നുവെന്നു കാണാം. 'കുറുപ്പിപ്പാഴ്ച്ചിട്ടുള്ളത്' കരുതാൻ തീരുവിതാംകൂർക്കാരുടെ ആകരണം കൊല്ലുവാനും നാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആളുമായ അയ്യപ്പപ്പിള്ള ആശാൻ എന്നാണു്. ഗ്രന്ഥം നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങൾ ദർശനമായി ചിത്രമെഴുതുകയുണ്ടാകുന്നതിനാലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. എങ്കിലും മലയാളത്തിന്റെ രൂപവും രാഗ രിതത്തിനുള്ളതിനെപ്പോലും കൂടും കൂറാലും സാഹിത്യഗുണം വളരെപ്പോഴാണു് കൈമാറുന്ന പറയുന്നതും നിമിഷമാണു് കിടന്നതും. തിരുവിതാംകൂറിലെ കരുതാൻപുരത്തുവെച്ചിൽ നിന്നുമാണു് കേരളം മറ്റും 'വിദ്യാവിപാൽപാട്ട്' എന്നൊരു പാട്ടു പാടിവരുന്നുണ്ട്. അതിന്നു് ഈ രാമകവ്യപ്രാപ്തം ഉപരോധപ്പെടുത്താറുണ്ട്.

'കണിയാർ കളരിൽപ്പോയത്' എന്നതും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടു. എന്നൊരു വീരന്റെ പരാക്രമങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതാണു്. അതിന്റെയും മാനവും ഭീതിയും മേൽപ്പറഞ്ഞ അതിൽപ്പോയതുമാണു്. പുകയോം രാമകവ്യം കേവലംകൊണ്ടാണു് ഇതിന്റെയും ഉൽപ്പത്തികാരം. സാഹിത്യഗുണവും വളരെപ്പോഴാണു്. 'കേരളാധികാര' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ തിരുവതാംകൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ മഹാമാന്യന്റെ രാജ്യലക്ഷണവും വിശദമായികളം ആയിരുന്ന ഒരു തമ്പിയാരുടെ കവയെഴുതിയിട്ടാണു് പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെ ഉൽപ്പത്തി കൊല്ലവനും ൧൦൨൦൦൦൦൦൦൦൦൦൦൦ ആയിരിക്കാമെന്നു്. കണി

മലയാളശാസ്ത്രരൂപങ്ങളും ചൈതന്യശാസ്ത്രരൂപങ്ങളും ഇവ
 ക്ക് ചില സംസ്കൃതശാസ്ത്രരൂപങ്ങളും കലർത്തിയ ഒരു രീതി
 യിലാണ് ഇവയെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെന്നു കരുതിച്ചു പറയാം.
 ആ വഴിക്ക് രാമായണത്തിലുള്ളതിന് അല്പം വ്യത്യ
 സ്തരായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണെന്നും പറയാം. കർണന്റെ
 ഹൃദയങ്ങളെല്ലാം ഇതു തെളിയിക്കാം.

രാമചരിതം—(൧)

“വഴികൂടാതെ പോയ് നമോട്ടറ നിൻറ

വാനരപ്പടം—

തഴിയാതെ കണ്ടാട്ടിത്തരുമൊട്ടു—

കൂറോണയും

കഴിയേനില്ലാത്ത കൊൻറുച്ചിപ്പുരപെരി—

പുതി പുതുമെഴും

പിഴക്കുതൻറ ചിതം പൊതുതാന

തുർച്ചകൾ ചൊല്ലിനേൻ.”

കണ്ഠശാസ്ത്രരൂപം—

അന്നതു കാലം ചൊന്നാൻ പർവ്വതനാഥി

അഗർപ്പുതി അർദ്ധസമാജന

റാണനാലിതാനാറിരാലം നന്നതു

നാണവ്യാഴത്തിനിപ്പുറം

താനതിനില്ലാത്തതോടായ് വാനരജാതിയെ—

യോജന ചിട്ടു വരികേറൻ

ഭീമനടുക്കൊരു കാട്ടിതാക്കി നിരൂപി—

പുതു തക്കതാല്ലെന്റ

രാമചരിതം—(൨)

വാനവർ കനൽ പൊഴിയിൽത്താൻറും മാരക—

മിടരുവി വരിൻറതുംപോ—

കാനകളുവീതെവും കണ്ണീരൊളുപ്പും പൊഴിഞ്ഞു
 തളന്നതൊൻപും
 താനറിഞ്ഞറിഞ്ഞുളന്നെങ്കിലും തേർ അറഞ്ഞിതൊടു
 തെളിയെൻറുളന്നെതെ.
 മ്മാനികൾ തലവൻ മുതിർത്തു തെക്കിൻവാതിലെ
 വിരവൊടു പിന്നലിട്ടാൻ.

കണ്ണീരൊളുപ്പും—

ഏറിയ ചോരി പൊഴിഞ്ഞെന്ന വിമർശനത്തോടും
 നിരന്ന മകിട്കലമെപ്പാൾ
 വേറെതിർവന്ന വെറുത്തിതു കാറ്റുവിറ-
 ച്ചിതുരേരിനി മറുശിവിണ്ണം.
 ഹൃദയത്താലു താപമിയറവും കൊഴിയ-
 നിമിത്തപ്പിഴ ചലകളും
 മാറിപ്പോയ നിശാഘോരനെയും മനസി
 വിഷാദമൊഴിഞ്ഞു പോയെൻ."

ഒഴിവാക്കത്തക്കമില്ലാത്തതാണ് ഇവയെ പറ്റു
 നമുക്കു നിശിച്ഛിട്ടുള്ളത്" കാലമിത്തരിലെമ്പൊ
 ലെ ഇവയിലും നാലുപാലും കഴിഞ്ഞുപോയ പട്ടം അവ
 നാനിപ്പിക്കുക എന്ന കീതി സീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ
 യിൽ കായയെന്നതിനെ മറുപുനമുണ്ടെങ്കിലും സാഹി
 ത്യത്തോടും അധികമുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ സംശയില്ല. ഗ
 ബ്ബാലങ്കാരങ്ങളിൽ ആ കവി സ്പഷ്ടം നിഷ്കരിച്ചുകാ
 ണമെന്നത് അതാദിപ്രാസം എന്ന ശബ്ദാലങ്കാരത്തെ
 പ്രായേണ നിർണ്ണയമായി ചെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതെന്തെ പറ
 യാം. കഥ കിടന്നും വെളിയിലൊരുക്കുന്നതെന്തെ അന്നു വരിച്ചു

തന്നെക്കൊണ്ടിവിടെ വിശ്വാസം കരകുറച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉത്തരമായതന്നെ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഭാഗമെല്ലാം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരെ ഉൽകൃഷ്ടമായ സാഹിത്യഗുണം ഇതിനുള്ള പരവാനില്ലെങ്കിലും ത്രിഷുതകൂടാതെ നംഗതികൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഈ രചനാഗ്രന്ഥകർത്താവിന് സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ യോഗ്യത ആണെന്നിവിടെ ഈ മിശ്രഭാഷാശീതികൾ രണ്ടി പ്രവാളശീതിപോലെയുള്ള അസാധ്യത അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് നിസ്സംശയം പറയേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

൨൭. കിളിച്ചാട്ടുകൾ.

മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തോടു ചേരുന്നതും, കൃഷ്ണഗീതയോടു വാത്സല്യവും, മിശ്രഭാഷാഗുണികളുമാണ് അവയും ഇങ്ങനോടു എന്ന അനുഭവമാണ് നമുക്ക് പ്രധാനമായിത്തോന്നുന്നത്. എന്നാൽ 'കിളിച്ചാട്ട്' എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോഴാകട്ടെ അസാധാരണമായ കടുംബശ്ലേഷവും തുരുമ്പുതളിരിലുള്ള ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളും കുന്നിച്ചു പുകാടിക്കുന്ന് പോയാലോക്കിയോട് ഇത്രത്തോളം ഇണക്കമുള്ള ഒരു പദ്യസാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം വേറെ യാതൊന്നും ഇല്ല. ഏതു രസത്തെ യും എളുപ്പത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഈ രീതിക്കു പ്രത്യേകം സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. 'തോടൽ' എന്ന പ്രസ്ഥാനവും ചോയ്ക്കോട്ടു നല്ല ഇഷ്ടമുള്ളതാണെന്നിലും തുറന്ന പറയേണ്ട സന്ദർഭങ്ങൾക്കും ഹാസ്യപ്രധാനമായ സന്ദർഭങ്ങൾക്കും മാത്രമാണ് അത്യാധികം യോജിക്കുന്നത്. കിളിച്ചാട്ട് രീതിയാകട്ടെ ഏതു ഒരു ഭാവോചിതകൾക്കും ഏതുമാ

[illegible]

കാകാക്കോ വിഷയങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്ന സംഗതിയിലും ആശയഗാഢീ ഭ്രമത്താഴ്ന്നു കിടന്നതോ തത്വങ്ങളോ വെളിച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഈ ആവാഹ്വനോ കിടന്നിപ്പാൻ മാനാസാധിത്യമൊക്കെയും ആത്മതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

“ഇതിപ്രവാനതന്നതതമമയ്യവാരം നിജം
മേററതുമായിപ്പുകയ്ക്കു ശരണമേ
അതിവിപ്രഗുരുവചാർജ്ജവരാക്ഷിനി
നാകുചിതാഹ്വിക്കാരുടെ നന്മനനായ്
ശബരനപുരിയിൽ നിജ നൃത്തമുദാഹരിച്ചു
കൈനാദിക്കാകുമൊരു പാഴ്ചിനാൻ”

എന്നാതിരിയിലും മറ്റും പ്രകൃതിയുടെ ചോദ്യത്തോടും ആത്മതത്വത്തും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വിരഹിമനസ്സുള്ള പശ്ചിച്ഛേദത്തിലാണിരിക്കുന്നതിനും,

“വാരണാസിൻ തവകൾ വില്ലറ
വീരൻ കലത്തൻതൻറ കലകൾ
നാലാമതാനെക്ക വാഗ്ദക്ഷിണി
കേവലാഹവത്തോടു പുതിയ ചോന്നവും”

എന്നാതിരി വൃശ്ചീതിയിൽ കാകാക്കോ അപരഗാതകങ്ങളോ, ബാകുന്ന ടമിഴിമേരുന്നെഴുത്താണിരിക്കുന്നതിനും മറ്റൊരു കവിക്ക് ഇത്ര എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാത്തതാണല്ലോ അതുപോലെതന്നെ കാകാക്കോ വിഷയങ്ങളെ വല്ലിയാണെന്ന് ചതക്കേണ്ടിട്ടുള്ള മൂലമെന്നതിനും വില്ലിക്കേണിട്ടുള്ള വില്ലിക്കെന്നതിനും ചുരുക്കം ആകുലമെ അമൃതരൂപത്തിലുള്ള വാഗ്ദക്ഷിണിമാരെ ചവിട്ടിക്കൊണ്ടു ഇരിക്കുക എന്ന ചാലുർപ്പ കറുപ്പുകുടി പരമ്പര

ജിതൻ എന്നു തേങ്ങത്തക്കവിധം പരിമിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനും ഉള്ള സാതന്ത്ര്യവും ഈ ഗ്രന്ഥകർമ്മമുള്ളതുമായൊരു മനോരമ കവിക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു സംശയമാണ്.

“ഇതിവെട്ടീടുംവെട്ടും വിൽമുറിഞ്ഞൊട്ടു കേഴു നടുക്കു് താഴാക്കുമൊരുഗരുളമുപ്പോലെ തൈലിമിമയിപ്പേരുപോലെസന്തോഷംപൂണ്ടാറും കെറയ്ക്കുകമുണ്ടാഴ്ന്നു ചൊരസി കെറശികനും”

എന്നും,

സപ്തമാവയും ധരിച്ചാലൊൽ മനം മനം അല്ലൊരുനേതുമുഖിൽ സത്രപം നിന്നീരുകയായ് വന്നുവൻ നേത്രോൽ മലമൊയുതിപ്പാറും മരണ പിന്നാലെ വരുന്നതുമൊഴുതിട്ടീടിനാറും.”

എന്നും മാത്രമേണത്തിരും,

“സപ്തമൃദുവണങ്ങളുമൊക്കവെഴുത്തിത്തെയ്യ കണ്ണാടിതണിൽ മലാപന്തവും നേക്കി നേക്കി നല്ലൊരു വരുന്നെന്നെപ്പിരിച്ചു ചിന്തിച്ചുതളി- മുല്ലാസം ചൊന്നൊരുശോകത്തെഴും ലാഭിനിന്നു”

എന്നു മാത്രമേണത്തിരും കണ്ണാപ്പിരിക്കുന്ന മാങ്കിയിൽ ശ്രംഗാമരമേ,

“നിനമു താഴെ ചൊരി പെരുതെന്തെയും നന്നു നീ നിന്നോടെതിരൊരു നൂറുനൂറായിരം തെനി ലാകലപതികളായ് തെളിഞ്ഞുള്ളൊരു രാവണന്മാരെത്തിച്ചെഴുത്തീടിലും നിയന്തരിതു മന്ദ ലവനുമിതൽക്കു ചോരാ പിന്നെ നീയെന്തു ചൊല്ലുന്നിതെന്നോടു കശുല!”

എന്നു കാമരതത്തിലും,

“വിജയ തവ സമകവയസമേ പെരികെ നന്നൊരോ
വിസ്മയം വീര! വിവിത്രം ഭരണീലകരം
ചരതമാടു പൊരുതതിൻ വിരിക വരികാശു നീ
ചാകാതെ നാളല്ല ജ്ഞാനം പിറന്നത്”

എന്നു, മറും മാതതത്തിലും കാണിച്ചു മാതിരിയിൽ വീ
രേന്ദ്രോട്; കാമരതത്തിലെ

“വീഴ്ന്നിരുല്ലാ കിഷ്കന്ത ധാണിയിൽ
രോണിതവൃണിത്തരോളം വിവഹിതം!
നല്ല മതകകുല്ലിനൊക്കൊത്തൊരേ
കല്യാണരൂപൻ കമാരൻ മരണാഹരൻ
കലാശ്ലേഷജ്ഞനൻ തന്റെ തിരുമകൻ
വല്ലു പിഴുല്ലു! നിന്റെ മതമകൻ,”

എന്നും കാമരതത്തിലെ

“പുണ്ണിലൊരു കൊച്ചി വെക്കുന്നതുപോലെ
പുണ്ണിലൊരു മാരം വേദിറ്റിയാൽ നീ
ഭവമുറയൊക്കെ മരിപ്പാൻ തുടങ്ങും-
നരകാധിപൻ മരിച്ചു മൃതൻ വല്ലോ!”

എന്നും മറുമുള്ള കാതിരിയിൽ കത്തനനരോം ചുരുക്ക
ത്തിൽ വെണ്ണിച്ചു, വിചാരിക്കത്തോറും പുണ്ണി വെത്തു
വാൻ ഈ കാവിവർണ്ണയാതെ മനുഷ്യമൃഗത്തിൽ സാ
ധിക്കുമെന്നും തോന്നുന്നിട്ടു, പരാണകഥകളെ സ്വഗ്ന
നമത്തിൻ വിഷമമാക്കിയതുകൊണ്ടു സ്ഥാപിതമായ ഭക്തി
മധുരമിന്ന് ദൈവത്തും കോട്ടം ശ്രദ്ധയെ കൊണ്ടുപോ
വാൻ ഉള്ള സാമത്വവും അസാധാരണമായിട്ടാണ് കാ
ണുന്നത. ഏകദേശീകതയ്ക്കായിട്ടുള്ള പുതു സം

പ്രധാനമായിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിലും ശ്രീരാമനെയും ശ്രീ
കൃഷ്ണനെയും കണ്ടെത്തിയാൽ കവി കലാശക്തി അല്പമേ
ന്നു ചൂതിച്ചുല്ലാസത്തെ അറിവേ നിന്ന് ഒരു പദം വെക്കുക
തില്ല. ഗദ്യങ്ങളുമുപേക്ഷിച്ച് വേദശൈലിയും ശൈകവീകരും
കേരള സാഹിത്യത്തിന് ഒരു നൂതനവും ഇദ്ദേഹവും സ്വീകരിച്ചി
ട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കെ ആ കവിതയാണു നമ്മുടെ മനസ്സു പ്രവേശി
പ്പിക്കാതിരിക്കാൻ തക്കവിധത്തിലുള്ള എല്ലാ ഗുണങ്ങൾ
കാണാം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കുണ്ട്. ഇവ രാ
തിരിവെല്ലാത്തതല്ലാത്ത ഗുണങ്ങൾ ഈ ശൈകവീയ
കവി ഗുണങ്ങൾക്കുണ്ടായതുകൊണ്ടുതന്നെയാണിരിക്കണം.
അന്നുസമയത്തിൽ നോക്കി പ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു
കിട്ടിപ്പോയ എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിന് അധികം പ്രാധാ
ന്യം വീക്ഷിച്ചാൽ സംഗതിയായതും. അപ്പോഴൊക്കെ
യെന്ന, കാരണം, വിചാരിക്കണം, ഹരിനാമകീർത്തനം ഇവ
യാണെന്ന് എഴുതുന്നവർക്ക് എന്തെങ്കിലും ഉദ്ദേശ്യമുള്ള ഗ
ദ്യരചന. കലാശക്തി ഉദ്ദേശം കാര്യം ഇതൊ
ക്കിന്നുപ്രകാരം ചിന്താമന്തം മുതലായ വിധത്തുകൂടി
ആശങ്കാകാർഷ്ഠ്യത്തോടെ കൃതികളാണെന്നു ചിലർ അ
ഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരത്തിനാലു
പ്രകാരം എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയുന്നതായി
കൊണ്ടുവന്നുവെക്കുകയാണ് കാണുന്നത്. ഭാഗവത
കാവ്യം സാധാരണ പ്രായം പ്രായം യാതൊരു തുകയുമുണ്ടാക
വിതകളല്ല ആവശ്യമായ ഭാഗവതകളിലെല്ലാമുള്ള ഇ
ല്ലാത്തതുകൊണ്ടും അതെ ആ ശൈകവീയകവി കൃതിയാ
ണെന്നു എന്തെങ്കിലും സംഗതികളെങ്കിലും അറിയിക്കു
ന്നത്.

അളം ഈ കിതിയിൽ എത്രമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന് ഇപ്പോഴും മുഴുവൻ അറിയാതെ നിലയിലാണിരിക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പകുതിയിലധികം അംശവും ഈ പ്രാധാന്യംകൊണ്ടാണ് പഴുതിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന് നിസ്സംഗമായി പറയാവുന്നതാണ്. ഇവയിൽ കാരോണിനെപ്പറ്റി ചൊല്ലുവാനുള്ള ചില നൂറ്റാണ്ടോളം വിവരിക്കാൻ ഈ കേരള ഉപന്യാസത്തിൽ നിവൃത്തിപ്പെടാത്തതിനാൽ അൽക്കാലം ഈ വിഷയം അപസാനിപ്പിക്കുവാനേ തരം കാണുന്നുള്ളൂ.

നന്ന കഥകളികൾ

ഈ എഴുത്തിൽപ്പെട്ട എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത് ഏകാകരൂപവും പദങ്ങളും ഇടകേന്നിട്ടുള്ളതെന്ന് സ്വതന്ത്രമായി പറയാം. ചിലയിൽ ഇരുപതു രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന രണ്ടോ മൂന്നോ ശ്ലോകങ്ങളും കഴിവുണ്ടാകുന്നപക്ഷം എന്നാൽ വൃത്തനിബന്ധനയ്ക്ക് ഉപേക്ഷ വെക്കുവാനും കൂടുതലായ ചുരുക്കുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കഥകളികളിൽ നിന്നും കടന്നുവന്ന കവി സാഹിത്യത്തിൽ ഏകാകരൂപത്തിൽ കഴിച്ച കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ നടന്നിട്ടുള്ള സംഭാഷണങ്ങളോ അപരങ്ങളെ വിവരിക്കുവാനോ അതതു പാത്രങ്ങളുടെ വാക്കായിത്തന്നെ പദങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രപത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിരിക്കും. ഇങ്ങനെയാണ് ഈ സാഹിത്യപ്രാധാന്യത്തിന്റെ മട്ട്.

ചാക്യാന്മാർ ആടിവരുന്ന കൂടത്തോളം എന്ന നഷ്ടരനാടകാഭിനയം, അയ്യപ്പിപ്പാട്ടും, കണ്ണനാട്ടും ഇങ്ങനെ മൂന്നുതരം ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളാണ് കഥകളിയുടെ ആരംഭകാ

പരമം കേരളത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യങ്ങളുടെ നിഖ
യിൽ നടപ്പുണ്ടാക്കിയത് ഇതിൽ സാധുപരിയാടവും
കൃഷ്ണനാട്ടവും ഇരുപ്രധാനങ്ങളും കൂടിയായും നാലുപ്രധാ
നവുമാണ്. ഗുണമനുഭവം തെറ്റാറിയിരുന്നവരും
അതുപരിയാടത്തിനും കൃഷ്ണനാട്ടത്തിനും തമ്മിൽ പന്യ
തരുന്ന വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. ശ്ലോകങ്ങൾ പാലങ്ങളും
ഇരുകവൻ കൂടുംതന്നെയാണ് കഴിവും ഉള്ളത്. പ
ലങ്ങളിലെ ചാണക്കുടയുടെ സംസ്കാരവും കൃഷ്ണനാട്ട
ത്തിൽ ചിലപ്പെട്ടു കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നോ ഉള്ള രണ്ടു
ഗുണങ്ങളും മൂലം സംസ്കൃതമാണെന്നാണ് കഥക
ളിൽ നാട്യത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ മേയ്ക്കുന്നതെന്ന
യോ സംസ്കൃതമാണെന്നോ ഇരുണ്ടോലയത്താകാമെന്ന
പെട്ടു. അതുമാത്രമേ ആദ്യകാലത്ത് ആകൃതിക്കേ
കേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ ശ്ലോകങ്ങൾ മിക്കതും സം
സ്കൃതവും പാലങ്ങൾ ചിലതും നാട്യപ്രാമുഖ്യമാണിതാണ്.
കഥകളിഗുണങ്ങളിൽ അധികവും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്
കഥകളിയിലെ പ്രത്യേകമായതാണെന്നുള്ള ബോധനവും
അതുപരിയാടം കൃഷ്ണനാട്ടവും തന്നെയാണ്. പക്ഷെ
ആ വിധയത്തിൽ പരമമായിട്ട് പരിഷ്കാരങ്ങൾ
വരുത്തി കണ്ടാലറിയാത്തവിധം നാട്യം ചെയ്തപ്പോൾ.
ഇത് പരിഷ്കാരരീതികൾക്കാണ് കരുതിക്കൊടുക്കുന്നതു
മാത്രമെന്നും കൃഷ്ണനാട്ടം നാട്യമാണെന്നും രണ്ടുത
രത്തിനുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടത്.

പ്രധാനങ്ങളുടെ മറ്റും അധിനയർത്തിയും കൈമാറ്റക
ളും മറ്റും സകല ചടങ്ങുകളും കൂടിയായും ഇന്നു നാട്കാ
ലായതതിന്റെ ഒരു നേർപകുപ്പാണെന്നതന്നെ പര

താ. കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ മിഴാബിന്റേൽ കേളി കൊട്ടി വരുന്നത് കപകളിയിൽ ഗുരുമുളളത്തിന്റേ വാക്കിടയെന്നോടു കൂടി കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ നാനിടയ്ക്കു വ്യാതി നന്നാക്കല്ലാം കൂടി അവയുടെ കലകൾവെക്കുമ്പോൾ നാട്ടുശാസ്ത്രകന്മാരുമായ ആചാര്യന്മാരെയും പല ചരക്കുകൾക്കും കൂടി വരികെന്നു നന്നാക്കുകമായിട്ടുള്ളതാണ് കപകളിയിലെ തോരയം. ചരക്കു കൂടിയാട്ടത്തിൽ ഈ വന്ദനം അണ്യനയിൽ വെച്ചാണ് കഴിച്ചുവരുന്നത്. കപകളിയിലെ തോരയം അങ്ങനെ തിരിച്ചിലക്കുളിയിൽ വെച്ചാണെന്നൊരു ദേശം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, ഈ ദേശത്തിനും മിലകാണെപ്പരിപ്പെന്നില്ല. കൂടിയാട്ടത്തെ ഒരു നാടാകാടിനത്തിന്റെ നിമിതിൽ ദാത്രകു കിട്ടല്ല എന്നുവെ കരുതിവരുന്നത് ഈശ്വരപ്രീതിക്കും സന്തതി സമ്പത്തും മുതലായതിന്നും കാർണ്യമായ ഒരു ശുഭമുക്തമാണെന്നുള്ള ചാഹ്യാശ്ചര്യവും കൂടി അതിന്നു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മാതൃകയുടെ മേൽ കഴന്നതൊട്ടുതുപോവാ നായി കൂടിയാട്ടവും കൂറും കാലപാൽ വരുന്നവർ ഇക്കാര്യത്തും വളരെ ചർച്ചചെയ്തിട്ടില്ല അതിനാൽ ആവക ശുഭമുക്തമാണെന്നും അപരങ്ങൾ പിടിച്ചുപോയാൽ ഈ ശുഭമുക്തവും ഉണ്ടാകുമെന്നും കൂടി വരുന്നതുകാര്യം അതിന്റെയിൽ വെച്ചു ചെയ്യുന്നതായാ അങ്ങനെയു വെച്ചു ചെയ്യുന്നതായാ ഏതു കാലത്തും മേൽക്കും കൂടാതെ നിവനി നവരുന്നതാണ്. "വായ്" എന്ന സംധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്ന മാതൃകകളിലെ ഗുരുമുളളം ശുഭത്തിൽ വെച്ചാണ് ചെയ്യുന്നത് അതിന്റെ ഗുരുമുളളവും മരുമരുമാട്ടു കൂട്ടിക്കെട്ടിട്ടുള്ള ആവക കരുതലിൽ

ഭംഗമുണ്ടാകാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും എവിടെ എങ്കിലും
 വെച്ചു നൽകണമെന്നുപറഞ്ഞതല്ലാതെ അതിനുള്ള
 സ്ഥലത്തെപ്പറ്റിയോരോരോളം നിർദ്ദേശം ചെയ്യണ
 ത്തോടുകൂടിയല്ലാത്തതുതന്നെ ആദിമിഗ്നം കഥകളി
 താവളം ഒരു വിനോദവികാസം സാധ്യമായി വെളിച്ചമു
 തിന്നാൽ അതിലെ പ്രധാന ശംഗമകന്മാരും അംഗത്തിൽത്ത
 നെ നൽകണമെന്നു നിശ്ചയിക്കണമെന്നും കാര്യമു
 ണ്ടിന് ആ ചടങ്ങു തീരെ ഇല്ലാതായിപ്പോകതക്കമെന്നും
 അതിനെ വരുത്തുന്ന കഥകളി മുഖേന ആദികൗതാവ
 കമ്മൽട്ടാതികിടന്നു. ഈ രേഖയെക്കുറിച്ചുള്ളത് അതി
 ന്നുംപുറമെ കൂടിയാട്ടത്തിലെ നന്നായ്ക്കു ശംഗമത്തിന് നാ
 മുള്ളതും ആവട്ടെ തീരെ ഇല്ല. ഉത്തരം നാമുടമ ക
 ത്തോടുകൂടെ പ്രധാനമായ കഥകളിയിൽ വാഗ്ഗേയരായും
 പാട്ടിന്റേയും സഹായത്തോടെയുൾ നൽകണമെന്നു തോ
 രും നിർദ്ദേശിക്കേണ്ടെന്നു അന്നു പറഞ്ഞതും കൂടിച്ചു നൽ
 കുന്നതിന്നേ സൗകര്യവും ഉണ്ടാകുമെന്നു കൂടിയാട്ട
 ത്തിലെ നാളികരണമാണ് കഥകളിയിലെ നന്നായ്ക്കു
 കണ്ഡം. കൂടിയാട്ടത്തിൽ നാളികരണവും പ്രധാനമാണ്
 പ്രവേശിച്ചു പ്രസ്താവന കഴിഞ്ഞുവെച്ചുള്ള ശംഗമ
 ണ് കഥകളിയിൽ നന്നായ്ക്കു കണ്ഡം ഉണ്ടാകുമെന്നു പൂ
 ള്വാഴ് എന്നാലോ പൂപ്പാടിൽ വയന്നവെഴുത്തും വാ
 ഗ്ഗേയത്തിൽ പൂരുകയും നിമിത്തം നന്നായ്ക്കു തന്നെയല്ല നാ
 മെന്നു അതിന്റെ ചടങ്ങുകൾ നല്ല പൂർണ്ണ പരിഭാഷയി
 ്ലാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. പൂപ്പാടിൽ അറിനതും
 യാതൊന്നും ഇല്ല. കയ്യും മെയ്യും നല്ലവീരമെന്നെന്നു
 കാണിച്ച് ഉത്തരവേകും അറിനതിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു

എന്നു സന്ദേശം നൽകിയിരിക്കുകയും അവസാനത്തിൽ അന്നത്തെ കഥയിൽ ആദ്യം പ്രവേശിക്കുന്ന കഥാപാത്രത്തെ മുട്ടുകാട്ടി അറിയിച്ചുപോകുന്നത് അതിൽ ചെയ്യുന്നത് പല കാര്യമി ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പുറപ്പാടിൽ ചെയ്യുന്ന പാഠഭേദം അതാതു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അതിന്റെ സാരപ്രസംഗം അർത്ഥം പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ സംഗതി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. നാടകത്തിലെ പ്രസ്താവനയിലും സംഗതികളും ഇതുതന്നെയാണല്ലോ. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ കഥാകൃത്തുക്കളാണ് ആദ്യം വിചാരിക്കുന്നതിനേറുന്നിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ രംഗം പ്രവേശനം 'പല്ല' എന്ന കോതിയുടെ മുട്ടുകാക്കുകയും 'സുത്രധാരൻ' അധികം വേലാചിട്ടാ തെക്കുകൊണ്ടും വേണം കെട്ടുന്നതിനുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെ അധികൃതകൊണ്ടും ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ വേഷം ധരിച്ചു ഞാൻ തന്നെ ആദ്യത്തിൽ സുത്രധാരന്റെ ചങ്ങരുകൾ കഴിപ്പാൻ മതി എന്ന് പറഞ്ഞ് മുന്നേകട്ടെ മാത്രം നോക്കി അപകാരം ചെയ്യുന്നതിനെ ആവശ്യം സുത്രധാരന്റെ പ്രവേശനം പുറപ്പാടിന് അദ്ധ്യക്ഷന്റെ പുറപ്പാട്, ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ പുറപ്പാട് എന്നൊക്കെ പുറവാൻ ഇടയ്ക്കേ അകൽ കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രവേശനത്തിൽ വേണമെന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ള രംഗം ആദ്യവുമായിട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. സുത്രധാരന്റെ പ്രവേശനത്തിലായിരിക്കുകയും ചെയ്ത അന്ധപഞ്ചരംഗിച്ച് ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ തിരിച്ചറിയുന്നതിലും പുറപ്പാടിന്റെ വേഷംകൾ ആവേഷം സുത്രധാരനെന്ന് ഈ കാലത്തും സ്പഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നതുമാണ്.

കൂടിയാട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവന കഴിച്ച നിഴാവുകൾ മുഴക്കുന്നതും കഥകളിയിലെ മേളപ്പാട്ടും കഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രവേശനത്തിൽ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ശബ്ദമേഖലകൾക്കുമാണ് പ്രായേണ കഥകളികളിലും മായാമ്പാൽ പ്രധാനമായി അഭിനയിച്ചു വരുന്ന നാടകങ്ങളിലും ഒന്നു തരമായി പ്രവേശിക്കുന്ന കഥാപാത്രം രാജാദാസിയെ റിമിക്കുന്ന കരാളാണെന്നുള്ളതുകൂടി കാർഷ്വേവർ മേളപ്പാട്ടെന്ന ആശ്വാസത്തിന്റെ തെളിവുപോലുമായതാണല്ലോ. ഏതുകാരെയും മേളപ്പാട്ടിൽ 'ചെട്ടത്തേക്കു'യെന്ന അശ്ലാഘിതത്തെ ചൊല്ലിയാണു് കഥകളിപ്പരക്കിന്റെ സ്വഭാവത്തിന് അശ്ലാഘിയാണു് മാതൃകയായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതിയുടെ സ്മരണയുണ്ടെന്നും കൂടിയാട്ടം തിരക്കും ഇതിനെല്ലാം പുറമെ കഥകളികളിൽ രാജാദാസിയെ വേർതിരിച്ചു വരുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾക്കുമാണു് അമ്പലം അഭിനയകൂടങ്ങൾപോലും മിക്കതും കൂടിയാട്ടമായി അഭിനയിപ്പാൻ ചിട്ടപ്പെടുത്തി ഏല്പാട്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള സംസ്കൃതനാടകങ്ങളായ ധനുർവ്വരം, തപതീസംഗമണം, ആത്മപ്പ്രമുഖമേണി, വിജ്ഞാനാഭിശേഖരം ഇവയിലുൾപ്പെട്ടവയാണെന്നുള്ള സംഗതിയും പരിശോധിച്ചാൽ റിയാറുന്നതാണു്.

എന്നാൽ അഭിനയത്തെപ്പറ്റിയേക്കത്തോളവും കഥകളിയാകാൻ അപ്പം വില മാനുഷരും ചെമ്പ്കുട്ടിയെന്നീല്ല നാടകരതിലെ ശ്ലോകങ്ങളും മൂല്യമുള്ളതും എല്ലാം തന്നെത്താൻ ചൊല്ലുന്ന കൂടിയാട്ടക്കാരെ അറിയിപ്പുറത്തു സാധനങ്ങൾ ആദ്യം ഒരു വട്ടം അഭിനയിക്കുകയും

[illegible]

നീയോ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. അന്നിങ്ങനെയൊരു ശ്രമം ഉൾപ്പെട്ട പൊതുജനങ്ങളെ ഇപ്രീപ്പെടുത്തുന്നതു പ്രധാനമായികരുതിയപക്ഷത്തായിരിക്കുമെന്നു കണ്ടു കണ്ടുകിട്ടാൻ ഇത്രയും ദുർലഭമായ മാഗങ്ങൾതന്നെയാണു് അന്നിങ്ങനെയൊരു സാക്ഷാത്കീർത്തിക്കു് ഏറ്റുവാങ്ങു് ഉള്ളതു്

ഇനി ആകപ്പോഴുള്ള സ്വഭാവം കൊണ്ടുനോക്കിയാലും നാലുകർമ്മത്തിൽനിന്നു് അപ്പോൾ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ മാത്രമാണു് കണ്ടുകിട്ടിയതുകൊണ്ടു് മിക്കവാറും മിക്കവാറും നാലുകർമ്മത്തിൽ കണ്ടിട്ടുള്ള നിയമം വേർതിരിച്ചു ചില അഭിനവങ്ങളുകൾ മാത്രമല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും പുതിയതെന്തെങ്കിലും കഥാഗതികളുമെന്നും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നുപറയുന്നതുകൊണ്ടു് അന്നിങ്ങനെയൊരു അഭിനവം നിശ്ചയം. അതുപോലെതന്നെ മറ്റെന്തെങ്കിലും പുതിയതും, പ്രധാനമായ അഭിനവം ഇങ്ങനെയുള്ള മാഗമായി ചിലകൾ പാടില്ലെന്നും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും മിക്കവാറും അപ്രധാനമായ പുതിയതായ മാഗവും, പ്രവേശനം മുതലായതിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന അപ്രധാന പാത്രങ്ങളുടെ വാക്കുകൾകൊണ്ടു് വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നും സംസാരനാടകങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നോക്കിയാൽ ചിന്തിക്കുന്നതാണല്ലോ. ഇതിൽ കണ്ടതെല്ലാം അപ്രധാനമായതുകൊണ്ടു് സ്വയം വാക്കിൽത്തന്നെ പറയാമെന്നു് ഉള്ള കഥകളിക്കാർക്കു് അതിനുവേണ്ടി ദ്രോഹങ്ങളും അധികങ്ങളും ഏറ്റുവാങ്ങി ഇങ്ങനെയൊരു നാടകശാസ്ത്രത്തിൽ പുതിയതായതുകൊണ്ടു് കണ്ടുകിട്ടാൻ ഉണ്ടാകാൻ കഴിയില്ലെന്നു്. ഒരു നാടകത്തിൽ ഇത്രയും അധികം പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് നിശ്ചയവും കഥകളിക്കാർക്കു്

വേദങ്ങളനുസരിച്ചു അതിനാൽ കഥകളിൽ ഭരത കഥകളും നാടകത്തിലെ അങ്കങ്ങളുടെ സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു മതിയായിത്തീർന്നു.

'കൊട്ടാരമംകൊമ്പുരാൻ' ആദ്യമായി രാമനാട്ടം എന്ന പേരോടുകൂടി ഏറ്റുപ്പാട്ടായിട്ടുള്ള കഥകളി കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ, കപ്പിളിപ്പാട്ടമ്പുതിരി മുതലായ കലാവിദ്യാനിപുണന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയോടെ നിന്നുവന്നിരുന്നതായി കാണ്മാണ് അറിഞ്ഞതിലും ഞാനായിട്ടും അസാമാന്യമായ ഉൽകൃഷ്ടനിരയെ പ്രാപിച്ചത് അദ്ദേഹനുള്ളതായി എനിക്ക് എന്തിനുള്ള കാണ്മാണ് കേരളത്തിൽ കേരളത്തെ ദൃഢകാഴ്ചയിൽ സിദ്ധിക്കാത്ത പ്രവാഹ കഥകളിൽ സിദ്ധിച്ചതും പല മഹാമാന്മാരുമായും ഈ ശ്രീകാവ്യത്തെ വേദാധിപ്യം കൊണ്ടായി പരിശീലിച്ചതുമായും ഇടവന്നിട്ടുള്ളതും.

ഇങ്ങനെയുള്ള കഥകളിക്കുവേണ്ടി പല കവികളുമായി ഞാൻ ധീരവും ശ്രമപരവും നിൽച്ചിട്ടുണ്ട്. സംവിശ്വഗുണങ്ങളും സൗഹൃദഗുണങ്ങളും അഭിസ്ഥാനപ്പട്ടത്തിനെക്കുറിച്ചായാൽ ഇവയിൽ അധികഭാഗവും വളരെക്കാണിമ വിപര്യയായെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നല്ലതാണെന്നു പറയാതെത്തായി ഉദിച്ച പരിവധികൾ കഥകളിഗുണങ്ങളെ കാണുന്നതല്ല. അതിൽത്തന്നെയും കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ നിൽച്ചിട്ടുള്ള നാടകകാവ്യം കിടപ്പിരിക്കുന്നതായി കേരളത്തിലെ നീളാലോചനയെന്നതാണ്. വാസ്തവത്തിൽ നല്ലൊരു കഥകളിഗുണത്തിന്റെ നിർമ്മാണം മറ്റു സാഹിത്യഗുണനിർമ്മാണത്തേക്കാൾ ഏതായാ അധികം പ്രയാസം

മുഖ്യമായും കേവലം സാഹിത്യപരിചയം കൊണ്ടും കവിത്വസമ്പന്നരായും മാത്രം സാധിക്കാത്തതുമാണ്. സാഹിത്യരത്നാനുഭവമേഖലയെന്ന സംഗീതരീട്ടാലുള്ളതായും അതിന്നത്യാവശ്യമായിട്ടായിരിക്കുന്നത് അതും സംഗീതത്തിൽ നല്ല വാസനയും പലിടയവയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായവന്നായ്പോലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുമാണ്. സംഗീതശാസ്ത്രത്തിലും അപ്രാധാന്യം പാടിയിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ—സാഹിത്യത്തിൽ ഭാരതത്തിന്റെ സന്ദർഭങ്ങൾക്കും വിഭാവാനഭാവവികരങ്ങൾക്കും ശൃംഗാരം, വീരം, കരുണം മുതലായ രസങ്ങളെയും ഭാവങ്ങളെയും പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതുപോലെ സംഗീതത്തിലും ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവങ്ങൾക്കും ആവക മാഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ആ ഗാഢികളായ ഭാരതരത്നരസങ്ങളെയും ഭാവങ്ങളെയും സ്വന്തം തന്നെ തെളിയിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുകയും ഇന്നിന്നഭാവങ്ങൾ ഇന്നിന്നരസത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുമെന്ന വിധം നോക്കുകയുമാണ് അതിനാൽ കലകളിൽ ഭാരതരത്ന സാഹിത്യത്തിലും എന്തു രസത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി നോക്കുന്നുവോ അതിനുള്ള സംഗീതത്തിന്റെ മാറ്റമുള്ളതും അതേ രസത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന മാറ്റമുള്ളതും ഉൾക്കൊള്ളുകയാണ് അങ്ങനെ സാഹിത്യവും സംഗീതവും ദൈവരസത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രകാശകാരിയെന്നാവാം ആരും ചിന്തിച്ചായി വരികയെന്നു കണ്ടു വരികയുണ്ടായത് സമ്പ്രദായത്തിന്റേ ശക്തി വളരെ കൂടുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ഗവിയാരു മതകലകളിലൊന്ന് സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിലെത്തുപോലെ സംഗീതശാസ്ത്രത്തിലും നല്ല

സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവ ഇങ്ങനെയും
 മറ്റും പൂർണ്ണമായി യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് സ
 വ്യാകുലമായ നൂനമായിത്തന്നെ കേൾക്കപ്പെട്ടു തമ്പുരാന്റെ
 ഗുണമങ്ങനെയും ഇന്നംതികത്തുവന്നിട്ടുള്ളത്. കുമ്പിതവ
 ധത്തിലെ,

“അഥ കേളുരഭാതി വിപൽ പിശുനോ
 മൃതോന്യവിഭോഃ ഭൂകദിക്ഷുലതഃ
 വചസരഞ്ച സമുദഗമ ആവികൃതം-

സ്വഹസംസ്വഹസംതൃപ്തിനാമലതഃ”
 എന്നുതൽക്കുള്ള ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ ഖണ്ഡം “ഇത്ഥം വിനി
 ശ്ചിതവ ിഖാലാക്ഷസീ സാ” എന്നുതൽക്കുള്ള മറ്റി
 തയ്യഭാഷണം കാലകേതവധത്തിലെ,

“സ്വപർവ്വധൂനേമണിഞ്ഞിട്ടന്ന മണി-
 ഭാമയിയിൽ മലിതരണമാ-
 മൃഗീ തരണ മേവേന ഹി വശി-
 കൃതാപി വിവശീകൃതാ
 ശർവ്വശകലഭൂഷണം യുവതി-
 മോഹനം ധവളവരഹനം
 പാർവ്വണേനമുഖി പാണ്ഡുസുന്ദരി-

വികൃത ചൈവമവൽ സഖിം”
 എന്നുതൽക്കു ശാപംവരെയുള്ള ഉർവശിയുടെ ഖണ്ഡം.
 സ്വകവധത്തിലെ “അഥ കേരളന വിപ്രവേതീ” എ
 ന്നുതൽക്കുള്ള ബ്രാഹ്മണവേതിമാരുടെ ഖണ്ഡം, കല്യാ
 ണസൗഗന്ധികത്തിലെ “കാലേ കദാചിഥേ കുമ്പി
 നാൽകൃതേ” എന്നുതൽക്കുള്ള ഖണ്ഡം, ഇവപ്രത്യേകിച്ചും
 നിത്യപൂജാചിത്തന്നെ കാലിക്കുന്നുണ്ട്.

ആഗ്രന്ഥങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപിടിക്കുന്ന 'ഇരട്ടത്തൻതമ്പി'യുടെ 'കീഴകവധ' 'ഉത്തരാസ്ഥവധ' 'ഭക്തതാഗ' എന്നീ മൂന്നുകൃതികളാണ് രണ്ടാംതരത്തിൽ നിൽക്കുന്നത്. ഇവയിൽ പലഭാഗങ്ങളിലും സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾ സാമാന്യമായി ചോർത്തിയിട്ടുണ്ട്. കവിക്ക് അസാമാന്യമായ ശബ്ദവാസനയുണ്ടെന്ന് എങ്കിലും ഈ ഗാവയജ്ഞനുകൾ നിവർത്തിക്കുന്നപോയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള ഒരു മുഖ്യദോഷം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ പലയിടത്തും കാണുന്നതാണ്. നളചരിതം കഥകളിൽ സാഹിത്യഗുണം ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിലും കഥകളിപ്പട്ടികന്റെ നിലയിൽ സംഗീതത്തിനുള്ള സൈന്യം വളരെക്കുറവാണ്. അതു സംഗീതത്തെപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്താൻ ചെറുക്കത്തിരുമ്പാടി രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് അധികം നന്നായിരിക്കുക. ഇങ്ങനെ ആഗ്രന്ഥവും രണ്ടാംതരത്തിൽ കേന്ദ്രം ചോരുന്നതു കേവലമായി. ഇവയെക്കൊണ്ടും എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു കരുതുകയാൽ മൂന്നാംതരവുമാണ് അധികവും സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളെപ്പറ്റിയോരോരോളം പണ്ഡിതന്മാർ താല്പര്യപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ലാത്തവിധം അത്ര താണുപിടിച്ചിരിക്കുമായിട്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്.

മു. ഇളകുലകൾ.

മലയാളത്തിലെ പലിതപ്രധാനമായ സാഹിത്യങ്ങളിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനമാണ് എല്ലാവരിലും മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്നത്. തീർക്കു വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവർക്കു കൂടി കേട്ടു മനസ്സിലാക്കി സന്ദിക്കത്തക്കവിധം അത്ര ലളിതമായ

ഭാഷയിലും പരവാദങ്ങളിൽ ഒരുപോലും ഭിന്നിപ്പുണ്ടാകാ-
 തെ തുറന്നു പറയുന്ന വിധത്തിലാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തി-
 ലുള്ള മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിന്നുപ-
 യോജിച്ചിട്ടുള്ള രൂപം പട്ടണങ്ങൾ പണ്ടുതന്നെ ചില
 പാട്ടുകളിലും നിരണ്മത കർമ്മം വേദം ഉള്ളതാകണ-
 തിലും അവയോടൊന്നി ആകട്ടാകട്ടെ ഒരു മാനി അതോ-
 ര പ്രത്യേകം സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമായിത്തീരുന്നത് ഭാ-
 സാകാ കർമ്മം ഏതാണെന്നു ഭിന്നിപ്പാൽ പിന്നെ അ-
 മിതീകരെന്നതന്നെ പറയാവുന്ന കണ്ഠാർന്നപ്രകാരം
 അദ്വൈതം അന്നുതന്നെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള അധിക-
 കവിതകളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതും. പാശ്ചാത്യങ്ങളുടെ സി-
 റ്റിക്കണമെന്ന നമ്പ്യാർ പ്രത്യേകം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടായി-
 തന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രകാശിതമാകുന്ന
 കവിതയിലെ പ്രധാനമെന്നും ഏതുതന്നെയാണെന്നും മൊഴു-
 തന്നെ അതിന്റെ പ്രധാനം ഗാഢീകരണമാണ്. അദ്വ-
 യതത്തിന്റെ ഈശ്വര കവിതകളെല്ലാം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള
 തന്നെ നിസ്സംശം പാശ്ചാത്യം. സന്ദർഭം പിന്നോക്കമാകെ-
 ന്നുകവെച്ചാണുകൾ കളം മോശാദർശനം വെച്ചു മലയാ-
 മികളുടെ തുടർച്ചയ്ക്കു നന്നാവാതെത്തന്നെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതി-
 ന്റെ തത്വവും അതുതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ
 സന്ദർഭകാരണാ യോജിക്കാതെ സംഗതികളെ കൂട്ടി
 വെച്ചിട്ടു പറയുന്നത് മൊഴുതിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം
 മോശാപ്പി അതുതന്നെയാണെന്നു വിന്യസ്ത പട്ടണത്തി-
 ന്റെ അദ്വൈതമോശാപ്പി കഴിഞ്ഞ അനന്തമായി
 തന്നെ നിർമ്മാണിതന്നെ. അതിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അ-
 നന്തമായിത്തന്നെ വിചാരിക്കപ്പെടുക അതുകൊണ്ടുതന്നെ

കുറേ മലയാളത്തിലെ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ കൂട്ടി പറഞ്ഞു ചിട്ടയുള്ളതിന്റെയും അതിന്നിടേക്ക് ഒരു പായർ അഴി കിണറിലിട്ടതിന്റെയും അതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഴവക കിടന്ന കൂനികളിലെ നായർവിരുദ്ധരെയെതിർപ്പുറത്തിട്ടുള്ളതിന്റെയും കാരണവീഴ്ചവിലേക്കായിട്ടുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ വെളുത്തു ചുരുട്ടിയ ഒരു പല സംഗതികളുടെയും അതും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിച്ചു് ഇതു വിശദീകരിക്കുന്ന ആധാരം കാണുന്നിട്ടു. നയ്യാരുടെ ഇടയിൽ കൂനികളെല്ലാംതന്നെ ഇതിനാധാരണമാകുന്നതാണ്. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധത്തിലൊരത പാഠനാമകരണിപ്പിക്കൽ അയാരുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന സംഭവങ്ങൾ എഴുത്തു വെച്ചിരിക്കുന്നത് വളരെ ഉപയുക്തമായിരിക്കുമെന്നു കരുതി കാണുകയാണ് ആ മഹാകവി അങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവവും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു്. മേൽപ്രകാരമെന്നുണ്ടെന്നു സംഗതിയി. 12 ഹാസ്യംഗം ഒഴിഞ്ഞുകിട്ടുന്നതായിക്കണ്ടാവാൻ നയ്യാരുടെ ദൃഷ്ടിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക സാക്ഷ്യം ഉണ്ട്. അതു നേരകകുഴിപ്പെട്ടിട്ട് നവ കീഴായി നിർത്തിയിട്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്യും. ആ വക വിശ്വതാണ് കന്യാശാസനഗന്ധികരുടെ 'പാഞ്ചാലിയെന്നൊരു പെണ്ണിനെക്കണ്ടിട്ട്' എന്ന ചുരുക്കതാഴെമേൽക്കാണു് ചോദനം അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. ശ്രീകൃഷ്ണൻ കൊപിച്ചു പറയുന്ന "ഇവൻ നവയെന്നൊരിക്കലും നമ്മെ നിന്ദിച്ചതു കേൾക്കുകയെന്ന" എന്നതിലെ 'കളകം തന്നെ' എന്ന സംശയം ഈ മാതിരിയിൽ രൂപ 'കളകം' തന്നെയാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ എത്ര

ഗതഭവമുള്ള ഒരു കഥാപാത്രവും നമ്പ്യാരുടെ അധീന
 ത്തിൽപ്പെട്ടാൽ ഇരക്കിടക്കയിലും അയാളുടെ ഗതഭവ
 മെല്ലാംപോയി ഒരു വിചിത്രകല്പനയെ വാക്കിലും പ്രവൃത്തി
 യിലുംവന്നു പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ചരിതം. ഈ സ്വഭാ
 വംനിമിത്തവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളുള്ളവാളിത്വം
 നിമിത്തവും മനസ്സിലാക്കി വെക്കാതെ അദ്ദേഹത്തെ അറിയു
 ന്നവർക്കു പറയുക എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ. ഈ വക
 കവിതകൾക്കു കേവലം പാഠകന്മാരുടെ ഇടയിൽപ്പെട്ടാ
 ലും അന്യമായിത്തന്നെ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചാൽ ഇതായി
 ഉണ്ട്. ഏതെന്നു മനസ്സിലാക്കുക കഴിയാതെ പിന്നെ മ
 റന്നാരുടെ കൃതികൾക്കും മറ്റൊരുതരത്തിൽ ഇത്ര പ്രചാ
 രം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പക്ഷെ
 ഏതെന്നു മനസ്സിലാക്കുക കേവലപ്രവൃത്തിയും നമ്പ്യാരു
 കളുടെ കൃതികളെ വിമോചനംകൊണ്ടുമാത്രം ആണ് പെരുമാറി
 വരുന്നത് എന്നൊരു ദൈവം മാത്രം ഉണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ
 ഇത്തരക്കാരെ സാഹസികമായി സ്വഭാവം ശൈലികൾ
 മെല്ലാമാണെന്ന്. അതെന്നതിൽ മിമിസർക്കൾ
 ആകയാൽ 'മിമിസർ'കളെ പ്രവേശനമാക്കി സന്ദർശനം
 ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതും സാധ്യമാണെന്നുവരികും ആ കവിവ
 ള്ളൻ പ്രയോഗിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല മറ്റും അപൂർവ്വമല്ല. ക
 ല്യാണമെന്നു ഗന്ധകരമായ ഒരു കല്പനയെന്നും മറ്റും
 ഈ സംഗതിക്കുള്ള ഉപാധിയാണെന്നുമാണ്. ഈ
 വക മുള്ളുകൾ ഒരുവൻ ചിന്തയ്ക്കു, പറയുൻ എന്നിങ്ങ
 നെ മൂന്നു വകയായിട്ടുള്ളത് ചൊല്ലുന്നതിനുമേ
 യും ഇത്തരക്കന്റെ വേഷത്തിന്റെയും ദൈവമാണ്. ഈ
 വക ദൈവത്തിന്നു സ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതും. ഈ മൂന്നുവക

തിരുവാതി നമ്പ്യാർ തന്നെ നാട്ടുകാളും തുളുക്കാരും
 നിമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട് അതിനെത്തുടർന്നുകൊണ്ടു പിന്നെയും
 പല കറികളും ആരീതിയിൽ അന്നകം ഗുണമുള്ള
 അക്കീട്ടുണ്ട് എന്നാൽ എഴുത്തപ്പന്റെ കിളിപ്പാട്ടുക
 ഭാഷയെന്നതുപോലെ നമ്പ്യാരുടെ തുളുഭാഷയോടും കിഴ
 പിക്കത്തരായ ഗുണമേകം ആയിൽ ഇല്ലെന്നതന്നെ
 ചൊയം. പുറത്തുത്തു നാപ്പുതിരിയുടെ കാലകേതവ
 യും തുളുൽ മതമായി രർദ്ദം കിഴ തുടാനും പ്രകാര
 യും നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളോട് അടുത്തു മട്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു
 ഉള്ളു. മായാസാഹിത്യത്തിൽ കിളിപ്പാട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ
 പിന്നെ അധികം ഭാവിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനം തുളുവായെന്നു
 നു മന്യതന്നെ പ്രസ്താവ് ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതന്റെ ആ
 ഭി കർത്താവായ കവിയെന്ന് കയ്യൻ നമ്പ്യാരുടെ ആരം
 യും ഇദ്ദേഹത്തെ തെക്കെ മലയാളത്തിൽ 'മലയിളി നീ'
 വഴിപ്പെന്നിയിൽനിന്ന് ഏകദേശം ഒരു നാൾ കയോളം
 വടക്കുള്ള കിള്ളിക്കുറുപ്പിനാശവാണാണ് കൊല്ലാപ്പാട്ടും
 ചൊയംശങ്കരകുറുപ്പിന്റെ ആരംഭത്തിലാണ് ആ മഹാക
 വിയുടെ ജനനം. സാംസ്കാരികമായി അദ്ദേഹത്തിന്
 ഇപ്പിറ്റേ പേർ കയ്യൻ എന്നായിരുന്നു കയ്യൻ എ
 തെക്കൻ മായാസാഹിത്യം ആദ്യവാദം. അദ്ദേഹം ച. 399 ചൊയത്
 ഇദ്ദേഹത്തെ തിരുവിതാംകൂർ യ്ക്കുള്ള കിഴക്കൻ എ
 ന്നപ്രദേശം പിതൃഗൃഹത്തിലും മതമവനകാലത്ത്
 അധികവും അമ്പലപ്പുഴ മലയാളിന്റെ ആശ്രിതനായി
 അവിടെയും അതിനനുസരിച്ചായിട്ടും ചുർ മായാസാ
 വർത്തമാനകാലത്തിന്റെയും മായാസാ മഹാമാലാവിന്റെ
 യും ആശ്രിതനായി തിരുവനന്തപുരത്തും അറബിയിട്ടു

൯. സംസ്കൃതത്തിൽ വലിയ പണ്ഡിതനും സംസ്കൃതത്തിലും പ്രാകൃതഭാഷയിലും പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കവിമുഖർവ്വരന്ദനന്ദിയാർ എന്നു പേരായ ഒരു ഭാഗിനേയനും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ തിരുവനന്തപുരത്ത് കാമസിദ്ധിയിന്നതായിക്കാണുന്നുണ്ട് കണ്ണൻ നമ്പ്യാരുടെ ചരമം കൊല്ലുവാൻ രാമൻ മിഥുനമാസത്തിൽ കൃഷ്ണപക്ഷവതുർമിയും ചരമവും ചേർന്ന മിവസമാകുന്നത് ആ കവിയെപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള ഒരു ചരമശ്ലോകത്തിൽ നിന്നു തെളിയുന്നതാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കടംബപരമ്പര ഇദ്ദേഹവും ദേവേന്ദ്രനെക്കുറിച്ചിരിക്കുമ്പോഴുള്ളതുണ്ട്.

൧൧. ഫലവക പാട്ടുകൾ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽപ്പുറത്തായി എത്രയോ അസംഖ്യം കൃതികൾ മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ട് ഇവയെല്ലാത്തിലും മലയാളം റീനോപകരണവും ഉള്ള പലരിൽ പാട്ടുകൾ ആദികാലം മുതൽക്കേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണ്. ആ വക പാട്ടുകൾതന്നെ ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട്, സമുദ്രപ്പാട്ട്, ലോകാളിപ്പാട്ട്, അരുന്ധതി പാട്ട് എന്നീവക തുടങ്ങി എണ്ണിയാലൊട്ടുപത്താറു മുതൽ അതിന്നു പുറമെ പിൽക്കാലത്തുണ്ടായവയായി കറുപ്പിപ്പാട്ടുകൾ, തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ, കൈക്കൊടിമാളിപ്പാട്ടുകൾ, വഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ, വടക്കൻപാട്ടുകൾ, ശ്ലോകപാട്ടുകൾ, പശുവൻപാട്ടുകൾ, അമ്മാനപ്പാട്ടുകൾ, ചാനകൾ ഇങ്ങനെ പലതരത്തിലുമാകിട്ടു അറവയി ഉണ്ട് ഈ വകയിൽ ചെന്നിട്ടുള്ള ഖണ്ഡകൃതികൾ ഇദ്ദേഹം എത്രയുണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ തന്നെ മലയാളം മുഴുവനും ഒരു പരിശോ

മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളായി സാധിക്കാത്ത ഏതാനും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു
 മുമ്പ്, മറ്റൊരു പ്രത്യേക വിഭാഗം നല്ല
 മൂലം മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതായിത്തന്നെ പ
 ലയം പാട്ടുകളും ഉണ്ട്. ഇവയിൽ മിക്കതും താഴെ
 സംഭാഷണഭാഷയിൽ നിന്നു വന്നതും അല്ലാ
 യ്യതയോടുകൂടിയതും പ്രത്യേകിച്ചുള്ളവയായിട്ടാണ്
 ഉണ്ടായത്. മറ്റൊരു പാട്ട്, 'മുളയാർ പാട്ട്' മുതലായവ
 ഇതിനുമേൽ ഉണ്ടായവയാണ്. എന്നാൽ ആ വകയിൽ
 കവിതാഭാവമുള്ളവയായും യാതൊരു പ്രത്യേകതയോ
 കൂടാതെ പലതരത്തിലുള്ളവയുമാണ്. പലതരം
 കവിതകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പലതരം പാട്ടുകളും ഉണ്ടാ
 യ്ക്കുന്നു. പലതരം പാട്ടുകളും ഉണ്ടാകുന്നു. പലതരം
 പാട്ടുകളും ഉണ്ടാകുന്നു. പലതരം പാട്ടുകളും ഉണ്ടാകുന്നു.

എന്നുള്ള നിമിഷമാണ്. ഈ വർത്തപ്പനി പൊതുവെ ഇങ്ങനെ ഒരു പരകതലമത ഈ പ്രകൃതിയിൽ സാധിക്കുക. ഇവയിൽപ്പെട്ട കാര്യം വക വേർതിരിച്ച് സ്വഭാവത്തിനെപ്പറ്റി പോലും പ്രത്യേകം ചോദ്യം ഈ പ്രകൃതിയിൽ സാധിക്കുന്നതല്ല.

മൺ ഗദ്യങ്ങൾ.

ഗദ്യഗുണങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ആദ്യകാലം മുതൽക്കു ചിലത് ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ കേവലം സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഗദ്യമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത് അടുത്ത കാലംവരെയും വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നുതന്നെ പറയാം. മലയാളത്തെപ്പറ്റും ബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളും മറ്റും വിവരിക്കുന്ന മതഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റും, ജ്യോതിഷം, തദ്വ്യാസം എന്നിവകു വിഷയങ്ങളിലുള്ള ഗദ്യഗുണങ്ങളും അതിറ്റാണ് അധികം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതിൽ മറ്റൊന്നും, ജ്യോതിഷം, തദ്വ്യാസം എന്നീ രണ്ടുവിഷയത്തിലും കേവലജന്യത്തിൽ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളെക്കാൾ പല തരത്തിലുള്ള ചരിത്രങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് അതിനനുബന്ധിച്ച് ചരിത്രാതീതിയിലും മറ്റുമായി ആവക വിഷയങ്ങളിൽ പല അപൂർവ്വഗുണങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇടയുണ്ട്. മറ്റൊരുതരം പല അപൂർവ്വതകൾ ഗദ്യകളും ചികിത്സാശാസ്ത്രങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുമായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റിയും യാതൊരു വിധിത്തുടർച്ചയും എന്നിവകു ചികിത്സാശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ മലയാളികളുമെത്രയും തീർത്ഥാടകന്മാർ അനുഭവിക്കുന്നതും ചില ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ട് അതുപോലെ ജ്യോതിഷത്തിലും

ഭൃത്യനിതം എന്ന ഭീതിയും മറ്റും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതും
 മലയാളികളാണ്. ആവക ഗണിക്കുവാനാകാത്തതിനും മ
 റുവാളു ഗുണമുള്ള 'മുക്കുരിശാൻ' മുതലായി മറ്റു ചില
 ഗുണമുള്ള മേളാതി, മൃദംഗങ്ങൾ, പിരിയും മലയാളത്തിൽ
 ഉപയോഗിക്കാത്തതിട്ടുണ്ട്. മതവിശ്വാസത്തെയും സംരക്ഷിച്ചു
 കൊടുത്തുവരുന്നതും മുതൽ നായന്മാരുടെയും മേലുള്ളവരുടെ
 മോക്ഷത്തിനായിട്ടും ആവകാരുടെയും മതപരമായ വിവരി
 ക്കുന്ന ചരക്കുകൾ, താഴെ, അന്നി മുതലായ ഭവനാലങ്കാ
 രാൽക്കുകൾ വേണ്ടവയാണ്. മറ്റു വിവിധതരം താഴെ, അന്നി,
 അന്നിമണം മുതലായ ഗുണമുള്ള, പാത്രങ്ങൾ തൊഴിവുന്ന
 അലക്കുവതി, വെടിമുക്കുന്ന പലതരം ആലക്കുവതി, നാണുവർ
 ഇക്കിണി തുടങ്ങി എത്രയും അനേകം വിവിധ ഗുണ
 മുള്ളവയുണ്ടാകുന്നു. ഈ കലാപരമായ ശില്പശാസ്ത്രത്തെ വൈ
 ചുറ്റും മുതലായ വിവിധതരം മേലും താഴെയും ഉള്ള
 സംസ്കൃതഗുണങ്ങളുടെ വ്യക്തതയുള്ളതും ഇവയുടെ
 അനേകം ശില്പഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാകിട്ടുണ്ട്. ചുവരിൽ
 മിക്കതും എന്നല്ല ചുവരത്തന്നെ സംഭാവനയായതാണ്
 മേലും താഴെയും മിക്കതും നാണുവർച്ചയും മേലും
 സാന്നിദ്ധ്യമേന്മാനായി നില്ക്കിട്ടുള്ളതും അഗ്രഹാരം
 കിടപ്പും, നാഗനായകരിയും, അടിസ്തവയും മുതലായ വി
 വിധതരം സംസ്കൃതത്തിലെ കലാപരമായ ഗു
 നമുള്ളവയെല്ലാം ഭീതി അനുഭവിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. ചിലതരം
 അലക്കുവതിയും മറ്റും വാക്യങ്ങൾക്ക് വിവരമായി കൊ
 ന്നുകയായിട്ടുള്ള 'മുക്കുരിശാൻ' എന്ന ശില്പഭീതിയാണ്
 സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആവക ഉപദ്രവകരമായ ഗു
 നമുള്ള എല്ലാത്തിൽ ഉള്ളതായതും ഉപയോഗം ഇ
 വന്നിട്ടില്ല.

൨൦. ഉപസംഹാരം.

അനുകാലംവരെയുള്ള മലയാളഭാഷാഗതിയുടെയും അതിലെ സാഹിത്യങ്ങളുടെയും സാക്ഷാത്കാരമാണ് ഇതുവരെ പ്രസ്താവിച്ചത്. അനുകാലംമുതൽക്കു ഭാഷയിൽ പല അതിഭക്തി അനേകം സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പദ്യസാഹിത്യത്തിലെ ഭാഷയെപ്പറ്റിയേതെന്നോളം ഏഴമ്പട്ടൻ ഏഴുതട്ടിന്മേൽ തീർത്തിരുന്ന പരമേശ്വരൻ വ്യത്യാസമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ മാത്രം വെൺമണിനമ്പൂതിരിപ്പാടോട്, പൂർണ്ണമായ നമ്പൂതിരി ഭക്തവാരവർ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങി. അതിനെയാണ് പിന്നെയുള്ളവരിൽ പലരും അധികം തുടർന്നിട്ടുള്ളതെന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ആ പരിഷ്കാരമാകട്ടെ വ്യത്യസ്തമായി ഇപ്രകാരമാണ്. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഭിന്നമാക്കുന്നതിലും ചെറുവലനത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നതു ചുരുക്കം. സംസ്കൃതമന്ത്രമീറ്റിക്കെതിരുന്ന കൂടാതെ കഴിക്കണം. മൃതിയ, പഞ്ചമി, സപ്തമി തുടങ്ങിയ ഏകവചനം നാമാന്തരമായി ഉപയോഗിക്കാം. അതിനാൽ, തപസാ, മലയാർ, പൊക്കുവിയെഴുതാ സാധാരണമാക്കിത്തീർക്കുക, ഭക്ത, മഹാഭക്ത എന്നിവയ്ക്കും സമകാലിക പ്രയോഗിക്കാം. ക്രിയാപദം എന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ ചേർക്കുക. ഇവയെല്ലാം ആറു കപരിഷ്കാരം. ഗദ്യസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയേതെന്നോളമാകട്ടെ, പാശ്ചാത്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളോട് മലയാളികൾക്കുണ്ടായ പരിചയം അധികം നിമിത്തം പലരും മാറ്റങ്ങളും പരിഷ്കാര

അദ്ദേഹം ഗുഹയെക്കുറിച്ചു അസംഭവമായ സംഭാഷിപ്പിച്ചു
 വും ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ആശ്ചര്യകരം, ചെറുകഥ
 കരം, ഉപന്യാസങ്ങൾ, പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും
 ഉള്ള ചെറുലേഖനങ്ങൾ, പലതരം പാഠപുസ്തകങ്ങൾ
 മുതലായി അനേകവിധത്തിൽക്കാണുന്നവയെല്ലാം ഇപ്പോൾ
 കാണുകയായിട്ടുള്ളവകയാണ്. കാഷാഭിതിയെപ്പറ്റി നോ
 കുകയാണെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ ഗദ്യങ്ങളെയെല്ലാം നോ
 ഖ്യപ്പെടുത്താൻ തീർന്നിരിക്കാവുന്നതാണ്. ഉൽകൃഷ്ട, വൃത്ത
 ഗന്ധി, പദ്യബന്ധം, ചുരുക്കം. ഉൽകൃഷ്ടം എന്നതിന്നു
 വലിയ മാരം ചുരുക്കുന്നവൻ എന്നാണർത്ഥം. അവന്റെ
 സമ്പ്രദായം തോന്നിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ളതാണ് ഉൽകൃ
 ഷ്ടം. അനേകം രീതികളുണ്ടാവാം. ചെറും ഉപ്പും
 അതിന്നു കേവലമായുള്ള പദങ്ങൾ നിറച്ചും അതു എ
 ഭുപ്പത്തിലൊന്നും അവസാനിക്കാത്തവിധം വാചകങ്ങൾ
 വെച്ചുനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോയിക്കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യ
 മാണ് ഉൽകൃഷ്ടംവെച്ചതിൽ പെടുന്നത്. ഈ രീതി
 ക്ക് ആശയഗാംഭീര്യം, അർത്ഥപുഷ്പി മുതലായ ഗുണങ്ങ
 കളും കേവലവൈചിത്ര്യം ആരോടൊന്നും ആശയം
 വരാണ് അധികം പ്രധാനമായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും.
 നല്ലൊരു ചെറുതും ശുദ്ധമായതും ചെറു വിവൃതി
 കളെ മേൽ കൊട്ടിക്കഴിഞ്ഞാലോ കളെ നല്ല തുടർച്ചയ്ക്കും
 പെട്ടെന്ന് തോന്നാലോ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരം ഈ വക
 ഗദ്യം കേട്ടു കഴിഞ്ഞാലും ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു ചുരുക്ക
 ത്തിൽപ്പറയാം. വൃത്തഗന്ധി എന്ന മറ്റൊരുതരം തരമാ
 കളെ, ഏതാനും പദ്യഭാഗങ്ങൾ ഗദ്യത്തിന്റെ അംശമാ
 യി ചെറു നിർമ്മിക്കുന്ന ഗദ്യരീതിയാണ്. എന്നുവെ

മൂലം, 'ആ മതഗതം "കരുതുകോപേന പാപ്യാനോ
 ടപരേപാതതിതേതിയിട്ടിട്ടു ചാടിക്കത്തൊന്നെന്നു"
 വശമുള്ളതിൽ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സകല മനങ്ങളും
 പേടിപ്പോയിത്തുടങ്ങി' എന്നുള്ള മാതിരിയിൽ കാണുന്ന
 വക്യാണ് "വൃതഗന്ധിഗദ്യമെന്നു ചുരുക്കം. മനങ്ങളി-
 ലധികമായാൽ ഈ രീതിയെപ്പോലെ മുതിപ്പിക്കാൻ മ-
 തിയായി മറ്റൊന്നുമില്ലെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. ഇ-
 ചിടൽ ധാരാളം പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുചേർത്ത് ആ പദ്യ-
 ങ്ങളെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഗദ്യങ്ങൾ നി-
 മ്നിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന രീതിയാണ് പദ്യബന്ധമെന്നു പറ-
 യാവുന്നതും. വിദ്യാർക്കന്റെ രാസയിൽ പറയുകയാണെ-
 തിൽ ഇതിന്നു 'സാഹിത്യപ്പിട്ട്' എന്ന പേര്
 പറയാം. 'ഉദ്ധരണി' എന്ന പദമാത്രം ഉണ്ടാക്കുന്ന
 തിന് അരിപ്പൊടിയും തേങ്ങവികിയുതും ഒന്നിനമീ-
 തെ മൂന്നായി കൂടുതൽ കറേറ്റു ഇടുവരുന്നതുപോലെ
 താണ് ഈ ഗദ്യരീതിയിലും ഗദ്യങ്ങളും പദ്യങ്ങളും ചേർത്തു
 വരുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. വയറു വേഗം നിറക്കാൻ
 ആ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥമെന്നപോലെ ഗദ്യം വേഗത്തിൽ വ-
 ലുതാക്കിത്തീക്കാൻ ഈ രീതിയും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതു
 മാണ്. സംഭാവണമോയോട് ഏറ്റവും അടുത്തറി-
 തിയിൽ ചെറിയ വാക്യങ്ങളായി നിമ്നിച്ചുള്ള ഗദ്യമാ-
 ണ് കൃത്രിമ എന്നുവരികും. അർത്ഥപ്രാപ്തിയും ആശയഗാം-
 ഭീര്യവും വരുത്തുവാൻ ഈ രീതിയെപ്പോലെ മറ്റൊന്നി-
 നും സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിനുള്ള കാരണം ഗദ്യത്തി-
 ന്റെ സാമാന്യവൈകാരികമായ രീതി ഇതാണെന്നുള്ളതുതന്നെ
 യുമാണ്. പക്ഷെ, പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയേക്കാവു

നമ്മുപോലെ ഈ ഭീതിയിൽ നല്ല ജീവനും പുഷ്പിപ്പുള്ളി
 ഗദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് അത്ര എളുപ്പമായിട്ടുള്ളതല്ല.
 അതിന്ന് മാരകമായ സാഹചര്യങ്ങളിലും നാം പ്രയാശിച്ചു
 വരുന്ന വാക്കുകളും ആവക വാക്കുകളുടെ ശൃംഖലയും നല്ല
 വണ്ണം മനസ്സിലാക്കി നോക്കിക്കണ്ടുപിടിക്കുകയും അനവ
 ശ്യവാക്കുകൾ വരാതെ കഴിപ്പാൻ പ്രത്യേകം നിയന്ത്രി
 ക്കുകയും വേണ്ടിവരുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയെല്ലാമാണ്
 ഇപ്പോഴത്തെ ഗദ്യരീതികളെപ്പറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ പറ
 വാൻ കഴിയുന്നത്. ശേഷം ചിന്തും.

